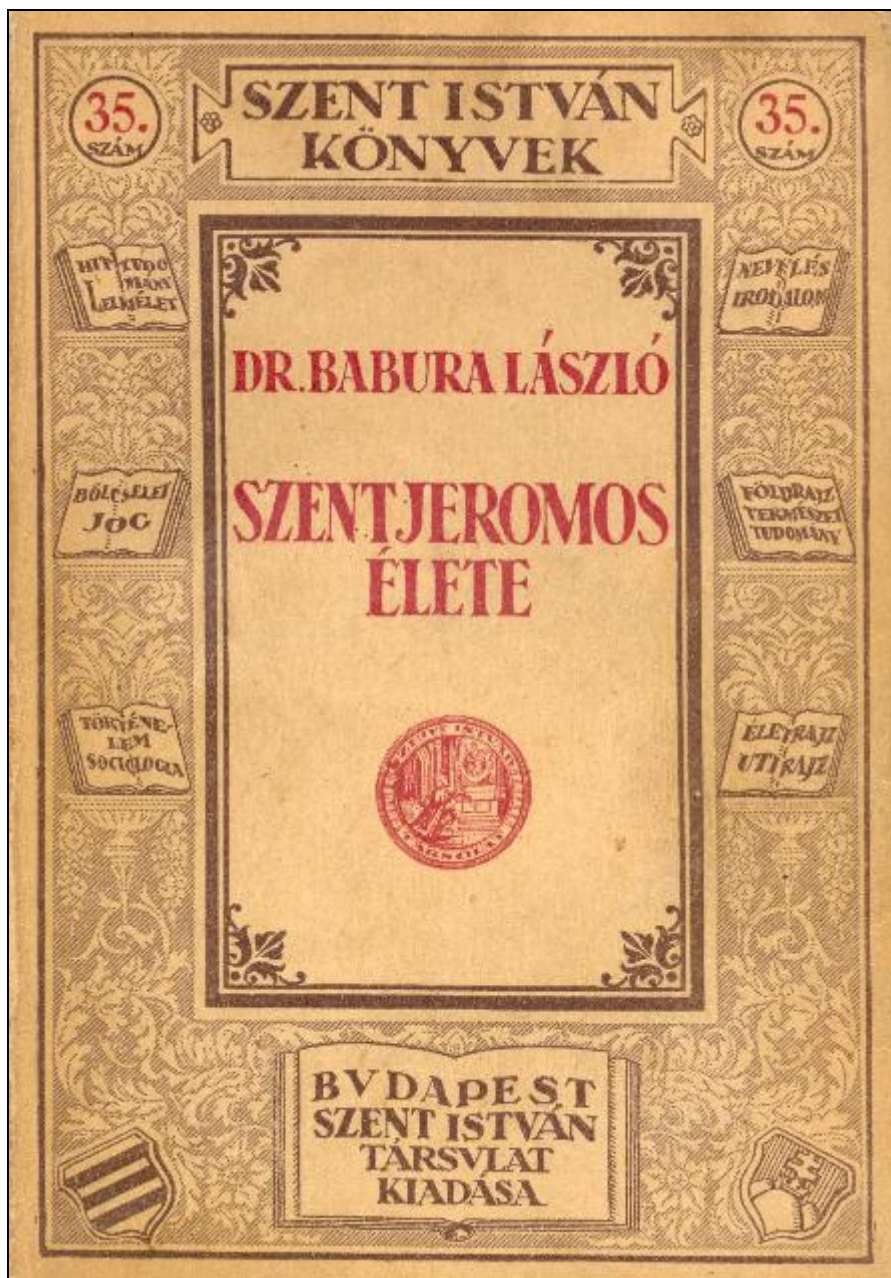

Babura László Szent Jeromos élete

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Babura László
Szent Jeromos élete

Nihil obstat.
Dr. Michaël Marczell,
censor dioecesanus.

Nr. 1984.
Imprimatur.
Strigonii, die 26. Junii 1925.
Joannes,
Card. Aeppus.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1926-ban jelent meg a Szent István Társulat kiadásában. Az elektronikus változat a Szent István Társulat engedélyével készült. A könyvet lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Szent István Társulaté.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Szent Jeromos életrajzát nyújtó művek	4
I. A szülői háztól a sivatagig (346–374)	5
II. A chalcisi sivatagban (374–379)	10
III. Chalcistól Betlehemig	14
Antiochiában – Konstantinápolyban	14
Rómában	15
Beutazza Palesztinát	24
Egyiptomi útja	30
IV. A betlehemi kolostorban (386–420)	35
Jeromos „paradicsoma”	35
Harc az origenizmus ellen	38
Keresztúton	40
Rufinus újabb támadása	43
Vigilantius	45
Melánia utolsó útja	46
Ravataloknál	47
Nepotianus	48
Paulina	49
Paula	50
V. A nagy egyházatya	54
Mint történetíró	54
A hitvédő	54
A hittanító	56
A „Doctor maximus”	58
Levelei	59
VI. Borús alkony – boldog vég	63

Szent Jeromos életrajzát nyújtó művek

S. Eusebii Hieronymi, Stridonensis presbyteri vita. M. L. 22. col. 5–176.

Vita Sancti Hieronymi Presbyteri. Uo. 176–184.

S. Eusebii Hieronymi vita. Uo. 184–202.

Vita Divi Hieronymi. Uo. 202–214.

O. Zöckler: Hieronymus, sein Leben und Wirken aus seinen Schriften dargestellt. Gotha, 1865.

A. Thierry: St. Jérôme. Paris, 1875. Ennek magyar fordítása, melyet többször idéztünk, *dr.*

Öreg Jánostól a M. Tud. Akadémia kiadásában jelent meg. 1888.

J. Brochet: S. Jérôme et ses ennemis. Paris, 1906.

Edw. L. Cutts: Saint Jerome. London, 1877.

Largent: Saint Jérôme („Les Saints”). 6. kiadás. Paris. Lecoffre, 1910.

Dr. Vargha Dezső: Az egyházatyák kora. A Szent-István-Társulat kiadása. II. 3–64. 1.

I. A szülői háztól a sivatagig (346–374)

A századok vihara rég elsöpörte Stridót a föld hátáról, letörölte nevét a térképről is, – még a helyét sem tudjuk rajta biztosan megjelölni. A régi Emona és Aquileia között az illyriai Alpok déli lejtőjén állt ez a félig dalmát, félig pannon városka, melynek emlékét nagy szülöttje, Szent Jeromos őrzi. Családjáról sem tudunk sokkal többet. Szülei keresztények voltak, akik nagy szeretettel gondoskodtak három gyermekük neveltetéséről. De csak atyjának –Eusebius – és fivérének – Paulinianus – nevét tudjuk; anyjáról és nővéréről Jeromos sehol sem emlékezik meg név szerint. Születési évét sem tudta eddig a történetkutatás biztosan megállapítani. Valószínűleg 340–346 közé kell azt tennünk.

Eusebiust és feleségét nagyon szerethette az élet Ura, hogy ily gyermekkel ajándékozta meg őket. Mert ezt a gyermeket tíz talentummal gazdagította az Úr. Saslelket teremtett belé, mely a hétköznapi világ porfelhőiből kiemelkedve hatalmas szárnycsapásokkal szállt fel a szellemi, majd a lelki világ hegyormaira, hogy onnét, mint valami óriási szószékről hallassa szavát századokon által. Hogy melyek voltak e nagyra hivatott lélek első megnyilatkozásai, miből ismerhették meg a boldog szülők a kiváltságos ajándékot, melyet Istentől e gyermekükben kaptak, nem tudjuk. Jeromos ritkán tér vissza írásaiban a szülői házba. Az óriási munka s a folytonos harc, amelyben állott, nem engedték vissza a gyermekkor édesen jóleső emlékei közé. Csak annyit tudunk meg tőle, hogy az első oktatást még a szülői házban kapta és tanítóját, kit Orbiliusnak nevez, igen szigorú és kemény embernek állítja elénk. Szüleinek előnyös anyagi helyzetére következtethetünk abból, hogy fiúkat Rómába vitték s ott a hírneves Donatus nyelvtudós és bölcselő vezetésére bízták. Jeromos ekkor körülbelül 18 éves volt. Nem sírta vissza a szülői otthont; ő itt is otthon érezte magát, hisz tanítómesterében második atyját látta, aki a tudás kincseivel gazdagította nap-nap után tudni-vágyó lelkét.

S Jeromos jó tanítványnak bizonyult, aki az Istentől nyert kiváló tehetséget vasszorgalommal párosította s így csakhamar mesterének büszkeségévé lett. Itt sajátítja el azt a klasszikus latin nyelvet, melyet most is csodálunk műveiben. A latin klasszikusok mellett Platót, Diogenest, Possidoniust is olvassa. Kiváló szónoki képességei, melyeknek a Donatus vezetésével rendezett vitatkozásokban nem egyszer adá fényes jeleit, valamint alapos jogi tudása az ügyvédi pályára terelték őt. Jeromos itt is hamarosan jó hírnévre tett szert. De a fórum tapsai nem szédítették meg a különben nagyratörő ifjút. A nyilvános szereplések nem kapatták el. Lelke a mélységeket szerette s a magány után vágyódott, hogy annak csendjében, mint igaz gyöngyököt kereső bűvár a mélyre szálljon. Jeromos nagyon szerette a könyveket, ezeket a némaságukban is mindig beszédes jóbarátokat, akik sohasem válnak sem tolakodókká, sem hűtlenekké. Már tanulókorában minden, szabad rendelkezésére bocsátott pénzt könyvek beszerzésére fordította s miután ez a forrás korántsem volt képes e nemes hírvágyat kielégíteni, másolásra adta magát és sok oly művet írt le, melyet pénzen nem is szerezhetett volna meg magának. Így nemsokára igen értékes könyvtárnak birtokába jutott, melyet mint legbecsesebb kincsét későbbi vándorlásain is mindig magával vitt. Úgy érezhette, hatalmas bástya is az egyúttal az erkölcsi romlás ellen, mely az akkori Rómát elárasztotta.

Mert Róma ugyan már Péter és Pál apostoli működése óta kezdett Krisztus zászlaja alá seregleni és a milánói szabadságlevél fel is hozta az egyházat a katakombáknak annyi sok vértanú vérével megszentelt rejtekeiből, de az evangéliumi kovász még korántsem bírta ezt a kemény tömeget átjárni, annál kevésbé átalakítani. Az apostolfejedelmek vére sem bírta azt meglágyítani, bár vértanúságukkal oly sereg élére álltak, melynek sorai egyre sűrűbbek és végig kígyóznak három századnak véres történetén. Krisztus tábora egyre nőtt, de a pogányságé még sem szűnt meg teljesen. Egyre emelkedtek krisztusi oltárok s ezek körül

vértanúk, szüzek és hitvallók ezrei és százezrei nevelődtek, kikben az evangéliumi tan testet öltött; de még mindig álltak pogány oltárok is és árnyékukban tovább hervadtak az ártatlanság liliomai, fonnyadtak a szeretet rózsái. A krisztusi élet árja még nem tudott magának oly széles medret vájni, mint aminőben a pogány romlottság hömpölygött tovább. Róma még mindig több mithológiát hallott, mint evangéliumot. Évszázadokon át Bacchus és Venus emlőin csüngve, csoda-e, ha csak lassan és nehezen tudott a Krisztus keresztségéhez simulni? Csoda-e, ha a testi örömeik serlegét nem tudta egyszerre a krisztuskövetés lemondásával felcserélni, mikor ezt keserű epének, amazt kívánatos nektárnak ízlelte? A paradicsomban megromlott ember szivesebben visel mirtus, mint töviskoszorút! Az erények ama hősei, kiket a mi szenteinkben tisztelünk, nem is földi anyáknak szülöttei, hanem a legszentebb anyának, az Anyaszentegyháznak neveltjei. Minden, mi a földből való, a föld felé gravitál. Csak Krisztus kegyelme képesíti a föld szülöttjét az ég lakóinak társaságára méltóvá változni.

Jeromos is tapasztalta ezt a föld felé való gravitálást. Azonban a szülői házból drága hozományként magával hozott vallásosságot a világváros sok csábja sem tudta lelkéből egyhamar kiölni.

„Mikor mint ifjú Rómában tartózkodtam – írja sok évvel később M. L. 25. col. 392. – és a tudományokban oktatást nyertem, vasárnaponként be szoktam járni társaimmal az apostolok és vértanúk sírjait és gyakran betértünk a sírboltokba, melyek a föld mélyébe voltak beleásva és jobbról is, balról is holtakat rejtettek magukba; sötétség uralkodott ott és csak kevés világosság hatolt be, hogy a sötétség okozta félelmet enyhítse.” Úgy látszik azonban, később ezek a zarándoklások egyre ritkábbak lettek, míg végre egészen elmaradtak. Mint Évának lélekben megbénult gyermeke állt ő is a romlás árja mellett s ez az ár őt is elsodorta. Rómában állandó bacchanáliák folytak. Ez a város állandóan táncolt. Ammianus Marcellinus történetíró szerint bármerre irányítod lépteidet, mindenütt hosszú fürtös hajú asszonyokat láatsz, amint vége-hossza nélkül táncolnak és különféle mozdulataikkal színpadi jeleneteket adnak elő. Ugyanő említi, hogy éhínség idején a fogyasztás csökkentése végett elhatározták az idegenek kiutasítását, de a nemesség kegyelmet kért a színészek és táncosnők számára és azt meg is kapták. Háromezer táncosnő tehát a városban maradt, ellenben a szépművészetek tanítóit, mint idegeneket, irgalom nélkül kiutasították. (Thierry 10.) Jeromos is ezeknek hálóiába kerülhetett, mert még betlehemi magányában is legtöbbször e táncosnők kísértő alakjai támadtak fel képzeletében. A heves vérmérsékletű dalmatát nem is volt oly nehéz magukkal ragadni. A paradicsomi bűn üszke őbenne is megvolt s a rossz alkalom azt hamar lánggra is lobbantotta. Ő maga vallja bűnbánóan későbbi írásaiban, hogy nem egy bukást, nem egy hajótörést volt oka megsiratni, mert a romlás útjára tévedt.

Hogy mily elágazásai voltak ez útnak s mily örvényekbe szakadtak, nem tudjuk. Csak annyit tudunk, hogy e tévelygés megelőzte megkereszteltetését és hogy nem tarthatott soká. Amikor 364–365-ben a keresztség szentségében – miként ő mondja – „Krisztus ruhájába öltözött”, új embert is öltött magára, hogy mint Krisztus katonája új életet kezdjen. Sem színház és cirkusz, sem császári udvar és Venus-berkek nem elégíthetik ki a lelket, mely az Isten képét viseli magán, melynek mennyei polgárjogát Isten Fia szerezte vissza a keresztfán, saját vérével írván meg szabadságlevelét az első nagypéntek szomorú, vérbe boruló alkonyán. Jeromos lelkén is ott piroslott e végtelen értékű vérpecsét. A keresztség szentségében tele ivakodott ez érte is omlott szentséges vérnek szeretetével, megittasodott tőle és soha el nem múló undorral telt el minden alantas iránt. Vallomásokat nem írt, miként Szent Ágoston; bizonyára nem is volt annyi oka, mint Hippo nagy püspökének. De bűnbánatot ő is tartott, a legszigorúbb bűnbánatot utolsó leheletéig, így osztozván Ágoston meggyőződésében, hogy senkinek, ha még oly szentül élt volna is, nem szabad bűnbánat nélkül meghalnia.

Rómából körülbelül 368-ban a szülői házba tér vissza, majd Aquileiába megy, ahol benső barátságot köt Rufinussal, nem is sejtve, hogy valamikor a legélesebb ellentétek fogják őket egymástól elválasztani. Innét Galliába vezetí útja, melynek több városát járja be, mindenütt alkalmat keresve tudósokkal való érintkezésre és szorgalmasan gyarapítva könyvtárát. Trierben hosszabb időn át tartózkodik és szent Hilarius (†366.) DeSynodis című művét másolja le sajátkezűleg. (Ep. 5.) Visszatérve Stridóba, ismét Aquileiába távozik, mely akkor előkelő helyet foglalt el a kultúr városok között. Itt több hasongondolkodású fiatal emberre talált, kik, miként ő is, lelkes hívei voltak azoknak a törekvéseknek, melyeknek magvait a nem sokkal előbb Rómában járt Atanáz, Alexandria számkivetett nagy püspöke hintett el a fogékony lelkekben. Ugyanaz az Atanáz, aki már szerpap korában feltűnt a niceai zsinaton hittudományi képzettségével, ritka éleslátásával és hőselkű bátorságával, mellyel a zsinati tanácskozásokat irányította. De amivel halhatatlanná tette nevét az Egyház történetében, az az ő rettenthetlen bátorsága. Ezzel az ariánusok engesztelhetetlen gyűlöletét zúdította magára, mely nem is nyugodott, míg a közben Alexandria püspöki székébe emelkedett Atanázt már másodízben számkivetésbe nem küldötte Rómába 340-ben.

A számkivetés keserősége azonban nem bénította meg a nagy püspök apostoli buzgóságát. Rómában is, mint a Krisztus nyájáért aggódó jó pásztor, egyre látogatta a híveket s lángszavával lángra is lobbantotta bennük a hitnek sokszor már kiháló szikráját. A bűnös fényűzés és féktelen gyönyörhajhászás városában úgy tűnt fel szikár alakja, mint egy második Keresztelő Jánosé; szava is úgy perzselte a kiszáradt lelkeket, mint a Keresztelőnek bűnbánatot sürgető szózata a pusztában. A jólétben elmerült rómaiaknak a lemondás lelki örömeit ecsetelte, a földi gyönyörök zsombékaiban gázolókat felvezette a Krisztus-látás és -bírás Táborhegyére. A világ javai után törtető előtt feltárta az egyiptomi pusztákban folyó remeteéletet, melyet ezren és ezren folytatnak abban a boldogító békében, melyet Krisztus hozott e világnak s abban a szent örömben, mely e békével együtt jár. Beszédét két élő tanúval is erősíthette meg: Ammonius és Isidorus, Nitria pusztájának remetéi, iránta való szeretetből követték őt számkivetésébe. Amit Atanáz szépet, felemelőt a remeteéletéről csak mondott, azt hallgatói két kísérijében megtestesülve látták. A szikra fogott és lángra kapott sok hallgatójában mindkét nemből. Albina és leánya, Marcella, Asella, Fabiola, Furia, Melánia, Marcellina és Felicitás, Paula és két leánya, Blesilla és Eustochium, mind ősi patriciusi sarjak, mind kincses gazdagság birtokosai az evangéliumi tanácsok hegyi útjára léptek, nemüket felülmúló férfiasággal küzdve le a romlott természet okozta nehézségeket csak úgy, mint koruk és társadalmuk sok ferde előítéleteit s erkölcsi tévedéseit.

Nem vonultak ki a pusztába, hanem otthon kezdtek kolostori életet élni; lemondtak eddigi kedvteléseikről, letették fényes ruházatukat és egyszerű tunikát öltöttek; megváltak vagyont érő ékszereiktől s árával a szegényeket istápolták; felszabadították rabszolgáikat s velük egy sorban végezték a szükséges munkát házban és kertben s mindezt a komoly lemondást és munkát bearanyozták közösen végzett imáik és elmélkedéseik érdemével. Aranyozott mennyezetű palotáik így kolostorokká lettek, melyekből az evangéliumban annyira felmagasztalt irgalmassági cselekedetek jóillata szállt állandóan az ég felé. Akik házasságban éltek, továbbra is abban éltek, de ha a halál azt felbontotta, másodikra nem léptek, bármily kecsesítő kérésekkel ostromoltattak is e pontban. Megható Marcellának története. Korai özvegységét a császári házzal rokonságban álló Cerealis akarta új családi öröme kelteni. Végigment az összes magas tisztségeken, volt konzul is és mérhetetlen gazdagság felett rendelkezett. Félve kezdi szívének forró vágyát a nemes Marcellának – valószínűleg az ő anyjának, Albinának közvetítésével – előadni.

– Lehetek-e oly szerencsés – kérdi az özvegyet – hogy azt a nőt, akit szeretek, Róma leggazdagabb asszonyává tegyem?

– Én ugyan csak középszerű vagyonnal rendelkezem – feleli Marcella – de ez elég lesz a magam és az én szegényeim számára.

– Idős ember vagyok – üzeni újból Cerealis – de az idős emberek sokáig élhetnek még s a fiatalok hirtelen meghalhatnak, amiről Marcella szomorú tapasztalattal meggyőződhetett.

Marcella ismét kész a felelettel.

– Annyi bizonyos – úgymond – hogy a fiatal emberek hirtelenül meghalhatnak, de az öregek viszont nem élhetnek soká. Azonfölül, ha mégis rászánnám magam az újból való férjhezmenésre, akkor is férjet és nem vagyont kívánnék szerezni a házassággal.

Cerealis visszalépett. Marcella pedig rokonainak osztja ki drága bútorait, ékszereit, úgy, hogy semmi aranytárgyat nem tartott vissza magának. Kiszórta szépítő-szereit és selyem helyett, amiben eddig tündökölt, legegyszerűbb s majdnem mindig barna színű öltözetben járt, örökös özvegységének szemfedőjébe temetkezve, miként egy kortársa róla írja. Végre elhagyja a zajos várost s kivonul az Aventin alján épült családi házba, mely csakhamar mintaképe lesz az imént lefestett magánkolostoroknak.

Az Atanáz elhintette mag tehát szép gyümölcsöt termett Rómában. De nemcsak itt. A római megújulás híre hamar eljutott Milanóba is, melynek püspöki székében 374 óta Szent Ambrus ült, akinek a szüzességről és kolostori életről mondott szentbeszédei valóságos forradalmat idéztek elő a lelkek világában, miként azt az ő életrajzában ecseteltük. (Szent Ambrus élete. 55. l.) Amit Milanó nagy püspöke mondott, az nem hangzott el a pusztában kiáltónak szavaként: hallgatói csak úgy, mint írott művei, az egész keresztény világba vitték szét a lelki megújulásnak termékeny csiráit. Így Aquileiába is.

Mikor Jeromos 371-ben ideérkezett, üdvös lelki hullámvásában találta azokat a köröket, melyekben megfordult. Amit Rómában a Marcellák, azt itt Aquileiában Rufinus, Bonosus, Heliodorus, Chromatius, Eusebius, Jovianus, Nicias, Innocentius és mások szintén épületes buzgósággal valósították meg. Mindezek Jeromosban tanítómestert üdvözöltek és tiszteltek, aki ékesszólásával még csak fokozta bennük a remeteélet iránti lelkesedést. El is széledtek, ki az Alpok sziklaüregébe, ki az Adria egy-egy árva szigetére, hogy ott osztatlanul munkálhassák lelkük üdvösségét. Jeromos is Dalmácia kopár vidékeit járta be testvérével, Paulinianussal. De nem soká tehetett. Lupicinus szülővárosának papja nem jó szemmel nézte ezeket a kóbor remeteket s úgy látszik, kemény rendszabályokat hozott ellenük. Jeromos nem éppen kíméletes kritikát mond róla egyik levelében, „aki mint gyarló kormányos lékes hajót kormányoz és vakon vakokat az örvénybe vezet”. (Ep. 7. n. 5.) Elválik testvérétől és Aquileiába megy, ahol társakat toboroz Szíriába vagy Egyiptomba. Épp ez időben érkezett oda egy antiochiai pap, Evagrius, aki szívesen ajánlkozott vezetőül az ő hazájába. Ezzel az útirány kérdése el volt döntve. El is indulnak 372 őszén és pedig Innocentius, Nicias, Heliodorus és Hylas, Melániának felszabadított rabszolgája, „aki erkölcsének tisztaságával lemosta a rabszolgaság szennyét”. (Ep. 3. n. 3.) A tengeri utat választották, míg Jeromos egymagában a szárazföldöt, tehát a Duna völgyén és Trácián át Konstantinápolyba, azután a Bosporuson átkelve, bejárta Pontust, Bithyniát, Galaciát, Kappadóciát és Ciliciát, ahol a roppant hőség miatt csaknem meghalt. A kappadóciai Caesareában újból találkozott Evagriussal, kinek társaságában felkereste a város nagynevű püspökét, Basiliust. Végre az Amanus-hegyen át 373 végén Antiochiába ért, ahol tengerúti társai már vártak reá.

Antiochia akkor szomorú belvillongásoknak volt színhelye. Az arianizmus itt is megosztotta Krisztus táborát s ez ellentétek kivált püspök-választásokkor éleződtek ki a legszomorítóbban. A béke már-már visszatérni látszott a sokat zaklatott egyházba, 360-ban, mikor az igazhitűek megegyeztek az ariánusokkal a püspök személyében, Meletiusban, Sebaste volt püspökében, akit mindnyájan igazságos s békeszerető embernek ismertek. Ámde Konstancius császár, aki ariánus volt, épp igazhitűsége miatt számkivetésbe küldte, örökét pedig két más püspök foglalta el: az ariánus Euzoius és a pápa követe, Cagliari Lucifer által püspökké szentelt Paulinus. A zavar még nagyobb lett, mikor Meletius az ariánus császár

halála után visszatért számkivetéséből és régi jogaiba lépett. Evagrius épp e meghasonlás ügyében járt volt Itáliában s ott mint Paulinus híve és jóbarátja az ő javára hangolta az illetékes köröket titokban azzal a szándékkal, hogy a már magas korú Paulinus helyébe ő maga léphessen.

A külső meghasonlásnál nem csekélyebb baj volt az a tévtanítás, melyet egy Apollinaris nevű püspök terjesztett el Szíriában. Atyja neves költő volt, ő maga a Szentírás tanulmányozására adta magát, de a hittitkok szentföldjén megbízhatlan vezetőnek bizonyult: ragyogó ékesszólással sokban téves nézeteket hirdetett. Talán épp ékesszólása volt lelkének megrontója, mert kevélységet lopott beléje, kevély lélekkel pedig nem találni rá Istenre. Csak aki Mózesrel leveti a földi tudálékosság saruit, léphet Isten elé. Csak aki elzárja füleit a földi dicsőség és hiúság szirénhangjaitól, hallhatja meg Istennek szavát. Apollinaris többet bízott saját eszében, mint Isten felvilágosító kegyelmében. A véges értelem világát többre becsülte az isteni kinyilatkoztatás fényénél. Ékesszólásával azonban sokakat vonzott szószéke alá, ezek közt Jeromost is, aki a klasszikusok emlőin nevelkedve kimondhatatlan élvezetet talált Apollinaris elragadó beszédében, bár tartalmán sűrűn megütközött és nem is osztotta merész véleményeit, hívő pietását sértő nézeteit. Talán hosszú időre visszatartotta volna őt ez a megcsodált ékesszólás útjának tulajdonképpeni céljától, ha egy kirándulás az Antiochiától 30 mértföldnyire fekvő Maronia-tanyára váratlanul ki nem ragadja őt Apollinaris búvőköréből.

Élt ott egy Malchus nevű remete, akinek élettörténete Jeromos életére is döntő befolyással volt. Le is írta azután (Vita Malchi M. L. 23.), hogy mások is épüljenek rajta. Malchust szülei meg akarták házasítani, de ő kolostorba vágyódott, azért elhagyja a szülői házat és eljut Chalcis sivatagába. Az ott élő remeték közt éli boldog megelégedettségben napjait, mikor sok év múlva elhatározza, hogy felkeresi a szülői házat. Apátja hiába tartóztatja. A karaván, melyhez csatlakozik, izmaeliták kezébe jut, akik Malchust is elhurcolják és juhok őrzésére rendelik. Ura hamar felismerte e rabszolgájának értékét s hogy magához kösse, arra kényszerítette, hogy egy vele együtt elfogott nővel házasságra lépjen, akinek azonban volt férje, csakhogy azt másfelé hurcolták el. Malchus keserűen siratja engedelmetlenségét és Isten büntetését látja sorsában. Kétségbeesésében öngyilkosságra gondol s már villogtatja törét maga ellen. „Isten veled, te szerencsétlen asszony! – kiáltja feléje – inkább leszek vértanú, mintsem férjed (martyrem potius, quam maritum)”. De lábaihoz veti magát amaz. „Kérlek – úgymond – a Jézus Krisztusra, ne ontsd ki véredet az én bűnömre, vagy ha meghalni akarsz, előbb belém mártsd törödet. Ha visszatérne is férjem, én megóvnám szüzességemet, mert erre tanított meg engem a sivatag; inkább meghalnék, mintsem azt elveszteném. Miért halnál meg, csakhogy férjem ne légy? Tudd meg, hogy én halnék meg, ha férjem akarnál lenni. Tekints engem a szemérmesség feleségének és szeresd inkább a léleknek, mint a testnek egyesülését. Urunk férjnek fog tartani, Krisztus tudni fogja, hogy testvérem vagy. Könnyen fogjuk elhítni másokkal, hogy házastársak vagyunk, mikor látni fogják, mennyire szeretjük egymást.” Malchus bámulva e nő lelkületét, beleegyezik és boldog békében él vele. De egy szép napon nyája fölött örködve, megfigyel egy hangyabolyt. Mily rend a munkában, mily összetartás a társas életben! És eszébe jut – a kolostor. Este búsan tér haza. A nő észreveszi arcán lelki fájalmát.

Közösen elhatározzák, hogy megszöknek. Harmadnap az úr nyomukba ér, de egy oroszlán széttépi őt szolgájával együtt. Malchus eléri a kolostort s Jeromos boldog öregségben találja őt ott. Beszéde, mint valami égből jövő szózat hatott Jeromosra. Élettörténetében intést látott és irányítást a saját életére. Az a túlvilági béke s öröm, mely az öreg Malchus arcán elömlött s minden szavából kicsendült, nagy elhatározást érlelt meg Jeromos lelkében: elhatározta, hogy elhagyva a világot, Chalcis pusztaságába vonul vissza. Evagrius ismét szívesen ajánlkozott, hogy a sivatag első körzetében levő kolostor apátjának őt beajánlja. Heliodoros és Nicias visszatértek Itáliába, csak Innocentius és Hylas követték őt Chalcisba 374 végén.

II. A chalcisi sivatagban (374–379)

A sivatag három körzetre oszlott. Az elsőt kolostorban élő szerzetesek lakták, – coenobiták – akik földműveléssel és különféle mesterségek gyakorlásával biztosították maguknak a megélhetést. Beljebb a pusztában éltek a *bezárkózók*, a mostani kartauziak módjára annyiban, amennyiben mindegyiknek külön házacskája volt. De a kartauziak közös rendszabálya nélkül: mindegyik maga csinált magának életszabályt s a többitől függetlenül gyakorolta azt. A sivatag harmadik övét a tulajdonképpen remeték foglalták le. Ezek a természet minden mostohaságával dacolva, egy-egy sziklaüregben éltek le a legszigorúbb önmegtagadások és önsanyargatások közt bűnbánó életüket. Ragadozó állatok, mérges kígyók és skorpiók voltak egyedüli lakótársaik. Ember ide alig vetődött. Akik ide jöttek, nem emberek társaságát keresték, hanem csak Istenét... Nem embereket, hanem az Istent akarták meglátni és meghallani. A Krisztus szava hozta őket ide: „*Mennyek országa erőszakot szenved és az erőszakosok ragadják el azt*” (Mt 11,12). Nos, ők azért jöttek ide, hogy ezt az eget ostromló, ezt a mennyországot meghódító erőszakot a régi ember ellenében elkövessék. „A csodával határos önsanyargatás s a nagyszerű káprázatoknak tanyája – miként Thierry nevezi (60. l.). –Jaj volt annak, aki e helyre minden megpróbáltatásokkal dacoló szellemi és testi erő nélkül merészkedett!”

Ezt a jajt Jeromos is megtapasztalta már az első körzetben is. Róma előkelő világában élve, ugyancsak nem edződhetett reá erre a kemény életmódra. Előbb a test mondta fel a szolgálatot: a perzselő nap heve kiszárította még csontjait is, miután a folytonos böjtölés csontig lesoványította őt. S a beteg, önmagával tehetetlen test megbénította a lelket is, bármily kiváltságos erők és képességek feszültek is benne, hiszen a kőszáli sas sem bír szállni, ha megbénulnak szárnyai.

De mintha Isten különösen meg akarta volna szolgáját próbálni, testben-lélekben összetörve újabb csapás éri Jeromost. Innocentius forró lázban meghal és Jeromos az ő egyik szemét, lelkének legkedvesebb „testvérét” siratja benne. De alig hantolja el ezt, máris új sírt kell ásnia másik támasza számára: Hylast is elragadta tőle a könyörtelen halál. Mint egy második Jób ül szomorúan egykori boldogságának romjain. Nem is bírja ki tovább a kolostorban, ahol minden drága halottaira emlékezteti őt. Úgy van meggyőződve, bűneiért bünteti őt az Úr, tehát még szigorúbb lemondással kell az igazságosan haragvó Istent engesztelnie. Elhagyja tehát a kolostort, el azokat a neki oly drága sírhantokat és beljebb vonul a sivatag második övébe, hogy ott még szigorúbb vezekléssel engesztelje az Istent. De ki ecsetelhetné jobban ezt a vezeklést, mint ő maga. „Árván ültem egymagamban s szívem keserűséggel volt telve. Szörzsákban borzongtak elégtelenedett tagjaim s bőröm annyira megfeketedett, hogy szerezsenek tarthattak volna. Mindennap könnyhullatás, mindennap sóhajtozás s amikor akaratom ellenére elnyomott az álom, a puszta földön elterülve, széteső tagjaimat alig bírtam összetartani. Az ételről és italról nem is szólok, hiszen a kolostorban élők csak friss vizet isznak és főtt ételt enni már dőzsölésszámba megy. Így tehát minden emberi segítségtől megfosztva, Jézus lábainál ültem s azokat öntöztem könnyeimmel, törülgettem hajammal és a lázadó testet hetekre terjedő étlenséggel iparkodtam leigázni.” (Ep. 22. n. 7.)

De a legszigorúbb vezekléssel sem tud fiatalkori megfélekedéseinek szomorú következményeitől, a tisztátalan képzetektől és vágyaktól szabadulni. „Fehérek voltak ajkaim a böjttől s elmém a hideg testben is vágyaktól hevült s a testileg szinte már meghalt emberben a kéjnek tüze égett.” A tisztátalanság bűnét nyomon követi a bűnhődés testben is, lélekben is. A Szentírás tele van szörnyű istenítéletekkel, melyekkel Isten ezt a bűnt sújtja. Vízözön, tüzes kénköeső, százezreket elragadó pestis, hirtelen halál voltak az ostor az ő kezében régen

éppúgy, mint most. A modern kórházak „külön pavillon”-jai sokat mondhatnának el a mi korunk bélpoklosainak szörnyű vergődéssel teli bűnhődéséről! Jeromos is megbűnhődött fiatalságának botlásaiért. Istent kereső lelkének, mely a táborhegyi magasságok után epedett, szörnyű kín voltak azok a mocsaras gondolatok, azok a posványos képzetek, melyek benne állandóan rajzoltak és nem engedték őt nyugodni.

„Még kicsi cellámtól is félttem – írja–mintha megismerte volna s tudta volna gondolataimat.” Nem is volt benne maradása: éjjel-nappal rótt a zord pusztaságot. Kínzó gondolataitól még sem birt szabadulni. „Aki a pokoltól való félelmében ily tömlőcre kárhoztattam magamat és skorpiók meg vadállatok társaságában éltem, lélekben mégis sokszor a táncosnők között időztem.” (I.h.) Arra a meggyőződésre jut, hogy nem elég a vezeklőostor, az csak a testet érinti; a lelkét is kell ostromoznia, arra is vezeklőruhát húznia. A Szentírás iránti érdeklődése már régen kívánatosá tette a zsidó nyelv elsajátítását. De a klasszikusok szépségeivel eltelt Jeromos mindig különös ellenszenvet érzett e nagyon egyszerű, minden szépség nélkül szűkölködő nyelv iránt. Nem is kellett tehát soká lelki vezeklésének módja felett gondolkodnia: ennek, a neki oly ellenszenves nyelvnek elsajátítása a legcélszerűbb eszköznek látszott. Ez elhatározása azonban a magányos sivatag elhagyására kényszeríti s így visszatér a kolostorba.

*

Élt a szomszédos kolostorban egy zsidóból lett szerzetes. Ezt választotta nyelvmesterének. Nehéz, mert ellenszenves munka volt ez Jeromos számára. A latin és görög nyelv finomságaihoz szokott füle szinte undort érzett a zsidó nyelv darabosságától. A torokhangok hehezetessége is nem csekély nehézséget jelentett a latinnak tiszta hangzásához szokott tanítványnak. „Hogy mily kemény munkát végeztem, mily nehézségekkel küzdöttem, hányszor kétségbeestem, hányszor abbahagytam és mégis újból kezdtem, arról tanúságot tesz úgy a saját lelkiismeretem, mely ezeket átszenvedte, mint azoké, kik közös életben éltek velem.” (Ep. 125. n. 12.) A szentírási könyvek sem gyakoroltak reá különös hatást, sőt nemesen egyszerű, minden cicoma nélküli irányuk egyenesen ellenszenvesekké tette azokat előtte s azért mindig örömmel nyúlt az ő kedvelt klasszikusai után, melyeket még Itáliából hozott magával s mint legdrágább kincseit mindezideig gondosan megőrizte.

Egy álomlátás azonban 375 vagy 376 nagyböjtjében lényeges változást idézett elő e pontban Jeromos lelkében. Betegségében lázas álma volt: az ítélő Bíró előtt látta magát. „Mivoltom felől kérdeztetvén, kereszténynek mondtam magamat. De a Bíró: Hazudsz! – úgymond – mert te Cicero híve vagy és nem keresztény; ahol ugyanis a kincsed, ott a te szíved is! Rögtön elhallgattam és a verésnél – mert megveretésre ítélt el – még inkább gyötört a lelkiismeretem tüze. Kiáltani kezdtem és jajveszékelve mondám: Könyörülj rajtam, Uram! Könyörülj meg rajtam. E szavam hangzott az ostorcsapások alatt. S esküdni kezdtem, mondván: Uram, ha még egyszer kezembe venném a világi írókat és olvasnám, büntess úgy, mintha megtagadtalak volna! Ez eskümondás után elbocsáttattam s mindnyájuk csodálkozására kinyitom szememet, melyből oly bőven omlott a könny, hogy fájdalmammal még a nem hívőket is meggyőztem látomásomról.” (Ep. 22. n. 30.)

A látomás csak álomkép volt és az eskü is csak álom; nem is tartotta azt soha szigorúan kötelezőnek, amint azt Rufinus akarta volna s neki szemére is hányta. (Contra Ruf. II.) Annyi hatása mégis volt ez álomnak és az álomban tett eskünek, hogy ezután a Szentírásnak adott előnyt s ennek tanulmányozására szentelte magát.

Jeromos nem csalódott: a komoly szellemi munka megszabadította őt azoktól a kínzó képzetektől, melyekről szoltunk. Lassan helyreállott lelkének megzavart egyensúlya, de még korántsem az az édes béke, mely után annyira vágyódott. A kolostorban sok társa körében is elhagyatottnak, árvának érezte magát. Megértésre nem is találhatott azok között, kik

műveltség tekintetében messze alatta álltak. Evagrius ugyan többször felkereste és nagy szeretettel gondoskodott szellemi szükségleteiről könyvek beszerzésével, de ő még sem volt „lelkének egy része”, mint a megsiratott Innocentius. Heliodorusra gondolt. Ó, ha eljönne és megosztaná vele az önkéntes számkivetést s a vele járó keserűséget, hogy azután együttesen annál inkább élvezhetnék édességét. Tollat is ragad és megírja egyik legragyogóbb levelét és abban a sivatag olyatén dicshimnuszát, a remeteélet olyatén vádiratát, mely egymagában is örök díszhelyet biztosítana írójának az Egyház klasszikusainak díszes táborában.

„Szeretettel hívlak – írja Ep. 14. – jöjj hát, siess. Ne gondolj vissza a régi nehézségekre. A sivatag az igénynélkülieket szereti. Te hiszsz a Krisztusban, higgy az ő beszédének is: *Keressétek először az Isten országát és ezek mind hozzáadottnak nektek.* (Mt 6, 33.) Nincs szükséged sem tarisznyára, sem botra. Nagyon gazdag az, aki Krisztussal szegény (n. 1.). Nézd Pétert, mint hagyja el a hálót, nézd a vámost, mint kel fel rögtön a vámasztaltól már mint apostol. Az Emberfiának nincsen helye, ahová fejét lehajtsa és te tágas oszlopcsarnokokat mérsz végig. Aki földi örökséget vársz, nem lehetsz Krisztusnak öröklő társa (n. 6.). Ó sivatag, mely Krisztus virágaitól virulsz! Ó magány, melyben azok a drágakövek teremnek, melyekből a Titkos Jelenések városa felépítették. Meddig fog még a füstös városok tömlőce bezárva tartani? Félsz a szegénységtől? De hát Krisztus boldogoknak mondja a szegényeket. Vagy a munkától félsz? Ámde izzadás nélkül bajvívó meg nem koronáztatik. Vagy a sivatag végeleáthatatlan sivársága tölt el rettegéssel? De lélekben járj a paradicsomban. Valahányszor lélekben odaszálsz, már nem leszel a sivatagban. Elkényeztetett ember vagy, testvér! ha a világgal is akarsz örvideni s azután Krisztussal is uralkodni.” (n. 10.)

A szép levél azonban nem indította meg Heliodorust annyira, hogy Jeromos tanácsát el is fogadta volna. Úgy látszik, tisztában volt önmagával, hogy nem bírná ki a remeteélet nélkülözéseit. Sok út vezet Istenhez s nem kell mindnyájunknak azt járni, mely sivatagon vagy kolostoron át vezet ő hozzá. Isten sem dolgozik sablonokkal. Nagy művész nem ismétli meg magát sohasem! Minden lélek, amely üdvözülni, az ő kezének remekelése, de nincs a sok közt két teljesen egyenlő sem. Sok apostol volt és még több vértanú, szűz és hitvalló, de mindnyájan típusok sajátos egyéniséggel és megkülönböztető eredetiséggel. Heliodorus is tudhatta ezt és nem ment el Chalcisba, ellenben nektárként szürcsölgette barátjának beszédét, mely mint valami csodás ital, ömlött a néma sorokból lelkébe. S hogy hálóját ezért a bizonyára rég nem élvezett gyönyörűségért kimutassa, eljuttatta e levelet a római jámbor nőkhöz, akik, mint ő, elragadtatással olvasták s addig olvasták, míg végre emlékezetből is tudták. Tizenöt év múlva Fabiola lelkesen szavalta el azt az ámuló Jeromosnak betlehemi magányában!

*

De a békés megnyugvás e boldog napjai még igen messze álltak Jeromostól. A hitviták heves árja eljutott Chalcis pusztájába is, becsapott a Jeromos-lakta kolostornak különben csendes celláiba is. Úton-útfélen nem lehetett mást hallani, mint hittani vitákat. A sivatagok lakói sokkal hiányosabb hittani tudással rendelkeztek, semhogy érdemlegesen tudtak volna e különben is kényes és nehéz kérdésekhez hozzászólni. Náluk a hittani kérdés politikaivá vált: a keletiek állásfoglalása a nyugatiakkal szemben. Az ellenkezés csiráját – akaratlanul is – Nagy Konstantin császár hintette el akkor, amikor Konstantinápolyba tette át székhelyét. A császári udvar fényében a konstantinápolyi püspökök lassan megfélemedtek a római püspöknek, mint pápának, vagyis az Egyház látható fejének tartozó tiszteletről. A császári trón áthozatalával – úgy gondolták – Péter széke is átszármazott az új fővárosba. A súrlódások napirendre kerültek és végre is teljes szakadásra vezettek.

Jeromosnak is keservesen kellett ez ellenségeskedést megtapasztalnia. Celláját valósággal megostromolták társai, sokszor még életét veszélyeztető fenyegetéseket is hallatva. Az említett három párt mindegyike magának szerette volna őt megnyerni. (Ep. 16. n. 2.) A Szentháromság tanát feszegették akkoriban hívők és hitetlenek. A szellemi tehetségekkel felruházott ember nem érte be a kinyilatkoztatás tanításával, melyet Isten az ő végtelen irgalmában önmagáról adott; ő ennek a felfoghatatlan, véges ésszel felmérhetlen titoknak örvénylő mélységeibe is be akart hatolni. Ennek a vakmerő törekvésnek százados útját sok súlyos tévedés jelzi. Egyet azonban javára is könyvelhetünk el, azt, hogy hozzájárult a hittitok megvilágításához s a róla való igaz tannak kifejtéséhez, mely ha nem is hozta azt közelebb megértésünkhöz, – a „hittitok” mindig titok marad a földön járó embernek, mert *„amíg a testben élünk, idegenben járunk, távol az Úrtól”* (2Kor 5,6) és csak *„részleges a mi ismeretünk”* róla, mert most csak *„tükörben látjuk őt rejtélyesen”* (1Kor 13, 9–12) – mégis megerősített minket hívő imádásunkban és imádó hódolatunkban, mellyel e fenséges titokban elének állított Szentháromság előtt térdre borulunk. Az Egyháznak komoly munkát kellett végeznie, hogy megtalálja és megállapítsa az egyes szavakat, kifejezéseket, melyek ha nem is magyarázzák meg a titkot, de fődik az igazságot. E szavak, kifejezések fölött nagy viták folytak s a hozzájuk kötött értelem szomorú megoszlást okozott a hívek seregében. Jeromos megható jelét adta alázatos hitének és hívő alázatosságának, mikor a körülötte dúló harcból elszáll lélekben Rómába és magától a pápától, mint Krisztus földi helytartójától kér oktatást a helyes kifejezésekre vonatkozólag. *„Mivel a népek régi gyűlölködésével feldúlt Kelet az Úrnak egyszövésű köntösét egyre jobban rongyokra tépi, azért úgy gondoltam, hogy Péter tanszékét kell megkérdezni, ugyanott kérve most lelki táplálékot, ahol Krisztus ruhájába öltöztem.* (Ep. 15. n. 1.) Bár megfélemlít nagyságod, bíztat mégis jóságod: a halásznak utódjával s a keresztnek tanítványával beszélek. Miután senki mást, mint csak Krisztust követem, azért hívő egységben vagyok Szentségeddel, vagyis Péter tanszékével. Tudom, hogy ezen a kőszálon épült az Egyház. Aki e házon kívül eszi a bárányt, profán ember. Aki nem tartózkodik Noé bárkájában, el fog pusztulni a vízözönben. Aki nem gyűjt veled, az szétszór, vagyis aki nem Krisztusé, az az antikrisztusé.” (n. 2.) Jeromos levele szépen illusztrálja egyúttal a pápa tévmentességének hitét az Egyházban kezdettől fogva. A vatikáni zsinat nem mondott ki új tant, hanem a kezdettől fogva hitt igazságot mondotta ki ünnepélyesen.

Damazus pápa felelt. Levele nem maradt reánk, de Jeromos említést tesz róla. (Ep. 17. n. 2.) Tartalmát ugyan nem közli, de nem lehetett más, mint megerősítése annak a hitnek, melyet Jeromos az ő levelében is vallott: Istenben egy természetet vallunk s ez az egy természet vagyis magától való lét három önálló, egyenlően tökéletes és örök személynek teljesen azonos birtoka. (Ep. 15. n. 4. Dr. Schütz: Dogmatika I. 212. l.)

Jeromos ezen hitvallása valóságos olaj volt az ariánus tűzre, melynek parazsa ott lappangott társainak szívében; eretneknek, pogánynak szidalmazták kórusban. Jeromos kezdé belátni, itt nem lehet tovább maradása. Ilyen környezetben minden lelki haladás és minden szellemi munka teljesen lehetetlenné van téve, hiszen társai még írópapirost sem adtak neki. *„Nincs számomra férőhely e pusztában – panaszkodik utolsó levelében. – Mindennap hitvallást követelnek tőlem, mintha hit nélkül születtem volna újjá. Vallomást teszek, de nem tetszik. Aláírok, de nem hisznek. Csak egyben volna örömük, ha elmennék innét. Már-már megyek is s ha testem gyengesége és a tél keménysége nem tartana vissza, már futnék is innét.”* (Ep. 17. n. 3.) Senki sem várta a tavaszt oly forró epedéssel, mint Jeromos. Úgy várta, mint a vándormadár, hogy másik hazájába költözzék. Amint első lehelete megérintette a Libanon hómezejét, Jeromos elhagyta a kolostort, annyi szenvedésének színhelyét és visszatért Antiochiába 379-ben.

III. Chalcistól Betlehemig

Antiochiában – Konstantinápolyban

Paulinus, a város püspöke hamar felismerte Jeromos kiválóságait és pappá akarta szentelni, hogy megnyerje és lekösse magának. Jeromos azonban ellenkezett, szabadságszeretete nem tűrt semmi lekötöttséget. A vándormadár nyugtalan vére lüktetett ereiben, amely szereti a változatosságot. Másrészt megízlelvén a remeteélet függetlenségét és szabadságát, úgy érezte, hogy nem tudná a papság édesen nehéz igáját jól elviselni. Paulinus azonban nem nyugodott és végre Jeromos is engedett bár azzal a kikötéssel, hogy megtarthatja mozgási szabadságát. Papi hatalmát különben sohasem gyakorolta „szerénységből és alázatosságból”, miként szent Epiphanius mondja. „Nagy a papok méltósága – írja ő maga M. L. 25. col. 463., – de nagy a romlásuk is, ha vétkeznek. Örülünk, ha tökéletesedünk, de féljünk a bukástól. Nem oly nagy az öröm magasban állni, mint amily nagy a szomorúság a magasból alábukni. Nem is csupán saját bűneinkről kellend számot adnunk, hanem mindazokról is, akiknek üdvösségét nem szorgalmazzuk eléggé.”

Itt különben szorgos munkásságban telnek napjai. Lázasan dolgozott. Egymásután látnak napvilágot művei, melyek csakhamar a hírnév dicsoszorúját fonják neve köré. Még Chalcis kolostorában írta meg Szent Pál remete életét. Antiochiában írja meg a luciferianusok elleni párbeszédét, vagyis Cagliari Lucifer követői ellen, aki azt tanította, hogy az ariánusok és más eretnekek, ha megtérnek tévedésükből, ne vétessenek vissza az Egyház kebelébe. Jeromos egy költött alakot, Orthodoxust állít vele szembe s amit ennek ajkaira ad, azt most is el lehet mondani: a IV. század Egyháza ugyanazt tanítja, mint a XX. századé! Majd Konstantinápolyba megy. Nem a város, hanem annak szent püspöke, Nazianzi Gergely vonzotta őt oda. Bár nagy korkülönbség volt közöttük, mégis benső barátság fűzte őket egymással össze. Gergely valóságos tárháza volt a különféle ismereteknek, melyből olthatatlan szomjúsággal merített Jeromos. S amilyen kiváló volt tudományos műveltsége, épp olyan volt életszentsége, mely mindenek tiszteletét vívta ki számára. Mindkét kiválóságát pedig bearanyozta elragadó ékesszólása, mely hívőt és hitelent egyaránt vonzott szószéke alá. Jeromos boldog napokat élt át mellette. Nem is tudott tőle egyhamar elválni. Két esztendőt töltött el Gergelynél és csak 381-ben hagyta el a várost, amikor Gergely is. Nagy embereknek mindig vannak ellenségeik. Gergelynek is voltak, kiknek élén Péter, alexandriai érsek állott. Ez a konstantinápolyi székbe, melyet Gergely csak kényszerítésnek engedve s azon feltétellel fogadott el, hogyha a többi püspök is zsinatilag hozzájárul megválasztásához, egy Maximus nevű cinikus bölcselőt akart ültetni. Az a zsinat 381 május havában össze is ült, de a legszomorúbb képet nyújtotta. Maga Gergely azt írja róla, hogy oly benyomást tett a szemlélőre, mintha egymás ellen felbőszült darvak vagy ludak tábora volt volna, ahol az ellenfelek azon voltak, hogy minél jobban megtépázzák egymást. A szent püspök szomorúan látva ezt az áldástalan meghasonlást, önként lemondott és el is hagyta a várost és visszatért Nazianzba, majd születési helyére Arianzba, ahol csendes munkásságban élt 389 vagy 390-ben bekövetkezett haláláig.

Jeromos sok ismerettel telítette tudást szomjazó lelkét Gergely társaságában. De ezzel be nem érve, Origenes és Eusebius műveit is tanulmányozta, utóbbinak Chroniconját le is fordította latinra és kiegészítette. Ekkor írja értekezését a Szeráfokról és Origenes 28 homiliájának magyarázatát.

Damazus pápának zsinatot hirdető levele Jeromost is Rómába vezette. A pápa hívó szózatának engedelmeskedve jött Konstantinápolyba Paulinus, antiochiai és Epiphanius, a

cyprusi Salamis püspöke. Jeromos örömmel ragadta meg a jó alkalmat a rég nem látott Rómába visszatérhetni és csatlakozott hozzájuk, bár Baronius valószínűnek tartja, hogy ő is külön meghívást kapott a pápától. 382 őszén szerencsésen meg is érkeztek az örök városba.

Rómában

Az a 15–16 év, mely Jeromos utolsó római tartózkodása óta elmúlt, nagyon szomorú lapokat írt bele az Egyház történetébe. Szent Péter széke körül heves pártviszályok dúltak s a pápaválasztásokat még vérontással is beszennyezték. Már Liberius ellen II. Felix bitorolta a pápai hatalmat s amikor 366-ban Felix számkivetésével és Liberius halálával megüresedett Péter széke, Damazussal szemben ismét egy Ursicinus vagy Ursinus nevű, elég rossz hírű ember lépett fel pápajelöltként s fondorlataival, valamint vesztegetéseivel kivált az utca népében elég tekintélyes pártot szerzett magának. A hívek komolyan gondolkodó része azonban a vallási és világi tudományokban egyaránt kitűnő Damazus mellé sorakozott, aki finom, mindenkit megnyerő modorával is messze felülmúlta az erőszakos és műveletlen Ursinust. Meg is választották Damazust. De Ursinus pártja ebbe nem akart belenyugodni s oly parázsverekedést rögtönzött, mely sok emberáldozattal is járt. Sőt 366. október 25-én megisméltődött ez a vérontás, mikor Ursinus a Liberiusról elnevezett bazilikába (S. Mária Maggiore vagy ad Nives) hívta össze párthíveit és ott Damazus megválasztását semmisnek nyilvánítván, önmagát kiáltotta ki pápának. De felvonult Damazus pártja is és valóságos ostrom alá fogta az elzárt bazilikát. A bennlevők is védekeztek s így valóságos csata keletkezett, melybe csakhamar a katonaság is beleállt s a bazilika betört kapuin, valamint a tetején rögtönzött nyilasokon át nyilainak egész záporát bocsátotta Ursinus jajveszékélő táborára. Embervér szentségtelenítette meg tehát az Úr szentélyét és száznál több halott maradt a véres harc helyén. Bizony szomorú esemény: az emberi szeplők Krisztus jegyesének isteni arcán. Az ember mindig gyarló hordozója volt Isten drága ajándékainak. Még Krisztus nyomaiban járva is mennyi félrelépés jelzi az ő útját! Amint megrontotta magamagában az Isten képét, úgy megrontotta Krisztus képét az Egyházban is; sok kemény, bizarr, visszatetsző vonást festett e képre rá, ami időről-időre elvette eredeti szépségét. Az emberi szenvedélyek piszkos árja fel-felcsapott Péter kősziklájára is. Beszennyezni tudta, de elseperni nem, mert az a szikla sohasem vált sártömeggé. Krisztus azonban, aki mindig együtt van az ő Egyházával, még a hozzátapadt sárból is ragyogó, értékes gyémántot tudott csinálni, azt a megdönthetetlen bizonyítékot, hogy az Egyház nem emberi alkotás, hanem isteni alapítás! Sok fényes trón állt már e földön és összedőlt. Sok értékes korona díszített már felkent fejeket és legurult a sárba. Sok erős jogart tartott már uralkodó kéz és összetört. Péter széke rendületlenül áll, bár 2000 év rémes viharai tomboltak körülötte. A tiara most is a legértékesebb korona, bár fénye nem egyszer halaványult el a századok folyamán, mikor arra méltatlanok ragadták azt magukhoz. A hármaskereszt most is a legkiterjedtebb hatalmú jogar, melynek szelíd uralma alatt 304 millió hívő hajol meg e földön. Viharok, ha törnek-zúznak is, tisztítják a levegőt; árvizek, ha piszkot-szennyet sodornak is tova, megtermékenyítik a talajt. A Damazus uralkodását megzavaró vihar is tisztítólag hatott az egyházi levegőre. Mert bár az az egyetemesnek tervezett zsinat a keletiek tüntető távolmaradása folytán nem jött létre, a 382-ben megtartott római gyülekezet mégis üdvös határozatokat hozott úgy a tévtanításokkal szemben, mint az erkölcsi élet emelése érdekében.

A zsinat fényesen igazolta Damazust ama aljas rágalmak ellen, melyekkel az alávaló Ursinus nem átalotta nevét bemocskítani. Mint feddhetetlen főpap állott tehát Krisztus Egyházának kormányán, minden erejével azon munkálkodva, hogy hajóját a krisztusi hit és erkölcs tiszta, mély vizein biztosan vezesse az örök kikötő felé. E nemes törekvésében hatalmas segítő társat nyert Jeromosban, aki iránt bizalmát már a zsinaton mutatta ki azáltal, hogy a megbetegedett Ambrus helyett őt bízta meg a titkári teendők végzésével. Jeromos is

örömmel látta az Egyház kormányát ily szent és tudós főpap kezében, minőnek Damazust már 15 év előtt ismerte s most közvetlen közelből szemlélte. Azért ő is minden erejét, lelkesedését, képességét a nagy pápa rendelkezésére bocsátotta, aki mellett különben továbbra is titkári teendőket végzett, az ő nevében felelvén a sok kérdő levélre, melyek az Egyház minden részéből a pápához intézettek. (Ep. 123. n. 10.) Jeromos a pápa bizalmasa, akinek tanácsát a pápa sokszor kikéri, kinek szentírásmagyarázatait a pápa nemcsak szorgalmasan olvasta, hanem sokat le is másolt magának sajátkezűleg. A 20. és 21. levele arról is tesznek tanúságot, hogy a pápa Jeromostól kért felvilágosítást nehezebb szentírási helyek értelmezésére vonatkozóan: e levelek Jeromos feleletei a pápa kérdéseire.

Jeromos örömmel kapcsolódott bele a pápa ama szép programjába, melynek célja volt a meglazult erkölcsöket úgy a népben, mint a papságban megjavítani. És Jeromos kiválóan alkalmas és hivatott is volt erre az erkölcsnemesítő munkára. Rómába is elhozta magával a sivatag szeretetét s annak levegőjét; szigorú aszkéta maradt mindvégig. A római papságot is elragadta volt a fényűzés árja, selyemtalárist viselt és szerette a fényes lakomákat. Jeromos megvetette a selyemruhát; nagyon szegény és szánalmas az, aki csak ruhájával tud hatni! Nem is láttak rajta soha suhogó selymet! Az ő ruhája egyszerű szövetből készült, barna színben, minden divattól független szabásban. Egyedüli ékessége tisztasága volt, mert amint megvetette a ragyogó selymet, éppúgy utálta a piszkos, rongyos ruhát is, mely valamiképpen hasonló lélekről tesz némaságában is tanúságot. Sovány, szikár alakja önmehtagadó életmódjáról tett tanúságot. Halvány, színtelen arca, melyet a sivatag forró napja annyira megbarnított, hogy miként hallottuk tőle, akár szerecsennek tarthatták volna, szigorú böjtölésről beszélt. Jeromos Rómában is sokat böjtölt. Úgy érezte, azt a félelmetes ellenséget, melyet őszüleink szabadítottak nemünkre, mikor áthágták az első, a jó és rossz tudásának fájára vonatkozó böjti parancsot, a testi érzékiséget nem bírja másképp féken tartani. A böjt gyengíti a testet, de éppoly mértékben erősíti a lelket. Bilincsbe veri a testet, hogy felszabadítsa a lelket. Leköti a testi éhséget, hogy annál nagyobb lelki éhséget támasszon és neveljen az emberben Isten és az ő országa után. Nem dőzsölök és nem lakmározók, hanem böjtölők és lemondók járnak az Isten országába vezető utat. Nem vígan nótázók, hanem bűnbánati zsoltárokat éneklők vonulhatnak csak be oda, ahol az örök „szent, szent, szent” járja. Jeromos is ezt az utat járta és ezt az éneket énekelte. Ez a folytonos önfegyelmelés egész valóját tiszteletreméltóvá varázsolta, mert nemcsak ruházatára terjedt ki és nemcsak fellépését, magatartását szabályozta, hanem átítatta egész gondolat- és érzelmvilágát és kicsendült minden szavából is.

Jeromos szívesen hallgatott szónok és kedvelt társalgó volt. Óriási olvasottsága, éveken át tartó világutazásai s az azokon szerzett sokoldalú tapasztalatai mindig érdekessé s egyúttal értékesé tették beszédét. Mint mikor megnyitják a máriacelli zarándokoknak a Lassingsfall zsilipjeit, melyek mögött napokon át fogták fel a kis patak friss vizét s ez azután zúg-bömbölő eséssel zuhan alá a szédítő mélységbe, mennydörgésszerű morajjal töltve be az egész völgyet s oly látványt nyújtva a szemlélőnek, amely félelmetes fenségével felejthetetlen benyomást gyakorol az ő lelkére, úgy volt a hallgató Jeromos beszédének árával is. Amit a magábaszállás csendes óráiban gyűjtött, amit könyvekből és tapasztalatból lelkében elraktározott, amivel buzgó imában és hosszú elmélkedésben lelkét csordultig betölté, az hatalmas, mindenkit magával ragadó árként szakadt ki belőle s majd gyönyörködtető, majd megfélemlítő áradatként tört elő ajkain, mikor beszélt. Főereje azonban még sem olvasottsága, tanultsága vagy tapasztalata, hanem – a Szentírás. Jeromos mindig hűen teljesíti Krisztus parancsát: *Hirdessétek az evangéliumot.* (Mk 16,15) Nem emberi, hanem isteni erőnek forrása az. Aki ebből merít, mindig győzni is fog, meggyőzi a lelkeket az igazságról. Jeromos példaképe lehet minden kor igehirdetőinek, példakép napjainkban is. Szomorúan igaz, amit *dr. Mihályfi* panaszol fel e tekintetben. „Talán egyetlen egy kor sem hanyagolta el annyira a Szentírást a prédikációban – írja Az igehirdetés című kiváló munkájában 35. l., –

mint a miénk. A Szentírás volt eleddig minden korban a prédikáció főtárgya, főanyaga, ma minden a szónoké. Épp ezért nélkülözi a mai prédikáció az igazi szellemet, ihletet és kenetet.” Bárcsak napjainkban is minél több követője akadna Jeromosnak az igehirdetésben!

A vitatkozásban Jeromos félelmetes ellenfél. Éles esze hamar és tisztán fogja fel az igazságot és látja meg a támadás hibáját vagy gyenge pontját. Igazának tudata nyugodtságot biztosít neki; lelkében legtöbbször szélsendő van, még ha viharzik is beszéde és cikkáznak is szavai. Mint a tapasztalt bajvívó, aki ismeri erőit, ismeri kardját, de ismeri ellenfelének is minden gyengéjét, úgy küzd ő. Finom művű acélpenge az ő kardja, mint az, melyet Hohentwiel hercegasszonya ad Ekkehardnak: sok csatát szántott végig, de meg nem csorbult és el nem hajlott sohasem, csak győzni szokott, megadást nem ismer. Ha igazságos érvei nem hatnak, ha ellenfele azokat konokul megveti, akkor Jeromos a maró gúny törét veszi gyakorlott kezébe s jaj akkor neki, mert szúrás szúrás után éri őt, melyeken át hamar elvérzik: Jeromos nevetségessé s ezzel teljesen tehetlenné teszi őt. Össze is hasonlították őt Luciliussal, a satíra mesterével s ő ezt nem vette zokon.

Amily mester a beszédben, éppolyan az írásban is. Irálya éppoly eredeti, mint egész egyénisége. Jeromosnak sajátos stílusa van sajátos nyelvezettel, mely a régi szókinccsnek új szavakkal való gyarapításából, görög és zsidó kifejezések elegyítéséből jött létre. „E vegyüleből azután – írja Thierry 141. l. – meg sem tudnám mondani, hogy miféle, meglepő és durva ékesszólás származott, de amely azért nagyszerűségénél, sőt mondhatnám végtelenségénél fogva annyira elragadó, hogy a lelket bámulatba ejti s a bírálatot elhallgattatja.” Ő maga mondotta különben irányáról a legszigorúbb ítéletet, mikor azt írja, hogy „a zsidó olvasás csikorgása” beszennyezte minden ékesszólását, a latin nyelv minden báját, szépségét. „Hiszen tudjátok, hogy több, mint 15 éve nem volt kezemben sem Tullius, sem Maro, sem más pogány író. Mennyire haladtam fáradhatatlan szorgalmammal abban a nyelvben, azt mások ítéletére bízom, hogy mennyit vesztettem a magaméból, tudom.” (M. L. 26. col. 427.) Ez önbírálatát nagy alázatossága fogalmazta meg. *Bardenhewer*, a keresztény irodalomtörténet mestere ép nyelvezetről azt mondja, hogy nem Lactantius, hanem Jeromos érdemli meg a „keresztény Cicero” dísznevet, mert a keresztény ókor prózaírói közt senki sem fektetett oly nagy súlyt az alaki szépségre, mint Jeromos és senki sem gyakorolt még megközelítőleg sem oly messzire kiható befolyást a keresztény latin nyelv kialakulására, mint Jeromos, különösen az ő szentírásfordítása és levelei által. (Kirchenlex. 1888. V. 2035.) Valami ősi nyersesség, erőszakos vadság, tüzes szilajság lappang Jeromosban, mely sokszor bántó szenvedélyességgel tör ki belőle. De a természettől haragos, könnyen felhevülő, ingerlékeny embert állandóan csillapítja benne a kegyelemből táplálkozó, a Krisztus iskolájába járó, a krisztusi szelídségre törekvő ember. Finomlelkűségét szépen illusztrálja a Vigilantius elleni vitáinak következő vallomása: „Amikor harag tölt el és valami rosszat gondolok a lelkemben, ha éjjeli álomkép megzavar, nem merek a vértanúk bazilikáiba belépni, annyira remegek egész testemben és lelkemben. Te talán nevetsz és öregasszonyok képzelődésével vádolsz. Én nem szégyenlem azoknak hitét, kik elsőnek látták a feltámadt Urat. Te lakmározó a világ fiaival, én böjtölni fogok az asszonyokkal” (M. L. 23. col. 364.) Ha mindezekhez hozzávesszük azt az erkölcsi tekintélyt, melyet neki a sivatagban eltöltött évek csak úgy szereztek, mint az egyre szélesbedő körben ismert iratai, természetesnek fogjuk találni, hogy Rómában közfigyelem tárgya volt és kivált a fennebb említett előkelő női körökben egyenesen vezető szerepre jutott.

Az aventini „családi egyház” az alatt a 15 év alatt, míg Jeromos keleten járt, erőteljes, terebélyes fává fejlődött, melyről közben némely ág ugyan letört, de mindig új fakadások jelentkeztek, friss kivirágzások pompáztak rajta. A patríciusi jámbor hölgyek példája nem maradt hatás nélkül az alsóbb rétegekben sem. Itt is akadtak, kik a szüzi fátyolt többre becsülték a menyasszonyinál, illetve özvegységük gyászfátyolát az Istennek szentelt élet érdemeivel koszorúzták meg. Az egész város egyre növekvő tisztelettel környezte az aventini

kolostort, kiváltképpen a szegények, özvegyek, árvák, betegek, kiknek szerető gondviselői voltak az abban lakók. Mert ezek komolyan vették az Úr szavát, melyet a gazdag ifjúhoz intézett: „*Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van és add a szegényeknek és kincsed lesz a mennyben s jöjj, kövess engem!*” (Mt 19,21) Így tett – hogy csak néhányat említsünk – az előkellő *Melánia* is, aki 23 éves korában jutott özvegységre három gyermekkel, kik közül kettőt férjével egyszerre veszített el. De a nagy veszteség nem bénította meg lelkét. Ellenkezőleg, mintha szárnyakat növesztett volna rajta, mert diadalmaskodva a természetes fájdalomon, könnytelen szemmel, keserűség nélkül, mint aki megérti Istennek hívó szavát, mely oly gyakran hangzik el ravatalok mellett, felemelt fővel és minden áldozatra kész lélekkel így sóhajtott fel: Készségesebben akarlak ezután szolgálni, Uram, aki ily nagy tehertől szabadítottál meg engem. (Ep. 39. n. 4.) S hogy e felbuzdulás nem volt rövid életű szalmaláng, hanem valami abból a pünkösdi tűzből, mely az apostolok lelkében égett és nem engedte őket nyugodni, azt mutatja az a szenvedésekben gazdag élet, melyet *Melánia* azután élt. Övéinek eltemetése után nyomtalanul eltűnt Rómából, még kicsi fiáról, *Publicoláról* sem gondoskodva, amit keresztények és pogányok nagy bűnül róttak is fel neki, súlyos vádakkal illetve *Jeromost* is, akiben *Melánia* lelki tanácsadóját látták. De a kis árvának a város kormányzója gondos gyámot adott, aki neveltetéséről szépen gondoskodott és fel is nevelte derék férfiúvá. *Publicola* gyermeki érzelmei édesanyja iránt azért nem szenvedtek csorbát, sőt még csak gyarapodtak a hősi lemondás iránti hívó tisztelettel. *Melánia* pedig áthajózott Egyiptomba s ott bejárta *Nitria* és *Thebais* sivatagok összes kolostorait, fejedelmi bőkezűséggel ajándékozva meg Istennek ez önkénytes szegényeit. Bőkezűségében annyira ment, hogy óriási birtokainak utána küldött jövedelmei sem voltak elég hozzá és *Melánia* egymás után adogatta el birtokait. Volt oly idő, mikor 5000 szegényt táplált napokon át sajátjából. Mikor pedig *Valens* császár, mint vak ariánus üldözte a szegény remetéket és 365 körül közülük sokat a palesztinai *Dio-Caesareába* vitetett el fogságba, *Melánia* oda utazott, hogy az ártatlanul üldözötteknek segítségére lehessen. Köztük volt *Isidorus* és *Ammonius* is, az a két remete, aki *Atanázt* számkivetésébe hűen követte. *Isidorus* az alexandriai Egyháznak főalamizsnása lett. *Ammonius* pedig *Nitria* egyik kolostorába tért vissza s ott oly nagy tekintélynek örvendett, hogy a szerzetesek apátukká választották. Erényeinek híre a kolostoron kívül is elterjedt s a hívek bizonyára püspökké választották volna, ha ő – ettől tartva – előre el nem zárta volna magától az utat, mely a püspöki székbe vezet, levágván magának egyik fülét. *Melánia* *Caesareában* rabszolganő ruhájában naponként felkereste börtöneikben e hitvallókat s gondoskodott élelmezésükről. A börtönőrök azonban feljelentették a város kormányzójának, aki *Melániát* minden további nélkül börtönre vettette, pénzét pedig elkobozta. De az erős asszony a börtönben is annak bizonyult: levelet írt a kormányzónak, melyben feltárta kilétét, figyelmeztette őt igazságtalanságára, melyet vele szemben elkövetett, mikor vagyonától és szabadságától megfosztotta és a veszélyre, melyet ezzel esetleg magára zúdít. A levél nem tévesztette el hatását, *Melánia* visszanyerte szabadságát, vissza a pénzét, sőt a kormányzó különös előzékenységgel iparkodott előbbi bánásmódját jóvátenni és feledtetni. Említenünk sem kell, hogy előnyös helyzete a fogoly hitvallóknak is javára szolgált. Később *Jeruzsálembe* ment, ott két kolostort épített, egyet férfiak, egyet nők számára, melyet önmaga vezetett. Amannak élén *Rufinus* állott, *Jeromos* ifjúkori jóbarátja, most azonban engesztelhetetlen ellensége, miként látni fogjuk, aki sajnos, *Melániát* is a betlehemi remete ellen tudta hangolni.

Az *aventini* kolostornak egy másik gyöngye volt *Eustochium*, *Paulának* – kiről még sokszor lesz szó – egyik leánya. A *Scipiók* és *Gracchusok* dicsősége és óriási vagyona szállt drága örökségképpen reá, de ő mind ennél többre becsülte a szüzi fátyolt. Rokonsága hallani sem akart erről s kivált egy *Praetextata* nevű nagynénje, aki még pogány volt, mindent elkövetett, hogy ez elhatározásában megingassa. Így egy látogatása alkalmával erőszakkal lehúzza róla egyszerű gyapjúruháját és remek selyemruhába öltözteti; azután divatosra fésüli

dús haját, kifesti szemét, száját, ragyogó ékszerrel aggatja teli nyakát és így állítja őt a tükör elé, oly dicséreteket zengve szépségéről, aminőket az még sohasem hallott. A pogány nő minden erejével pengette bájos rokonában a hiúság húrját s azt hitte, megnyeri a csatát, hiszen a nőnek leggyengébb oldalán támadta meg rokonát. (Ep. 107. n. 5.) De keserűen csalódott. Eustochium szó nélkül tűrte az erőszakot, megindulás nélkül hallgatta meg a bókokat s mikor megjött a távozás ideje, lerakta mindazt, amit reá aggattak, levetette a fényes selyemruhát is és felöltve egyszerű tunikáját, távozott, mintha semmi sem történt volna. Úgy érezte, a szegénység kopottas ruhájában közelebb áll az isteni Jegyeshez s a legértékesebb ékszerek az erények drágagyöngyei, melyek a lelket ékesítik. Rokonának fényes palotájából örvendezve tért vissza az aventini kolostorba, mert úgy érezte, ott biztosabban talál rá arra, akit epedve keresett, az isteni Jegyesre.

Nővére, *Blesilla*, anyjára ütött s bizony szerette a világot minden hiúságával. De Krisztus őt is elvezette az Aventinre. A menyasszonyi fátyol helyébe hamar adott neki özvegyit, hogy azután a kolostorit vehesse fel s övével egyesülve önmegtagadó étellel szolgálhassa őt. Amikor harminc napon át láz gyötörte, álmodt látott és ez álomban Krisztus jött feléje s megragadva kezét, biztatón monda: Kelj fel és járj! S ő felkelt és járt. Mindenki csodálkozott hirtelen meggyógyulásán. Ő többet is tett. Összekereste drága ruháit, ékszereit s mindazt, amin addig egész lelkével csüngött és eladta, árával pedig a szegényeket segítette. Ő is a kolostori életet élők egyszerű ruháját öltötte magára s az ő egyszerű életmódjukat követte. Rómának előkelő körei egyébről sem beszéltek és megütközve beszéltek, mint emberek szoktak, mikor olyasmi történik, ami nem illeszkedik be jól kicsinyes, hétköznapi gondolkodásukba. De Paula és Eustochium örvendtek és örvendezett az aventini kolostor minden tagja.

Az aventini kolostorban nemcsak a lemondásnak, imának és irgalmasságnak éltek, hanem a komoly tudománynak is. A Szentírás képezte e tanulmányok legfőbb tárgyát s hogy annak mélységeibe hatolhassanak, hogy szépségeit egész teljességükben élvezhessék, hogy rejtett kincseivel lelküket gazdagíthassák, a szent ügyszó méltó buzgósággal sajátították el a görög, majd a zsidó nyelvet. Ebben a nemes Marcella vezetett, aki oly jártasságra tett szert a szent iratok magyarázásában, hogy sokszor papok is fordultak hozzá felvilágosításért s kérték ki véleményét némely nehezebb helyre vonatkozólag. Jeromos azt írja róluk, hogyha görögül beszéltek, senki sem sejtette bennük a római nőt, ha pedig latin szóra nyíltak meg ajkaik, a legtisztább latiumi beszéd csendült meg azokon. Dávid zsoltárait pedig eredeti zsidó szövegben énekelték. Tanítómesterük mindebben Jeromos volt, aki szent örömmel élvezte munkájának bőséges gyümölcsét.

*

Az aventini kolostor – sajnos – csak kicsi oázis volt a világ fővárosának sivárságában, egy apró sziget a romlás piszkos tengerének közepén. A chalcisi sivatag szigorú remeteje nagy szomorúsággal szemlélte a külső világ erkölcsi romlását. Tiszta látású szeme hamar észrevette a rákfenét, mely ezt a várost létalapjaiban támadta meg: a mérhetetlen fényűzést és a telhetetlen élvezetvágyat, mely állandóan a legszemérmetlenebb orgiákat ülte. Mint valamikor Jézus a szent városnak, Jeruzsálemnek pusztulása felett, úgy sírt Jeromos az örök városnak, Rómának lelki pusztasága felett.

És könnyei még csak keserűbbekké váltak, ha tekintetét a papságra fordította, melyet nagy részében szintén elkapott és magával sodort ez a piszkos áradás. Sokan minden hivatás nélkül, sőt erőszakosan léptek az Úr szentélyébe. Nem az Úr hívta őket, hanem a rang és méltóság, a hatalom és jólét vonzották őket. Papi ruhába öltöztek, de anélkül, hogy a régi embert levetették volna. Nem Isten dicsőségét s a lelkek üdvét keresték, hanem a saját érdekeiket hajhászták és sokszor csupán báránybőrt viselő farkasok voltak Krisztus nyájában.

Jeromos ezt sírva látta. Lelkiismerete nem engedte őt hallgatni. Felemelte tehát szavát és szava, mint a pusztában megszólaló oroszlán félelmetes üvöltése, amely megrázkódtat minden élő lényt. Élesen vágó szíjából fon ostort, mellyel elnézést nem ismerve, ostromozza a romlott nemzedéket. Senkit sem kimél, ha bűnös. Ostorával az Úr házában is szétüt: mintha lángostor volna, mely sísteregve éget. Az Úr szentélyébe méltatlanul betolakodott papokat és szerpapokat ostromozza, „akiknek csak ruhájukra van gondjuk, hogy illatosak legyenek. Hajuk tüzes vassal kisütve, ujjaik csak úgy sugároznak a gyűrűktől s hogy a nedves talajon be ne piszkolódjanak, lábuk hegyével is alig érintik azt. Inkább vőlegényeknek gondolná őket az ember, mintsem papoknak. Némelyek ezek közül abban látják szinte élethivatásukat, hogy az előkelő hölgyek neveit, házaikat és szokásaikat ismerik. Az ilyennek ellenszenves a tisztaság, ellenszenves a böjt, ki is fürkészi a jó lakomát a pecsenye szaga után. Bárhová mégy, vele mindig találkozol.” (Ep. 22. n. 28.)

Még keményebben ostromozza az örökségvadászokat, akik elaggott férfiakra és gyermektelen nőkre vetik ki hálójukat. Ha megbetegednek, valósággal ostromolják betegágyukat szívességeikkel, semmitől sem undorodva. „Reszketnek, mikor az orvos belép; remegő ajakkal kérdik, vajon javult-e betegük állapota s ha az aggastyán kissé élénkebb, veszélyeztetve érzik önmagukat s míg kifelé örvendezést színlelnek, bensejükben gyötrelmet érez a kapzsiságuk. Félnék ugyanis attól, hogy talán hiába törik magukat a beteg szolgálatában s az életerős aggastyánt egyre Matuzsálemmel hasonlítják össze.” (Ep. 52. n. 6.) Ez a csúnya visszaélés annyira elharapódzott az Egyháznak e méltatlan szolgálói között, hogy I. Valentinián császár külön törvénnyel érvénytelennek nyilvánított minden ajándékozást vagy végrendeleti hagyományozást papok részére. „Szégyenkezve mondom – írja Jeromos i. h. – a bálványok papjai, a színészek és cirkuszi kocsisok mind örökölhetnek, egyedül a papoknak és szerzeteseknek tiltja meg ezt a törvény, melyet nem üldöző, hanem keresztény császárok hoztak. Nem is a törvény miatt panaszkodom, hanem azt fájlalom, hogy ily törvényt megérdemeltünk. Jó a tüzes vas, de nem jó a seb, mely miatt arra rászorulok.”

De Jeromos igazságos feddéseit a világ fiai sem kerülték el, hiszen behunyttal szemmel kellett volna járnia, hogy ne lássa a különböző szenvedélyek szomorú megnyilatkozásait. Az ő sasszeme belelátott a fényes palotákba is és amit ott rosszat észrevett, azt volt bátorsága a megérdemelt feddésben részesíteni. „Nem óhajtom – írja Eustochiumnak ep. 22. n. 16., – hogy az előkelő asszonyokkal barátságot tarts fenn; nem óhajtom, hogy a nemesek házait látogasd; nem óhajtom, hogy gyakran lássad, amit megvetettél, amikor a szüzi állapotot választottad. Így némely asszonyok büszkék bírói, vagy egyéb méltóságban álló férjeikre. A császár feleségét a hódolók valóságos raja veszi körül. Tudnád-e megsérteni jegyesedet, aki nem is ember csupán, hanem Isten? Légy e tekintetben szentül büszke; légy tudatában annak, hogy te jobban jártál, mint ők. De nemcsak azoknak társaságától akarlak óvni, akiket férjeik méltósága tesz kevélyekké s akik aranyfonalakkal átszőtt ruhában pompáznak, hanem azon özvegyekétől is, akik fényes gyaloghintóikban nem oly benyomást tesznek, mintha férjet veszítettek volna, hanem inkább, mintha férjet keresnének. Házuk telve hízelgőkkel, asztaluk állandóan terítve.” „Mások úgy öltözködnek, mint a férfiak, szégyenlik, hogy nőknek születtek és lenyírják hajukat.” (Ep. 22. n. 27.)

Kemény a szava akkor is, mikor a fősvényekről szól, akik pazar fényűzéssel rendezik be házaikat, de Krisztus éhen halhat ajtajuk előtt. (Ep. 22. n. 32.) Pedig a fősvényesség, a bírvágy a legcsúnyább bálványimádás, az ember földi és örök boldogságának megrontója. „A gazdagságra való törekvés megszakítja a legédesebb álmokat, rágalmakkal illeti az ártatlanokat s amikor tömérdék kincset összeharácsol, az örök tűzre gyűjt magának anyagot. A bírvágy sohasem elégíthető ki, hanem túlteszi magát a törvényeken, megveti a gehenna tüzet és az örök ítéletet semmibe sem veszi. A fősvény mindig szükségét szenved. A tengernek is vannak határai, de a bírvágyat semmi bőség nem képes kielégíteni.” (Ep. 100. n. 15.)

De ennél is veszedelmesebbnek mondja az érzékiséget s ennek egyik legalattomosabb cimboráját, a bort, melynek élvezésében annyi visszaélés történik. Minek olajat önteni a romlott természetnek bennünk szunnyadó parázsára? „Sem az Aetna, sem a Vezuv nem égnek oly rettenetes tűzben, mint a fiatalok, ha dús lakomán borral töltöznek. A fősvényiséget sokan megvetik; a rosszbeszédű nyelvet megfékezi a csendhallgatás; a ruhában való fényűzés, a test piperezése egy óra alatt megszüntethető; ezek mind kívülről valók s ami kívülről való, hamar levethető. Az érzékiség azonban belül van és ha meg nem fékezzük, bűnbe sodor minket. Azért az orvosok és kivált Galenus a fiatalokra nézve ártalmasoknak mondják a meleg ételt s azt ajánlják, hogy úgy ételben, mint italban csak hideget vegyenek magukhoz.” (Ep. 54. n. 9.) „Selyem alatt ugyanaz a kéjvágy lüktet, mint a daróc alatt. Sem a királyok bíborától nem fél, sem a koldusok rongyait nem veti meg. Kerüljük azt a sebet, mely csak fájdalommal gyógyítható.” „Azért a fiatal özvegy, aki nem tud vagy nem akar megtartóztató életet élni, inkább menjen férjhez, semhogy az ördög hatalmába kerüljön.” (Ep. 79. n. 10.)

Messzire vezetne, hacsak röviden is akarnók felsorolni mindama szenvedélyeket, bűnöket, melyek ellen Jeromos írásaiban harcol. Pedig ő nemcsak a rossztól óv, hanem a jóra is buzdít; nemcsak bűnt ostoroz, hanem erényt is ajánl. A mindennapi élet lépjairől felvezet a krisztusi élet Táborhegyére és megtanít annak énekére, a lelki öröm és béke amaz énekére, melyet Péter apostol intonált ott fenn a hegy ormán s amelyet azóta is állandóan énekelnek a hegyi lelkek, a magasságokba törő lelkek, kik undorral fordulnak el minden alacsonytól, utálattal minden aljastól, mert Isten gyermekeinek, a mennyország örököseinek tudják magukat, ahová semmi tisztátalan be nem mehet. Amiket Jeromos pl. a szüzességről írt, mindig legszebb és legértékesebb lapjai lesznek a világirodalomnak. „Dicsérem a házasságot, de csak azért, mert szüzeket szül; a töviséről ím' rózsákat szedek, a sárból aranyat, a kagylóból drágagyöngyöt. Jobban becsüljük meg a házasságot, ha jobban szeretjük, ami belőle származik. Miért irigyeled ezt leányodtól? Tejjel tápláltad, öledben nevelted őt fel. Te őrizted meg őt szüzek gondos neveléssel. Méltatlankodol azon, hogy nem akart közkatonának, hanem a királynak jegyese lenni? Nagy jót tett veled: napa lettél magának az Istennek!” (Ep. 22. n. 20.) „Krisztus jegyese a frigynek szekrénye, belülről és kívülről arannyal bevonva, az Úr törvényének öre. Miként a frigszekrényben nem volt semmi más, mint a törvény táblái, úgy benned se legyen semmi kifelé érdeklődő gondolat. S ne tartson vissza senki, sem anyád, sem nővéred, sem barátnőd, sem fivéred. Az Úrnak szüksége van rád! Elvetvén magadtól a világ gondját, ülj le az Úr lábaihoz és mondd: *Megtaláltam, kit az én lelkem szeret; megfogtam őt, el sem bocsátom.* (Én 3,4) S ő felelni fog: *Egy az én galambom, az én tökéletesem.* (Én 6,8)” (Ep. 22. n. 24.) S miután elmondta mind a földi előnyöket, melyek a szüzesség ideiglenes jutalmát képezik, rámutat arra a boldogító fogadtatásra, melyben része lesz az égben. „Milyen lesz az a nap, mikor az Úr anyja, Mária, a szüzek karától körülvéve eledbe fog jönni? Akkor Tekla örvendezve fog ölelő karjaidba esni. Akkor maga az isteni Jegyese is eléd fog sietni, mondván: Kelj fel és jöjj, én galambom, mert elmúlt már a tél. És csodálkozni fognak az angyalok, mondván: Kicsoda ez, aki olyan, mint a nap? S látni fognak téged Sion leányai és a száznegyvennégyezer, kezükben tartva citerájukat, új éneket fognak énekelni.” (Ep. 22. n. 41.)

Jeromos erkölcsstanításai nem estek hiába. A jó mag jó gyümölcsöt termett. Az evangéliumi kovász kezdte a lelkek világát átjárni és átalakítani. A pogány erkölcstelenség mocsarai kezdtek kiszáradni s helyükön a krisztusi erények gyönyörűsége virágmezői nyíltak ki. De mint a példabeszédben, úgy itt is akadtak konkoly-hintők. Jeromos éles beszédű levelei sok ellenséget szereztek neki nemcsak a világiak közt, hanem a papság körében is. Sokan önmagukra vélték ismerni azokban a szármalmas alakokban, kiket leveleiben pellengére állított. Nem is maradtak adósai. Minden merészebb kifejezését, mely éles tollából folyt, a kákán is csomót találó rosszakarattal kiszínezték, nagyították és Jeromost

istenkáromlónak s erkölcstelennek bélyegezték, aki támadásaival a pogányság malmára hajtja a vizet. Jeromos igazának tudatában nyugodtan tűrte e rágalmakat, jól tudván, hogy aki az igazságért üldözést szenved, az Üdvözítő ígérete szerint örök jutalomra számíthat. Bátorságát sem csökkentette elleneinek rágalomhadjárata, hiszen bírta Damazus pápa helyeslését és maga mögött tudta a jobbak táborát, mely hálás volt neki azért, hogy az Egyház e nyílt sebének orvoslásához hozzáfogott. Nem is felelt elleneinek támadásaira, csak vezérüket, Onasus Segestanust vette tolla hegyére egy, Marcellához intézett levélben, akinek azt tanácsolja, hogy tüntesse el orrát az arcából; akkor szépnek fog tartatni és ne hallassa soha szavát, akkor talán még nagy szónoknak is fogják az emberek tartani. (Ep. 40.) Úgy látszik, Onasus nagyon hiú ember volt és szónoki babérokra szokott pályázni.

Jeromosnak még sem volt soká maradása Rómában. A kolostori élet érdekében kifejtett tevékenysége miatt eléggé ellenséges hangulat terjedt el ellene kivált az előkelőbb körökben, melyekből nem egy leányt toborzott a szüzi fátyol alá. A város bölcselői pedig egyenesen államellenesnek bizonyították e tevékenységét s gondoskodtak róla, hogy e vélekedésüket lassan közvéleménnyé tegyék. Egy váratlan esemény ezt az ellenséges hangulatot még csak inkább szította, sőt lángra lobbantotta. Blesilla halála volt ez a szomorú esemény. A természettől gyenge, törékeny testet folytonos láz gyötörte-törte, össze is törte végre egészen. Nyugodtan halt meg, hiszen jegyesi hűségét, amióta Jézusnak szentelte magát, soha meg nem szegte, sőt hősi erénygyakorlatokkal ékesítette. Mert aki azelőtt egész napot tudott a tükör előtt tölteni, keresvén, miképp tessék az embereknek, most csak arra gondolt, miképpen tessék isteni Jegyesének. Nem volt többé öröme a nagy gonddal készített hajdíszenben, egyszerű fátyol volt most a diadémja. S akinek azelőtt még a puha vánkos is keménynek tűnt fel, most elsőnek szökött fel szegényes fekvőhelyéről a korai hajnalban és elsőnek kezdte az Alleluját kedvesen csengő hangján énekelni. (Ep. 38. n. 4.) „Kérjétek az Úr Jézust – ezek voltak utolsó szavai – bocsássa meg nekem, hogy nem teljesíthettem, amit akartam.” (Ep. 39. n. 1.) Rokonsága megtörve állott ravatalánál, szívében egy szörnyű váddal Jeromos ellen. Miért édesgette őt a kolostorba? Miért nem engedte őt egy második házasságban megtalálni azt, amit az elsőben nem élvezhetett, a családi boldogságot? S ezt a súlyos vádat Paulának viselkedése még csak megerősíteni látszott, aki kétségbeesetten jajveszékelt leányának hült teteme mellett. A vád azonban nemcsak a rokonság lelkében élt, ott izzott az a nép szívében is és komoly fenyegetésekben nyilvánult meg a temetés alatt. „Siratja leányát – mondogatták Paula vigasztalhatlan sírását hallva – kit a sok böjtölés ölt meg. Meddig tűrjük még a szerzetesek gonosz fáját városunkban? Miért nem köveztetnek meg? Miért nem fojtatnak a Tiberisbe?” (n. 5.) Jeromos maga is hallotta ez elkeseredett kifakadásokat, mert ott volt a menetben és jónak látta észrevétlenül eltűnni. A temetés is véget ért, de nem akart véget érni Paula sírása. Napokon át nem vett magához semmi ételt és senkit sem akart fogadni, még Jeromost sem. Ekkor Jeromos megírja azt a levelét, mely a krisztusi vigasztalások örökké tündöklő példaképe. Amire Cicero és Seneca képtelenek voltak, mert pogányok voltak, azt megírta Jeromos e levelében, – a lelket megnyugtató vigasztalást, mely a Krisztus isteni tanából fakad. Nem tudjuk, mit csodáljunk e levélben inkább: a nagy lélekismerőt-e, aki belelát a szív legtitkosabb rejtekeibe, mintha Istentől kölcsönözte volna e tisztánlátást és gyengéd kézzel játszik mindama húrokon, melyeknek összhangzásából mennyei béke támad az addig feldúlt, fájdalmasan vergődő lélekben; vagy a fensőbb hivatásának tudatában író papot-e, aki akkor sem kényeztet el, mikor részvétebből becéz, aki a könnyüket, melyeket a természetes szeretet sajtol ki nem csupán a szemből, hanem a lélekből, végre is kitörültni parancsolja s a keserves jajok és sóhajok helyett végre is éneket követel, a legértékesebb éneket, melyet emberi lélek csak énekelhet: az Isten szent akaratában való alázatos megadás és megnyugvás énekét; avagy végre az ékes szavú remekíró-t-e, aki ünnepi gondolatait ünnepi ruhába is tudja öltöztetni? Jól mondja ő maga, hogy ezt a levelet könnyeivel írta meg; nem tollal, hanem szívvel, nem tentával, hanem szeretettel.

„Siratom a szentséget, az irgalmasságot, a feddhetetlen tisztaságot; sírok, mert mind ez erények egynek halálával megszűntek. Nem mintha gyászolnunk kellene halálát, hanem mivel mélyen szomorkodnunk kell, hogy ilyen példaképet szemlélni többé nem tudunk. (Ep. 39. n. 1.) De mit is teszünk? Meg akarjuk tiltani az anyának a sírást és magunk is sírunk. Nem jó vigasztaló, akit saját fájdalma legyőz. (n. 2.) Sokszor fordult meg elmémben a gondolat, miért élvezik istentelen aggastyánok a világ javait és miért hull el a büntelen ifjúság élte virágában? ... Jó az Isten s mindennek, amit a Jó tesz, jónak kell lennie. Egyetlen fiút ragad el a halál, kemény megpróbáltatás, de elviselhető, mert magához vette az, aki őt adta ... Egészséges vagyok, hálát adok a Teremtőnek. Betegeskedem, ebben is dicsőítem Istennek akaratát. (n. 2.) Miért szomorkodunk, mikor valaki meghal, hisz' nem azért születünk, hogy örökké itt maradjunk... Sajnálni csak azt a halottat kell, akit a kárhozat fogad be. Nekünk azonban, kiknek kimúlását angyalok kara kíséri, kiknek elébe jó Krisztus, inkább azon kell szomorkodnunk, ha tovább lakozunk a halálnak e lakában... Nem félsz-e, hogy az Üdvözítő azt mondja neked: Te haragszol, Paula, mert a te leányod az én leányom lett? Méltatlankodol az én ítéletem felett és lázadó könnyekkel irigykedel reám? Megtagadod magadtól az ételt, nem böjtölési buzgóságból, hanem fájdalomból. Az ily böjtölést nem kedvelem, sőt ellenem van... Ha élő hittel hinnéd, hogy leányod él, sohasem sírnál amiatt, hogy jobb létre ment át. (n. 3.) Emlékezetedbe visszatér az ő társalgása, hízelgése, beszéde és most nem bírod elviselni ezeknek hiányát. Nos megbocsátunk az anyai könnyeknek, de mégis mértéket akarunk látni a fájdalomban. Ha mint szülőt nézlek, nem kifogásolom siránkozásodat, de a „keresztény”, sőt „szerzetesnő” nevek kizárják az „anyát”. Még friss a seb és a legkíméletesebb érintés sem gyógyít, hanem inkább felingerel. Ami azonban az idő múlásával csillapodik, miért nem gyógyí az te a józan belátás? (n. 4.) Légy, kérlek, kímélettel leányod iránt, aki már Krisztussal uralkodik; légy kímélettel Eustochium iránt, aki még kiskorú és téged tekint mesterének. Dühöng most az ördög s miután egyik gyermekedet már a dicsőségben látja, a másikban keresi azt a győzelmet, melyet az elsőben elveszített. Aki övéi iránt túlságos kegyelettel viseltetik, az kegyeletlen az Isten iránt... Oly könnyek, melyek nem ismernek mértéket, elítélendők. Te pedig jajveszékelsz s amennyire tőled telik, öngyilkosságot követsz el. De kegyesen betér hozzád Jézus és azt mondja: Mit sírsz? Nem halt meg e leányzó, hanem csak alszik. Ne vessenek csak ki a körülállók, ez a zsidóknak hitetlensége. Téged is, ha leányod sírjánál ájuldozni fogsz, így fog feddeni az angyal: Mit keresed az élőt a holtak között? Így tett Mária Magdolna is, de meghallva az Úr szavát, mellyel őt megszólította, lábaihoz borulva ezeket hallá: Ne érints, mert még nem szálltam fel Atyámhoz, vagyis, nem vagy érdemes érinteni a feltámadót, kiről azt hitted, hogy halva fekszik a sírban. (n. 5.) Mit gondolsz, mily kínos gyötrelmeket szenved a mi Blesillánk, mikor látja, hogy Krisztus haragszik reád? Ő kiált tehát most feléd: Ha valaha szeretted engem, anyám, ha a te emlőidet szoptam, ha a te tanításaidon nevelődtem, ne irigyeld tőlem dicsőségemet s ne tégy olyasmit, ami miatt örökre elválasztatnánk egymástól. Azt hiszed, árva elhagyatottságban vagyok? Helyetted Máriát bírom, az Úrnak anyját. Sokakat látok itt, kiket azelőtt nem ismertem. Ó, mennyivel jobb ez a társaság! Sajnálsz engem, hogy elhagytam a világot. Én meg a ti sorsotokat sajnálom, kik még a világ börtönében sýnlódtok, kiket naponként majd harag, majd bírvágy, majd kéjvágy és mindenféle szenvedélyek romlásba sodornak. Ha anyám akarsz lenni, azon légy, hogy Krisztus tetszését találja benned. Nem ismerem el anyámnak azt, aki nem tetszik az Úrnak. (n. 6.) Én pedig megígérem, hogy amíg élek, nyelvem az ő nevét fogja emlegetni; nem lesz egyetlen lap sem, mely nem Blesilla nevét hangoztatná. S ahová csak beszédem emlékei el fognak jutni, ő együtt fog zárandokolni az én műveimmel. S olvasni fognak róla szüzek, özvegyek, szerzetesek, papok; életének rövid tartama örök emlékezetben nyer kárpótlást. Ő, aki Krisztussal él az égben, az emberek ajkain is élni fog. Paula és Eustochium neve között az övé is fog említettetni.” (n. 7.)

Jeromos nem írta meg hiába levelét. Paula nemcsak elolvasta azt – ki tudja, hányszor, – hanem meg is szívlelte minden szavát. Ha eddig Krisztus felkent szolgáját tisztelte Jeromosban, most életmentőjét szerette benne. „Tehát a koporsó mellett keletkezett az a

nemes barátság, mely annyira szent, hogy az Egyház a gyermekeinek általa megadható legmagasabb dicsőítésre méltatta, oly tartós, hogy még ma, tizenöt évszázad múlva is egyesítve van Jeromos sírja a Pauláéval.” (Thierry 198.)

Jeromos még korántsem heverte ki a Blesilla halálával szívén és becsületén ütött sebet, mikor alig egy hónappal később újabb csapás érte: 384. december 11-én Damazus pápa is átköltözött az örökkévalóságba. Jeromost az őszinte tisztelet, hála és szeretet érzelmei fűzték a nagy pápához. Tudta, érezte és csakhamar szomorúan tapasztalta, hogy leghatalmasabb védőjét, legkegyesebb jóakaróját veszítette el benne. Az új pápa ugyanis, Siricius, ki a római papság köréből emelkedett Szent Péter székébe, számolva a nagy ellenszenvvel, mellyel a római papság Jeromos iránt viseltetett, felmentette Jeromost titkári szolgálata alól, inkább akarván a papság bizonyára tekintélyes részének kedvére tenni, mint a különben általa is nagyrabecsült Jeromosnak támogatását bírni. S ez újabb keserűséget jelentett Jeromos számára. Nem a tekintélyes állásnak elvesztése volt az, ami keserítette, hanem az a szomorú tapasztalat, hogy akik még tegnap kegyét keresték, ma a rágalom sarával dobálták meg és nem áttaláltak még az utca népét is reá uszítani, úgy hogy a legdurvább sértegetéseknek volt céltáblája, ha valahol meglátták. Ezt az ellenséges hangulatot Paulának engesztelhetetlen rokonai is szították, kivált mióta Paula értésükre adta, hogy elhagyja Rómát és a Szentföldre megy lakni, ami egyúttal a legaljasabb rágalmakra is szolgált nekik alkalmul. Jeromos törvény elé is állította azt az embert, aki nyíltan is terjesztette e rágalmakat. De bár ott mindent visszavont és teljes elégtételt szolgáltatott úgy Jeromosnak, mint Paulának, a városban mégis tovább élt a csúnya rágalom és szinte lehetetlenné tette Jeromosnak az ottmaradást. (Ep. 45. n. 2.) Mielőtt a Tiberis kikötőjében hajóra szállt volna, az elindulás előtti órában írja meg búcsúlevelét Asellához és benne az aventini családi egyháznak. A tiszta lelkiismeret önérzete csendül ki e levél minden sorából s ha itt-ott erősebb kifejezések folynak is ki tollából, ezt annak a jogos felháborodásnak és igazságos haragnak kell tulajdonítanunk, melyet az igazságtalan üldözés, a kegyetlen rágalom természetesen váltanak ki az ember lelkéből. „Hálát adok Istennek – fejezi be levelét ep. 45. n. 6. – hogy méltónak találtattam a világ gyűlöletére. Imádkozzál pedig, hogy Babilonból visszatérjek Jeruzsálembé s ne uralkodjék fölöttem Nabuchodonosor, hanem Jézus. Üdvözljed mind, akik veled vannak és mondd nekik: Mindnyájan együtt fogunk állni Krisztus ítélőszéke előtt; ott ki fog tűnni, mily életet éltünk. Emlékezzél reám és imáiddal csillapítsd a tenger háborgását”.

Jeromos megírta búcsúlevelét, a hajó kibontotta vitorláit és elhagyta Itália partjait. Jeromos néhány napi hajózás után szerencsésen Cyprusra ért, ahol Epiphanius, Salamis püspöke várta. Néhány héttel rá Antiochiába ment. Ez 385 őszén történt.

Beutazza Palesztinát

Jeromost nemsokára követte Paula. Hasztalan volt rokonainak minden ellenkezése, szelid és kemény szemrehányása: a gyenge, törékeny testben erősen akaró lélek lakott. Még Rufina és Toxotius, kiskorú gyermekeinek sírása sem ingatta meg őt elhatározásában, bár meglágyította anyai szívét, kivált mikor megoldották a hajó köteleit s kisiklottak a nyílt tengerre. Mert „a parton könyörögve tárta feléje kezeit a kis Toxotius. Rufina pedig, aki menyegzője előtt állt, néma könnyeivel kérlelte anyját, hogy legalább egybekelését várja meg. Paula azonban száraz szemmel nézett az égre és legyőzte az Istenhez való ragaszkodásával a gyermekei iránti vonzalmát. Elfelejtette anyaszeretetét, hogy Krisztus méltó szolgálójának bizonyuljon, ha bensejében kínlódott és viaskodott is a fájdalommal, mintha testrészeit szaggatnák széjjel. Gyermekei iránti szeretetét legyőzte még nagyobb istenszeretetével és egyedül Eustochiumban talált vigaszt, aki vele tartott. S míg mindnyájan, kik a hajón voltak, visszanéztek a partra, ő elfordította tekintetét, hogy ne lássa többé azokat,

akiket nem tudott fájdalom nélkül látni. Kifosztotta magát a földön, hogy a mennyei örökségbe léphessem. (Ep. 108. n. 6.)

Nemcsak Eustochium követte őt önkéntes számkivetésébe, ott volt körülötte egy elitesapat, melyet Eustochium toborzott a római leányok táborából, mind olyanok, kik a Krisztusnak szentelt szüzek fátyolát többre becsülték a világi menyasszonyokénál, mert bele akartak egykor állni abba a gyönyörűséges menetbe, melyet Patmosz szigetén szemlélt elragadó látomásban a szüzi tanítvány. Eustochium azért vitte őket magával, hogy a Szentföldön alapítandó kolostornak ők legyenek első lakói.

Szélcsend hosszas veszteglésre kényszerítette hajójukat úgy Scylla hegyfokánál, mint az Adria vizein. Végre azonban kedvező szél támadt és nemsokára elérték Cyprus szigetét. Epiphanius szent örömmel fogadta a jövevényeket és elvezette őket azokba a kolostorokba, melyeket ő alapított a szigeten. A kisedet csapat lelkendezve járta e szent hajlékokat, melyekben annyi lilium és rózsza terjesztette édes illatát. Így telt el tíz nap és Paula gazdag ajándékokat hagyva hátra a kolostorok számára, folytatta útját Antiochiába. Ő, mily örömteljes viszontlátása volt ez azoknak, kik még hónapok előtt a legnagyobb szomorúságban váltak el egymástól! Jeromos üdvözlő csapatához a város agg püspöke is csatlakozott, Paulinus, aki örömmel fogadta házába a jövevényeket. De Paula itt sem állapodott meg, hanem kiadta a jelszót: Jeruzsálembe! Hiába marasztalta őt a vendégszerető püspök is, Jeromos is kivált a téli hidegre való hivatkozással; Paula elindult és vele Jeromos is az ő társaival ki tevére, ki lóra vagy számárra kapva. Eustochium és társnői valószínűleg a gyaloghintót választották, Paula ellenben a szamarat, talán azért is, hogy zarándoklatja annál érdemszerzőbb legyen, mert a szamárnak amilyen biztos, olyan rázós a járása. Jeromos csodálattal említi ezt az ő áldozatos lelkületét, hogy „az az előkelő hölgy, kit azelőtt kezükön hordtak rabszolgái, most számaron ülve tette meg ezt a fáradságos utat”. (Ep. 108. n. 7.)

Jeromos pontos leírását hagyta reánk ez útnak a Pauláról szóló emlékiratában (Ep. 108.), mely mint útirajz is fölötte értékes, mindvégig színes és tanulságos. Felkeresték mindama helyeket, melyekhez valami nevezetesebb esemény fűződött akár az ó-, akár az újszövetségi könyvek alapján. Így Sidonon túl a sareptai tornyot, mely a nagy éhínség idejében Illés prófétának lakásul szolgált, ahol őt egy istenfélő asszony élelmezte. Innét Tyrusba értek, ahol leborulva, csókjaikkal illették a tengerpartot; itt lépett partra a nemzetek apostola, mikor Miletusból Jeruzsálembe ment. (ApCsel 21,5) AKarmel megkerülésével Caesareába értek, melynek sok neves püspöke volt, köztük Eusebius, a kiváló történetíró. Itt élt a III. században az alexandriai iskola nagynevű mestere, Origenes, kinek híres munkáját, az ószövetségnek első polyglott példányát, mely a hat párhuzamos oszlopban adott hat szövegtől kapta a Hexapla nevet, legdrágább kincsként őrizte az ottani könyvtár. Jeromos a tudós szomjúságával és a hívő kegyeletével forgatta e páratlan művet és sok jegyzetet készített magának, melynek későbbi szentírásfordításánál nagy hasznát vette. Paula és társnői éppoly kegyelettel keresték fel itt Kornélius százados házát, akit Péter megkeresztelt. Ugyancsak itt találták Fülöp diakónus házát, kinek leányai szüzességük jutalmául jövendő szellemmel ajándékoztattak meg Istentől. (ApCsel 21,8) A következő állomás Joppe volt, a mai Jaffa, a világ egyik legrégebb városa és kikötője, ahol megmutatták nekik azt a partot, ahol ciliciai hajósok felvették hajójukra Jónás prófétát, amikor futott az Úr színe előtt. A hagyomány az igazságnak tántoríthatatlan és örökéletű öre hangosan tiltakozik minden erőszak ellen, mellyel a „tudományos kritika” a történetet a saját tetszésének megfelelőleg akarná átalakítani, miként azt Jónás próféta történetével is tette! Itt látták a tengerparton Simon tímárnak kápolnává átalakított házát, ahol Péter látomásban nyert felvilágosítást arra nézve, hogy pogányok is vehetők fel Krisztus Egyházába és nemcsak zsidók, amint azt a zsidó szűklelkűség gondolta és hirdette, mert Krisztus nemcsak a zsidókat váltotta meg, hanem az egész emberiséget s az ő országában nincsenek nemzeti határvonalak, mint a földi térképen.

(ApCsel 10) Amikor pedig felmentek a domb tetejére, melyen Jaffa épült, jó szem már a jeruzsálemi hegyeket láthatta meg. De még nagy út választotta el őket a szent várostól.

Jaffát elhagyva, Sáron rózsás síkságán áthaladva és Arimatheát, a Jézus temetéséről szeretettel gondoskodó József hazáját, valamint Nobét elhagyva, Diospolisban, zsidó néven Lyddában állapodtak meg. Élt itt egy rabbi, akit messzi körben tiszteltek a szent könyvekben való jártassága miatt. Jeromos örömmel ragadta meg az alkalmat a vele való megismerkedésre s annyira becsülte, hogy később Betlehembe is elhívatta, bár panaszkodik, hogy a rabbi igen drágán fizettette meg vele tudását.

A következő állomás Emmaus volt, ahol a feltámadt Üdvözítő a kenyértörésben ismertette meg magát a két tanítvánnyal. Innét Ajalon és Gibeon völgyébe értek s lelki szemeik előtt elvonultak mindama hőstettek és nagy események, melyek e helyekhez fűződnek. Végre meglátták a hegyen épült szent várost! E látomás szinte felfrissítette fáradt tagjaikat. Örültek, hogy végre elérték hosszú és fáradságos utazásuknak epedve várt célját.

A város kapujában a kormányzó díszcsapata várt a zarándokokra. Ő tudta, mi jár a Scipiók sarjának! „Lakást is a kormányzói palotában készített számára. Paula azonban egy kis kamrát választott magának.” (Ep. 108. n. 9.) Ő itt nem ünnepeltetni, hanem bűnbánatot akart tartani.

Első útjuk a Szentsír templomába vezetett. Nagy Konstantin méreteiben óriás, belső berendezésében pedig fényes bazilikát emelt a szentsír fölé. Még ennél is pazarabb fényű volt a szentély végéhez kapcsolt kápolna, mely a Megváltó szent testének nyugvóhelyül szolgáló üreg fölé emeltetett. „E köralakú épület fedele párjukat ritkító szépségű, egy szál kőből kifaragott oszlopokon nyugodott. Konstantin még azt is akarta, hogy a szintén márványból készült belső falak a fényt ragyogóan visszaverő drágakövekkel rakassanak ki, hogy ragyogásuk által, mint egy kortárs mondja, a feltámadás fényességének jelképéül szolgáljanak.” (Thierry 231.) A Szentsír-templomot egy drága mozaikkal kirakott udvar választotta el a még nagyobb Szentkereszt-templomtól, mely azon a helyen épült, ahol szent Ilona császárné Krisztus keresztjét megtalálta. Konstantin itt sem kímélt költséget. „A márványok, sőt még az egyszerű kövek megválasztásáról is, a tetőzetről, a belső berendezésről határtalan bőkezűséggel gondoskodott és rendelkezett. A szintén márványoszlopokon álló hajó fölé festett és aranyozott mennyezet borult, amely az ég boltozatját képviselte, a tető ólomból készült.” (Thierry 233.) Itt őrizték a szentkeresztnek egyik felét, a másik felét Ilona elküldte fiának Konstantinápolyba.

A mi zarándokaink szent megilletődéssel borultak térdre, hogy az édes Üdvözítő szentséges vérével megszentelt keresztfa előtt hívő tiszteletüket bemutassák. Mennyi kínról, mily rettenetes gyötrelmről beszélt lelküknek ez a néma fa! És mennyi szeretetről tett némaságában is hangosan kiáltó bizonyosságot! Lelki szemeikkel látták, mint fogadja az édes Megváltó térden állva, kitárt karokkal az emberiségnek ezt a kegyetlen nászajándékát. Látták, mint görnyedt nehéz terhe alatt, ó, mert a faragatlan cédrusgerendákhoz az egész emberiségnek minden bűne tapadt hozzá és szörnyű súlyával földre is teperte őt háromszor. Látták a Kálvária véres tragédiájának szívettépő lefolyását: mint szegeznek le nagy, tompa szegekkel azokat az áldott kezeket, melyekről a lelki és testi jótétemények balszeme csepegett alá állandóan s azokat az áldott lábakat, melyeket mint jó pásztor, véresre tört fel az elveszett juhok keresésében. Látták vérbe borult szemeit, melyekből még kevéssel előbb a megbocsátás jóltevő, éltető sugara áradtak ki a megtérő latorra. Hallották mellének fájdalmas hörgését s a kéklő ajkairól elhangzó nagy szót: Beteljesedett! S jön Longinus, a római katona és széles lándzsájával széles kaput nyit számunkra a már dobogni megszűnt szentséges Szívén... Paula mindezt látja, hallja lelkében. Nem is hall-lát mást semmit: elragadtatásba esett. Csak könnyei folynak, csak fájdalmas sóhajai törnek meg az ünnepélyes csendet. Egész Jeruzsálem hívő népe ott térdel körülötte s tőle tanul sírni a Megváltó mérhetlen kínjai és

saját bűnei fölött, melyek azokat okozták. Csak akkor ocsúdik fel aléltságából, mikor átmennek a Szentsír kápolnájába.

Ott feküdt a kő, mely a nagypénteki halott sírját elzárta – ketté törve. „Megmutatták – írja a szemtanú Jeromos – az Úr vérével meghintett oszlopot is, melyhez állítólag kötözték, mikor megostorozták őt; most egy templom előcsarnokát támasztja alá. Megcsókolta a követ s áhítatos ajkaival úgy érintette a helyet, ahol az Úr szent teste nyugodott, mint a szomjas az epedve megkívánt vizet. Egész Jeruzsálem s az Úr maga tudja, akit imádott, mily sok könnyűt ontott ő ott sóhajtozva, mily fájdalmat érzett e szent helyen.” (Ep. 108. n. 9.) Mintha az első nagypéntek megisméltődött volna. A hívek együtt sírtak vele. Ó, ha a megváltottak mindig így emlékeznének vissza arra, amit értük Isten Fia tett!

Így járták be Jeruzsálemben mindazokat a helyeket, melyekhez megváltásunk egy-egy története fűződik. Jeromos azt írja Pauláról, hogy „ezt oly buzgósággal tette, hogy nem lehetett volna őt az egyik helytől elszakítani, ha nem akart volna még a többihez is elsietni”. (n. 9.)

A város látványosságai után Sion hegyére került a sor, mely Jeruzsálemtől délre volt. Az ószövetség, mint az Isten dicsőségének jelképét említi és magasztalja számtalan helyen és Dávid vagy Salamon idejében méltóan is jelképezte azt. Jaj, de az az 1400 esztendő, mely azóta elmúlt volt, mily kegyetlenül bánt el Sion hegyének dicsőségével. Csupa rom és pusztulás jelezte a hajdani fényt és erőt, melyet Dávid várának és Salamon királyi palotájának remek épületei képviseltek. Még az alig három századdal előbb itt pompázó Heródes-palota is nyomtalanul eltűnt a föld színéről. Ahol valamikor Sába királynője sem tudott eléggé betelni a látottakkal s ámulva bevallá, hogy amit szemei láttak, kibeszélhetetlenül felülmúlja azt, amit még otthonában Salamon udvarának fényéről hallott, ott most satnya fű nőtt ugaros talajban s néhány egyszerű kert dísztelenkedett a keleti napnak mindent felperzselő tüzeiben. A mulandóság komoly gondolatával léphettek be az itt árva elhagyatottságban álló házba, melyet a hívő kegyelet szintén templommá alakított át abban a részében, melyben az édes Üdvözítő végtelen szeretetének örök emlékét, a legméltóságosabb Oltáriszentséget szerezte és hagyta ránk drága örökségképpen. Mily meghatottan borultak itt térdre, hogy megköszönjék Jézusnak az ő nagy húsvéti ajándékát, a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Ezen a szent helyen hangzottak el isteni szavai, melyek nagyobbat műveltek, mint az ő „Legyen” szava a teremtésben. Itt fakadt az a csodás forrás, mely mint a lelki világ Golfárama azóta is öntözi és élteti a lelkeket. S a nagy parancsot, melyet a Szentséget szerző Úr ott adott: *Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!* (Lk 22,19) állandóan teljesíti az Egyház, midőn megszámlálhatatlan oltáron mutatattja be felkent szolgálóival a legszentebb miseáldozatot. Ami szép, nemes és nagyszerű csak van e szegény földön, mindaz, amit mi keresztény kultúrának mondunk, ezekből az oltárokból nőtt ki. A fenséges dómok az oltár és Oltáriszentség miatt épültek. A hittudósok nem szűnnek meg e mélységes titok kincseit kiaknázni. A hitszónokok róla mondják legszebb beszédeiket, a költők róla írták halhatatlan verseiket. S jöttek a szobrászok s remekbe faragtak oltárt és oltárszekrényt. Jöttek a festők s az ő királyuk, a nagy Rafael megfesti a Vatikán Stanzáiban a legméltóságosabb Oltáriszentség fenséges apotheózisát a Disputában. Jöttek az aranyművesek s készítették csodás kelyheket, szentségtartókat. Jöttek a zeneszerzők s énekeltek elragadó melódiákat. S jöttek a hívek milliói minden rangból, korból, nemből s új életet kezdtek élni, mert új emberré változtak attól a Mannától, melyet ez oltárról ettek. S az oltár körül iskolák emelkedtek, szegényházak, kórházak és kolostorok, mind oly intézmények, melyekről a Krisztus előtti embernek sejtelve sem volt. Csak a nagy ítélet napján fogja a világ megtudni, mit köszönhetett az utolsó vacsora termében eredt isteni életforrásnak, a legméltóságosabb Oltáriszentségnek!

Jeruzsálem után Betlehemre gondolt Paula, a kinszenvedés helyéről a születésére, a sírtól a jászolhoz akart zarándokolni. A Dávid idejében virágzó város akkor csak jelentéktelen falu

volt, melyet azonban a keresztények kezdettől fogva sűrűen kerestek fel ama drága kincsért, melyet magába foglalt: a születési barlangért. Hadrián császár ugyan ezt is megszenteltetésénél, hogy a keresztény zarándokokat elriassza tőle. Azonban Szent Ilona császárnő itt is eltüntette a pogány erőszak minden jelét és gyönyörű templomot építtetett a szegényes barlang fölé, mely nagyságra ugyan nem, de fényre igenis hasonló volt a szentsír fölé emelt bazilikához. Miként a jeruzsálemi szentsír, úgy itt a születési barlang volt altemplom, „amelybe az oltár mindkét oldala mellől csigalépcső vezetett le, sőt a sziklába vájt folyosók által a körüle fekvő üregekkel is összeköttetésbe hozták”. (Thierry 240.) A napkeleti bölcsek nem siettek nagyobb örömmel ide, mint a mi zarándokaink, kik ugyanolyan hittel s imádással borultak le a szent helyen, mint amazok. Ajándékot is hoztak: áldozatos szeretetüknek színaranyát, buzgó imádásuk édes tömjénillatát és az utazással járó fáradalmak, a világról való nagylelkű lemondásuk bőséges mirháját. De mindenért kárpótolta őket az a túlvilági öröm, mely szívüket eltölté. Paula itt is elragadtatásba esett. „Jelenlétemben esküdött, – írja Jeromos – hogy a hit szemeivel látja a pólyába csavart Gyermecket, a jászolban síró Urat, az imádkozó bölcseket, a magasban ragyogó csillagot, a Szűzanyát, a gondos nevelőatyát, az éjjeli órákban megérkező pásztorokat. Az örömtől sírva fakadt és így szólt: Üdvözlégy, Betlehem! te kenyérnek háza, ahol az égből alászállott kenyér született!... S engem, bűnös asszonyt, arra méltatott az Úr, hogy megcsókolhatom a jászolt, melyben mint csecsemő sírt, hogy imádkozzam a barlangban, melyben a Szűzanya e világra szülte isteni Gyermekeit. Itt van az én nyugvóhelyem, mert itt van az én Uram otthon. Itt akarok lakni, mert a Megváltó ezt a helyet választotta.” (Ep. 108. n. 10.) A betlehemi Kisdéd azóta is, mint addig, sokakat ihletett meg. Az a kicsi kéz sok lélekbe markolt bele, kitépve belőle a bojtortját s az ő isteni erényeinek aranymagvait hintve el bennük. Az ő keserves sírása sok kemény lelket indított meg és sok szívet, mely a szenvedélyek csúnya fészke volt, varázsolt hőslélekű lemondásnak tűzhelyévé. Szegénységével sokakat bírt rá gazdagságuk elhagyására, hogy az övéhez hasonló nélkülözésben szolgálják embertársaik javát. Ez az örök Betlehem! A világ csak az ítélet napján fogja megtudni, mit köszönhetett neki!

Paulát alig lehetett e szent helytől elszakítani. Mintha megérezte volna, hogy itt fog végre megtelepedni, megpihenni az út fáradalmait és pihenni az élet után Jeromossal egyetemben. Végre mégis útnak indultak déli irányba s eljutottak Ader tornyához, ahol – a hagyomány szerint – azok a pásztorok virrasztottak nyájaik felett, akik az angyal meghívására örömmel siettek a betlehemi Kisdéd imádására. Majd a Gázába vezető úton Bethsorába, ahol Kandaces királynőjének udvarmestere Fülöp apostoltól megkereszteltetett, miként Jeromos mondja, lelki bőrt cserélt. Az a patak, melynek vizében ez történt, most is úgy tört elő a sziklából, mint akkor és festői zuhatagban omlott alá egy széles medencébe. A filiszteusok földjén járva megelevenültek előttük a véres csaták, melyeket Izrael e nyugtalan szomszédjaival annyiszor vívott, meg Sámsonnak szomorú története, örök intőjelül mindenkinek, aki fogadalommal kötötte le magát az Úrnak, mert „*sokkal jobb fogadást nem tenni, mintsem fogadás után az ígéretet nem teljesíteni*” (Préd 5,4) Jobbra fordulva a Szőlőfürt-völgybe értek, melynek szőlői most is csodás termékenységben pompáznak. Innen Mamre völgyébe vezetett útjuk, ahol N. Konstantinig állt még az a fa, melyről a hagyomány úgy tudta, hogy alatta vendégelte meg Ábrahám három vendégét. „Ágai örökösen görnyedtek az ajándékok, a fogadalmi adományok súlya alatt.” A nagy császár értesülvén arról, hogy sokan valóságos imádásban részesítik e fát, kivágatta és templomot építtetett helyébe. Következő állomásuk Hebron város volt, melynek közelében megtekintették az óriási vízmedencéket, melyeket Othoniel épített a síkság öntözésére szükséges víz felfogására. A következő napon az áldás városába, Caphar-Baruchába rándultak ki, ahonnan bepillanthattak a Holt-tenger medencéjére s a tüzes kénkövesével elpusztított városok: Sodoma, Gomorha, Adama és Seboim szomorú temetőjére. Isten nemcsak jóságos atya, aki túlradó szeretettel gondoskodik az emberről, hanem igazságos bíró is, aki vaskézzel morzsolja össze a lázadót. Nem száll mindig rögtönítéletbe,

vár; várhat, mert örök, őt senki el nem kerülheti: a lázadók is, kik itt vakmerően győzelemmel dicsekedtek, mind szent színe elé kerülnek egyszer. És írva van: *Rettenetes az élő Istennek kezeibe esni.* (Zsid 10,31) A történelem évezredes folyamában azonban tartott sok rögtönítéletet is, hogy a kevély embert hathatósan kioktassa szuverén jogairól. Kemény beszéde is van az emberhez és nemcsak lágy szava. Boldog, aki megérti és megszívleli azt.

A karaván itt megfordult és ismét Jeruzsálem felé vette útját. A perzselő nap nem szárította ki lelküket, jókedvüket. Ellenkezőleg, úgy érezték, hogy forrásoknál jártak, a kinyilatkoztatás és megváltás forrásainál és felüdültek mellettük. A komoly magabaszállást vidám beszélgetések, kedves tréfák váltották fel, amint erről Jeromos útleírása tanúskodik. Így tértek vissza a szent városba, miután páratlan emlékekkel és benyomásokkal gazdagították lelküket.

Paula azonban még nem érte be ezzel és a kis csapat rövid pihenés után ismét útra kelt, ez alkalommal az Olajfák hegyét tűzve ki legközelebbi célul. Elég szűk és meredek út vezetett fel oda, de ez nem riasztotta őket vissza. Eddigi útjaik eléggé megedzették már őket, még a gyenge Paula is órákon át tudott gyalogolni. Végigmenve Jozsafát völgyén s elhagyva azt a sziklát, amelyet a hagyomány a judáscsók helyének tartott, olaj- és pálmafák között végre felértek arra a helyre, ahonnan a Megváltó dicsőségesen felszállt a mennybe. Szent Ilona császárnő ide is ékes bazilikát épített, melynek különlegességére bizonyára Jeromos is felhívta övéinek figyelmét: a templom kupolája nyitott maradt s bár – a hagyomány szerint – több építész akarta azt a nyilast befalazni, egyszer sem sikerült. Innét Bethániába mentek, ahol megfordultak Lázárék házában, melyet annyiszor tüntetett ki Jézus az ő kegyelmes látogatásával. Ó, ha megszólalhattak volna ezek a néma falak, mennyi lelket emelő beszédét mondhatták volna el az ott lakókkal társalgó Úr Jézusnak! Mert az evangéliumban megörökített jelenet igen sokszor ismétlődött más és más kiadásban. A jó Pásztor sokat törődött juhaival!

Bethániát elhagyva, nemsokára az Adomin nevű hegyszorosba értek, ami „vér útját” jelent, mert e szakadékokban rablók tanyáztak és sok utast fosztottak ki kincseikből, fosztottak meg életüktől is. Az Üdvözítő is e szomorú tényre való célzással helyezi ide a Jeruzsálemből Jerikóba ment utas történetét, mikor az irgalmas samaritanusról szóló gyönyörű példabeszédét mondja. A mi zarándokaink is e példabeszédről elmélkedtek ez útjukon. A valamikor híres városnak már csak romjait látták, melyek közt alig néhány lakóház állott. A kínzó meleg miatt Paula tanácsára éjjel folytatták útjukat a Jordánhoz. Épp hajnalodott, amikor odaértek s talán a reggeli hajnalhasadás természetes szépségei voltak azok, melyek Paulát valósággal megihlették úgy, hogy kísérei megilletődve hallgatták azt az elragadó elmefuttatást, melyet a választott nép ama története felett tartott, mely épp a Jordánhoz fűződik. Sokat olvasta a Szentírást és szép lelke a csendes órák elmélyedéseiben fenséges összhangba hozta mindazt, amit a szent könyvek elszórva mondanak el. Amikor pedig megállt Paula, a kitűnő tanítvány, Jeromos, a kiváló mester vette át a szót, hogy minden nehézséget megszüntessen, minden kételyt eloszlasson s a lélek szárnyalásának újabb lendületet adjon. Ily tanulságos, lelket gazdagító és felemelő beszédek közben eljutottak Jákob kútjához, mely fölé a hívő kegyelet kereszt alakú templomot épített. A Garizim-hegy alatt, melyen a Jeruzsálemtől elszakadt samariabelieknek temploma állott, mely most éppúgy romokban hevert, mint a jeruzsálemi, a karaván elérte Sebastét, Szamaria fővárosát, melyet Herodes Augusztának nevezett el Augusztus császár tiszteletére; régi neve Szamaria volt. Sok zarándok kereste fel állandóan ezt a várost. Gyógyíthatatlan betegek, százalmas nyavalyatörtek szomorú sorai jöttek ide mindenünnen, hogy Keresztelő Szent János sírjánál gyógyulást s ha ezt nem, legalább vigasztalódást és lelki erőt nyerjenek bajuk türelmes elviselésére. A mi zarándokaink is látták e szomorú sereget és mélyen megindultak, mert sok volt köztük az ördögtől megszállott, akik vadállatokként üvöltöttek s ijesztően elváltoztak emberi mivoltukban. „Paulának megesett a szíve mind valamennyin – írja Jeromos ep. 108. n.

13. – és sírva kérte számukra Krisztus irgalmát.” A kis csapat folytatta útját Názáretbe, ahonnan Kánába mentek, ahol Jézus első csodáját művelte. Innét visszafordulva felmentek a Táborhegyre, Urunk színváltozásának helyére, ahol az örömtől túlradó Péter énekelte el a földi boldogság himnuszát: *Jó nekünk itt lennünk.* (Mt 17,4) Kétezer év múlt el azóta, de az ott intonált ének még mindig hangzik a lelkek világában. Mind, akik a Krisztustól kapott kegyelemeszközökkel felemelkednek a kegyelmi élet Táborhegyére, tudják és éneklük is ezt az éneket. Ott fenn tiszta levegővel töltözik a tüdő, tiszta gondolatokkal az elme, tiszta érzelmekkel a szív, tiszta szándékkal a lélek. Ott tisztán lát a szem, látását nem homályosítja el a mocsarak miazmás párája. Látja minden földi jónak mulandóságát, minden földi kincsnek értéktelenségét, minden földi örömmel való változását. Látja az élet poros útjait lent, melyek sok mocsár s posvány között vezetnek el. Nem kívánczik le tehát ide, mert poros úton poros lesz nemcsak a ruha, a lélek is. És mocsarak közt járva mocsaras, sáros lesz nemcsak a saru, a lélek is. Poros lelkek, sáros lelkek pedig elfelejtik a fent tanult éneket. Csak Krisztus mellett és csupán Krisztussal igaz, hogy jó nekünk itt lenni!

A Táborhegy tetejéről elragadó kép tárult a zarándokok elé és Jeromos sietett azt a kellő magyarázatokkal felejthetlenné tenni. Innét Kafarnaumba mentek s áthajózva a Genezáret-taván, felkeresték a pusztát, melyben az Úr csodálatosan táplálta hallgatóinak ezreit. Utolsó állomásuk Tibériás városa volt, melynek egyik nevezetessége volt az a tudományos akadémia, mely a Jeruzsálem pusztulásakor onnét ide származott rabbik által létesített s a Szentírás magyarázásának szentelte magát. Jeromos nem mulasztotta el e tudós társasággal megismerkedni, sőt egyikükkel, Barraban vagy Barania rabbival, aki úgy tudományáért, mint becsületességeért köztiszteletben állt, barátságot is kötött. Tette mindezt saját szentírási tanulmányai érdekében, hogy majdan minél tökéletesebbet nyújthasson műveiben. Fáradsága nem is veszett kárba; sok értékes feljegyzéssel s még több tapasztalattal tért vissza az utazásából, melyet szentírási műveiben sűrűn értékesítve látunk.

Egyiptomi útja

Alig pihenték ki eddigi utazásuk fáradalmait, Paula már újabb úti tervet forgatott elméjében. A Rómában járt Atanázról és újabban Melániától sokat hallott az egyiptomi sivatag remetéről, kolostorairól. Csodás dolgokat hallott róluk, ami módfelett ingerelte kíváncsiságát. Elhatározta tehát, hogy felkeresi ezeket a kolostorokat, hadd lássa saját szemével, mit csinál Krisztus kegyelme a gyarló emberből, ha teljes szívvel s osztatlan lélekkel adja át magát neki. Társai mind örömmel fogadták e tervet s ez örömük még csak fokozódott, midőn Jeromos is megígérte csatlakozását. Örömmel vállalkozott ez útra is, hiszen a fáraók országa nem egyszer említették a Szentírásban, mint a választott népnek hosszú időn át második hazája. S ami Jeromost különösen vonzhatta, az az alexandriai főiskola volt, melynek feje az akkor világhírű Didymus volt.

Paula nemsokára meg is indította kis csapatját a szentek városa felé, ahogyan Nitriát az ott élő remeték miatt nevezték s annyira sietette a karavánt, hogy a legrövidebb idő alatt elérték Alexandriát, a fáraók No városát. Az evangéliumot még Szent Márk evangélista hozta meg e városnak s már az I. században híres volt a Pantenus által alapított főiskolája, melynek hírneve a következő századokban még csak növekedett, különösen Kelemen és Origenes vezetése alatt, akiknek idejében oly virágzásban állott, hogy azt lehetett volna gondolni, nem is lehet többé nagyobb. Pedig épp most oly mester állott az iskola élén, aki tudásának sokoldalúságával és mélységével, irányának mérsékletességével és mégis határozottságával, valamint tanainak biztonságával talán az első helyet küzdötte ki magának társainak különben dicső sorában. Didymus keresztény szülőknek volt gyermeke s mint ilyen az anyatejjel szívhatta magába az Egyház iránti gyermekded ragaszkodást és engedelmességet. Ötéves korában elveszíté szeme világát, de a jó Isten annál tisztább látással kárpótolta őt a lelki, a

szellemi világban, oly éles elmével, oly bámulatos emlékezőtehetséggel s oly páratlan tanulási kedvvel áldván meg a vak gyermeket, hogy kortársait messze felülmúlta mindenben. Pedig sokfélét tanult: nyelvtant, ékesszólást, költészetet, bölcseletet, mennyiségtant és még zenét is. Didymus mindezekben büszkesége volt tanítóinak. Senki sem értette meg Plato és Aristoteles bölcseletének mélységeit úgy, mint ő. Pedig még sem ez volt kedvenc tudománya. Didymus a szentírástudományt becsülte legjobban. A Szentírást valóban szent könyvnek tartotta és e hívő tiszteletét azzal akarta kimutatni, hogy egész teljességében elsajátította: emlékezetből tudta az egész ó- és új szövetséget! El is terjedt a híre az egész akkor ismert világon s aki csak tehette, odaállt az ő tanszéke alá, mert mindenki úgy érezte, páratlan lelki és szellemi kincsekkel gazdagodik meg ottan.

Mint jubilált Jeromos lelke, mikor e tiszteletreméltó mester lábaihoz ülhetett! Mint örült, hogy ebből a tiszta és gazdag forrásból most kedve szerint meríthet! Mint hálálkodott Istennek, hogy ide vezette, ahol annyi értékkel gazdagíthatja tudást szomjúhozó lelkét! El is látogatott naponként Didymushoz. Úgy ment hozzá, mint a gyermek édesatyjához. Feltárta összes nehézségeit, melyekre eddigi tanulmányaiban akadt és szent mohósággal hallgatta felvilágosításait. Hálásan emlékezik meg erről egyik levelében is. (Ep. 84. n. 3.) Paula is elkísérte őt e látogatásokra s ő is lelki gyönyörűséggel leste a vak tudós minden szavát. De bizonyára Didymus is érezhette ezt a gyönyörűséget; ilyen tanítványai még nem nagy számban voltak! Nemcsak tanította őket, de tanult is tőlük s a mester egyre cserélte szerepét a tanítvánnyal mindkét részen. Jeromos nem győzte jegyezni, amit Didymustól hallott. Mintha aranybányában állt volna, melyben mindig újabb és gazdagabb erekre talál. Egy teljes hónap múlt el így, mikor Paula utazásuk tulajdonképpeni célja, a szentek városa felé indítá meg a kis karavánt.

Alexandriából három út vezetett Nitriába, egyik sem veszélyek nélkül. Jeromos az övéiert való felelősség tudatában a legbiztosabbnak látszót választotta a Mareotis tavon át. Sokan leltek ugyan már itt is hullámsírt, mert a tengerről jövő vihar a tó vizét fel szokta korbácsolni és akkor menthetetlenek voltak, akik épp rajta hajóztak. A mi zarándokainkat azonban nem érte ily vihar és szerencsésen átkeltek a tавon. Annál nagyobb áldozatot követelt tőlük a száraz út, melyre azután léptek. Sós köd takarta egész éjjel a völgyet, mely reggel leszállva, tűélességű kristályokkal borította a földet; e kristályok gyötrelmessé tettek minden lépést állat és ember számára. Majd ismét mocsarak közt vezetett útjuk, szinte elviselhetlen levegőben a mocsarak egészségtelen kigőzölgése miatt. Bizony kemény penitencia volt ez az utazás mindnyájuk számára és csak oly erős lelkek, mint ők, bírták azt ki zokszó nélkül. Kitartásuk végre szerencsésen célhoz vezette őket. A nitriai hegy egyre tisztábban bontakozott ki szemük előtt; már látták a tetején épült nagy templomot, majd az ötven kolostorházat, mely a kopár hegyet mintegy körülkoszorúzta. Mikor pedig odaértek, nem várt fogadtatásban volt részük. Isidorus, Hermopolis püspöke, akit talán az alexandriai kormányzó vagy Didymus értesített az előkelő zarándokok szándékairól, egész papságától körülvéve sietett le a hegyről eléjük s e menethez sok remete is csatlakozott, akiket a püspök szintén meghívott, hogy minél ünnepélyesebbé tegye a ritka vendégek bevonulását. Zsoltárénekekkel kísérték be zarándokainkat városukba és himnuszokkal üdvözölték őket, melyekből testvéri szeretet melege áradt és öröm csendült ki feléjük. Paula könnyek közt mondott köszönetet e szeretetteljes fogadtatásért, méltatlannak mondván magát reá. (Ep. 108. n. 14.)

Első útjuk a templomba vezetett. Nem építették azt remekbe, csak nagynak, hogy a hívők nagy nyájának megfeleljen. A kolostorokban ugyanis körülbelül 5000 szerzetes élt. A távolabbi kunyhókban s barlangokban pedig körülbelül 600 remete. Ezek mind ebben az egyetlen templomban hallgattak szentmisét s ezt oly pontosan, hogyha valaki hiányzott, a templom szolgálatában álló nyolc pap egyike rögtön felkereste az illetőt, mert csak két lehetőség foroghatott szóban: betegség vagy halál. A nyolc pap közül azonban csak egy mondotta a miséket és hirdette az evangéliumot, míg a többi az általa kijelölt munkát végezte

a lelkipásztorkodásban. Jeromos fölötté épült e renden; a szíriai kolostorokban nagyon szomorú tapasztalatokat szerzett e tekintetben, miként láttuk. E katonás rend fenntartásában nem csekély része volt annak a három pálmafának, melyet zarándokaink is láttak a templom mellett, ágaikon függő korbácsokkal. Makárius szabálya rendelte ezeket a pálmafákat nyilvános büntetések kiszabására. „Az első a fegyelem ellen elkövetett kihágás miatt elítélt szerzetesek megbüntetésére rendeltetett; a második a tolvajokéra, ha a környéken akadnának; a harmadik a szökevény fegyencek vagy idegenekére, akik a polgári igazságszolgáltatás előtt a szent hely fedezete alatt kívánnának elmenekülni. Ezekkel átöleltetik a fát s vétségeik arányában kiszabott korbácsütéseket mérnek rájuk.” (Thierry 279.)

Volt a szent községnek vendégfogadója is, ahol minden idegen szeretetteljes ellátásra talált egy hétig. Ha tovább is ott akart maradni, a neki kijelölt munkát kellett végeznie s akkor akár állandó lakója maradhatott a községnek. Az Egyház tehát már régen megcsinálta azt, amit napjainkban oly erőszakosan sürgetnek a szociáldemokraták szélső szárnyai: a kommunizmust a szónak szép és okos értelmében. Ahol krisztusi szeretet tölti be a szíveket, mely embertársában testvért lát, aki szintén tagja annak az óriási családnak, melynek feje Krisztus; ahol az evangélium uralkodik a lelkekben és mint tiszta, erkölcsös, dolgos, fegyelmezett élet lép fel a nyilvánosság fórumán; ahol a tízparancsolat nem kőbe, hanem szívekbe és pedig minden egyes ember szívébe van belevésve; ahol Krisztus szelleme járja át az emberek gondolat- és érzelmvilágát s az örök leszámolás tudata szabályozza a mindennapi élet legkisebb megnyilvánulását is, ott és csakis ott állhat fenn kommunizmus e földön! Mert egyedül a krisztusi szeretet képes áthidalni azokat a távolságokat, melyeket a származás, kiegyenlíteni azokat az ellentéteket, melyeket a természet állít ember és ember közé. Egyedül ez a szeretet képesíti a gyarló embert nagy, sőt hősi lemondásokra, minőket a közös élet megkövetel. Csak ez a szeretet tudja a természettől nagyravágyó, önző, kényelemszerető embert ránevelni arra a nagy és folytonos áldozatra, hogy megtagadja magát és önként lemondjon azokról az előnyökről, melyeket akár a származás, akár veleszületett képesség neki az életben biztosítanak. Különb tökéletes egyenlőség akkor sem volna az emberek közt, hisz a kommunisztikus társaságban is vannak szereposztók, tehát intézők, vagyis feljebbvalók, elüljárók és vannak alárendeltek s engedelmekedők. Tehát az az annyira óhajtott és dicsőített szabadság korántsem valósul meg jobban, mint a mostani társadalmi rendben, sőt ellenkezőleg, teljesen elvész és megszűnik. Mert most legalább az életpálya választásában szabad az ember, a kommunisztikus államban még ezt a természetes szabadságát is elveszíti. Ez pedig megölője minden kulturális haladásnak. Ha egy Nagy Sándor, Julius Caesar és Napoleon nem lehetett volna hadvezér; ha egy Plato, Aristoteles és Aquinói Szent Tamás nem foglalkozhattak volna bölcsélettel; ha a Rafaelek, Murillók és Rubensek nem forgathatták volna az ecsetet s a Phidiasok, Michelangelók, Canovák nem a vésőt, – de ki is sorolhatná fel nemünk összes nagyjait, isteni gondolatok hordozóit és megvalósítóit? – a világtörténelem nagy könyvéből épp a legértékesebb lapok hiányoznának. A kommunizmus tehát nem felszabadítást, hanem elnyomást, nem haladást, hanem hanyatlást és sülyedést, legjobb esetben tengődő stagnálást jelent, mert kaptafákkal dolgozik és sablonos tucatembereket nevel. Azt a bántó ellentétet, mely a gazdasági életben tényleg fennáll s amely a kommunizmusba gravitáló forradalmakat fűti, nem lehet mással, mint egyes-egyedül Krisztus evangéliumával nem eltüntetni, – Krisztus maga mondja: *Szegények mindig vannak veletek* (Mt 26,11) – hanem enyhíteni, igazságtalan kinövéseiben szabályozni, sokszor vérlázító túlkapásaiban megfékezni. Nem földosztás – ami igen sokszor földrablás, csak barátságosabb alakban – fogja a háborgó világnak az igaz békét meghozni, hanem a Krisztushoz való őszinte visszatérés! Nem Bebel és nem Marx erőszakos és hamis bölcsellete, hanem egyedül Krisztus evangéliuma tud boldogítani!

De térjünk vissza zarándokainkhoz, akik épülve járták be a püspök vezetése mellett az egész községet. Itt minden Krisztus diadalát hirdette, mert minden az evangélium anyajegyét

viselte magán, emberek és berendezés egyaránt. Ámulatuk azonban még nagyobbra nőtt, midőn búcsút véve a püspöktől, a külső remeték felkeresésére indultak. Zord világba léptek itten. A kényes ember csak borzongva járhatta. Amit itt látott, az mind hősi tett volt, melynek hiába kereste volna magyarázatát az élet ezerféle vonatkozásaiban, érdekeiben; itt csak egy magyarázat volt és ezt az evangélium adta: *Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, és add a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben s jöjj, kövess engem.* (Mt 19,21) Ezekben az emberekben a lélek emelkedett a test fölé: lelki emberek, nem sárból gyúrva, hanem erőből és kegyelemből kialakítva. Összeaszott testben is világot verő, eget hódító hősök!

Némelyeket a bűnbánat hozott ide, hogy engeszteljék az annyiszor megbántott isteni igazságosságot és jóságot. Mások a keresztségi ártatlanság hófehér köntösében jöttek, hogy egy áldozatos élet érdemeinek arany virágait hímezzék beléje, mert az égi Bárány közvetlen kíséretébe akartak odaát beállani. Voltak köztük, kik szegény sorsból jöttek ide, de voltak olyanok is, akik addig márványpalotában laktak s koruk intező köreiből forgolódtak, sőt számottevő szerepet játszottak. Ilyen volt Serapion, valamikor Róma patríciusai közt is kiváló – most egy sötét üreg lakója, melynek bútorzata egy gallyakból összehányt fekvőhely, egy a sziklába illesztett deszkadarab – ez volt az asztal – ezen a Szentírás s fölötte egy faragatlan kereszt. Bíborszegélyű tógáját rég letette volt, akkor, mikor rabszolgává lett, hogy urát s annak feleségét, akik mint színészek nagyon szabad életet éltek, megterítse. Meg is térítette őket sok imájával, sok okos, üdvös, bátor beszédével, mellyel a lelkükre beszélt. Aztán eljött ide ebbe az üregbe böjtölni és imádkozni, kérlelni és engesztelni, ahol zarándokaink „nem annyira élő embernek, mint inkább a naptól barnára pörkölt csontváznak találták őt. (Thierry 281.) Itt élt még három évvel látogatásuk előtt Pambonius, Nitria egyik gyöngye, a szerzetesi szabály egyik megalkotója. Melánia még látta őt és zarándokainknak el is mondták látogatásának lefolyását. Melánia ugyanis nagymennyiségű ezüstöt tett le ajándékképpen a szent remete kunyhójában. De az figyelemre sem méltatta a drága ajándékot. Melániát bántotta e részvétlenség. „Tudod-e, atyám! – szolt hozzá – hogy ez az alamizna 300 font ezüstértéket képvisel?” Pambonius reá tekint. Komoly, sőt szigorú a tekintete. Mintha feddés volna e tekintetben. És komoly a beszéde is. „Aki a hegyeket és erdőket helyezi az ő mérlegére, nagyon jól tudja, mennyit nyom ez a te ezüstöd. Ne feledd el, hogy Isten a szegény özvegy két fillérében nagyobb örömet talált, mint a gazdagok gazdag ajándékaiban.”

Ilyen volt e remeték lelkülete. Nemcsak elhagyták a világot, hanem teljesen elváltak tőle. Nemcsak a világban viselt ruhájukat vetették le, sokszor igen előkelő, magas rangot hirdető fényes ruhájukat, hanem a régi embert is és a szőrzsákkal, melybe itt öltöztek, új embert is öltöttek magukra, nem rögtöni átöltözéssel, hanem egy életen át tartó kemény lemondással, szigorú önmegtagadással, sokszor kegyetlen önsanyargatással. A XX. század gyermeke bizonyos ellenszenvvel olvassa ez önsanyargatásokat. Sietünk is megjegyezni: ezeket sem Krisztus, sem az Egyház nem írta elő és soha nem parancsolta. Krisztus ugyan magához hív minden embert, a tökéletesség magaslataira édesget fel mindenkit s a megállást nem tűrő tökéletesedés evangéliumát hirdeti mindenkinek, de ennek hősi útját nem írja elő mindenkinek kötelező parancsban, hanem csak kevés kiválasztottnak jelöli ki azt a hármas evangéliumi tanácsban. Ez isteni program részletes kidolgozásában meghagyja mindenkinek a teremtésben adott szabadságot és csak örül, ha valaki ezt teljesen az ő szent szolgálatába állítja. A Szentlélek pünkösdi szele ott fúj, ahol akar és szuverén szabadsággal osztja ki kegyelemajándékait. A lelkek is és vitorláik is különbözők. Vannak kicsi sajkák és vannak acélóriások. Mind valamennyi az örökkévalóság kikötőjébe iparkodik és mindegyik el is érheti, de a maga módja szerint; amazok vitorlával, melyet hol kedvező szél dagaszt, hol szélcsend lapít össze; emezek gőzerővel, tengeri csomókkal számítva utat és időt. A fő az, hogy mindnyájan előre iparkodjunk s akár csendes vitorlával, akár gyorsgőzzel, de befussunk az örök boldogság kikötőjébe! Paula nem botránkozott, hanem épült azon, amit látott s hallott. Úgy érezte magát, mintha nem is a földön járna, ahol annyi a törpe s oly kevés az

óriás, ahol oly sok a gyáva, a kislelkű és oly ritka a hős, a nagylelkű. Amint kunyhóról kunyhóra, barlangról barlangra ment, ámulatból ámulatba esett. A hősi lemondás, melynek annyi változatát látta, ahány kunyhóba csak benéztek, benne is hősi szándékot ébresztett: itt maradni és hasonló penitenciában tölteni el egész életét! Talán meg is kapta volna rá az engedélyt a szerzetesektől, –írja Jeromos– hacsak a szent helyek utáni még nagyobb vágyódása őt szándékának megvalósításától vissza nem tartotta volna.

A kis zarándokcsapatot egyrészt az elviselhetetlenné vált hőség, másrészt a Nilus áradásának közeledése visszatérésre kényszeríté. El is érték szerencsésen Pelusiumot, a mai Tell Faramát Damiette mellett, ahol hajóra szálltak, mely Jeromos kifejezésével élve, madárnak gyorsaságával repült be a maiumi kikötőbe, – a mai El-mine vagy Maimas, Gaza kikötővárosa – ahonnét Betlehem felé vették útjukat.

IV. A betlehemi kolostorban (386–420)

Úgy érezték, hogy haza jöttek. A sok és fáradságos utazás után jól is esett a megpihenés, bár ez a pihenés korántsem volt henyélés. Első gondjuk volt lakást építeni. Paula az ő még mindig tekintélyes vagyonával könnyen valósíthatta meg régi kedvenc gondolatát és felépítette kolostorát. Jeromosnak azonban előbb a szükséges pénzről kellett gondoskodnia, hogy építhessen. Családi kis örökségére gondolt s azért fivérét, Paulinianust Stridóba küldte, hogy kis birtokukat a rajta levő házakkal eladja. A szülői örökségen épült fel tehát Jeromos kolostora Betlehem nyugati kapujánál, az ott elhúzódó hegyoldal alján. Jól ismervén a közbiztonsági viszonyokat, okos előrelátással menedéktornyot is épített kolostorához, mely a különben egyszerű épületnek bizonyos várszerű külsőt kölcsönzött. Ettől meglehetősen távolságban a síkon emelkedett Paula kolostora, melyhez rövid idő múlva még két másikat kellett építenie, oly nagy volt a jelentkezők száma. A nitriai vendégház mintájára egy vendégfogadót is építtetett az országút mellett, hogyha József Szűz Máriával ismét eljönne Betlehembe, számukra is legyen hely a fogadóban, miként Jeromos mondja.

Jeromos „paradicsoma”

Az építkezés csaknem három évet vett igénybe. Jeromos azonban addig sem maradhatott tétlen. A születési barlang mellett egy hasonló barlangra talált, melyet örömmel foglalt le magának műhelyül szellemi munkájához. Elhozta ide összes könyveit, iratait és szent örömmel húzta meg magát ebben az ő „paradicsomában”, miként elnevezte, hogy távol a világ zajától, osztatlan figyelemmel a szentírástudománynak élhessen. Jeromos nagy lelke már e szegényes barlangban kolostori életrendet teremtett. Ima, elmélkedés, tudományos búvárkodás, étkezés, pihenés mind, mind pontos időhöz volt kötve. Szigorúan aszketikus szellem hatotta át ezt a napirendet, mely csak keveset juttatott az alvásnak, annál többet a munkának, keveset törődött a konyhával, annál inkább sürgetve a böjtölést; a külvilággal pedig szinte teljesen elvágta az érintkezést, hogy annál nagyobb bensőséggel munkálhassa a lélek üdvét. Bár könyvei közt ott voltak az ő kedvelt klasszikusai is, kiknek csiszolt beszédében mindig gyönyörűségét találta; bár gondja volt az ő műveiknek lemásoltatására, kivált Rufinus jeruzsálemi kolostorának szerzetesei által; bár itt Betlehemben nyelvtani iskolát is nyitott, melyben latinra és görögre tanította a jelentkezőket, – ezzel akarván meghálálni a városnak, hogy oly szívesen fogadta be őt és övéit – mindazonáltal legkedvesebb tanulmánya mégis a Szentírás volt és maradt is mindvégig. S hogy alapos munkát végezessen, mind jobban tökéletesítette zsidó nyelvtudását. A zsidó rabbinusok ugyanis fennen hangoztatták, hogy csakis nyelvük tökéletes tudásával érezheti magát valaki hivatva a szent könyvek magyarázására, amiben különben igazuk volt annál is inkább, mivel az úgynevezett Hetvenesek görög fordítása, a Septuaginta egyrészt sok helyen nem adta vissza hűen az eredeti szöveget, másrészt a sok másolás következtében is nem egy helyen megromlott. Jeromos nagylelkűen rászánta magát ez emberileg szólva hálátlan munkára és lefordította a Szentírást. Erdemeit, melyeket ezzel szerzett, csak akkor fogjuk tudni kellően méltányolni, ha kissé beletekintünk az ő „paradicsomá”-ba.

Ott látjuk a különböző kéziratokat, melyek a zsidó szöveget és annak különböző fordításait tartalmazzák. Jeromos ezeket óriási költséggel és munkával – mert maga is sokat másolt le magának – szerezte be, nem kímélve sem pénzt, sem fáradságot. A leghíresebb rabbi naponként megfordulnak nála, úgy hogy ellenségei azzal is megrágalmazzák, hogy zsidóvá akar lenni. Az egyes szentírási könyvekhez külön előtanulmányokat végez egy-egy specialista rabbi vezetése mellett, hogy tökéletesen megértse e könyvnek nyelvi

különlegességeit, az akkoritól eltérő, mert már elévült nyelvezetét. E szolgálataikat azonban drágán fizettették meg Jeromossal, amit nem is vehetünk igen rossz néven, mert viszont őket vakbuzgó hitsorsosaik üldözték, akik ez értékes közlésekben árulást és hittagadást láttak. Maga Jeromos mondja el, hogy egyik ilyen tanítója csak éjjelenként mert hozzá jönni, mert félt, hogy hitsorsosai megkövezik őt. (Ep. 84. n. 3.) Mikor Tóbiás és Dániel könyveire került a sor, új nyelvmestereket kellett fogadnia, mert e könyvek káld nyelven voltak írva. Pedig a káld nyelv még ellenszenvesebb volt neki, mint a zsidó és bizony sokszor már azon volt, hogy felhagy vele teljesen. De mestere mindannyiszor új erőt s kitartást tudott belé önteni a kedvenc Virgiliusnak kaldra fordított szavaival: Labor improbus omnia vincit: a kitartó munka mindenben győzedelmeskedik. (Praef. in Dan.)

Az így csendben folyó s mondhatni keserű munkát még inkább megkeserítették a szeretetlen kritikák, melyek egy-egy munkájának megjelenését kísérték. Jeromos jól tudta, mily nehéz vállalkozás megcsontosodott meggyőződések, vérré vált felfogások ellen fellépni s ezeket kijavítani. Az evangéliumokhoz írt előszavában el is panasolja nehézségeit Damazus pápának. „Új művet parancsolsz a régiből készíteni, hogy miután a Szentírás példányai az egész világra szétszórattak, mint valami bíró eldöntsem, melyek egyeznek a görög eredetivel. Jámbor munka, de veszélyes vállalkozás mások felett ítélni, aki magam valamennyitől fogok megítéltetni; megváltoztatni az aggastyánok beszédét s a már öregedő világot a kisdedek kezdeményezéséhez visszavezetni. Mert melyik tudós vagy tudatlan nem fog-e rögtön felkiáltani, mikor kezébe vevén munkámat úgy fogja találni, hogy amit olvas, nagyon is eltér attól, amit valamikor megtanult? Nem fog-e engem hamisítónak, sőt szentségtörőnek bélyegezni, aki a régi írásokban hol valamit hozzáadni, hol megváltoztatni, kijavítani merészkelem? De ez irigység ellen két ok vigasztal meg engem: egyrészt, hogy te parancsoltad ezt tennem, aki a legfőbb pap vagy, másrészt az engem szidalmazók is tanúskodnak róla, hogy nem igaz, ami különböző.” A Jób könyvéhez írt előszavában már keserűen panaszkodik is: „Ha kis kosarakat fonnék kákából vagy pálmaleveleket fűznék egybe, senki sem harapna meg, senki sem korholna. Most azonban, hogy a Megváltó tanításának megfelelőleg oly ételt keresek, mely nem romlik meg és a szent iratok régi útját a tövisbokroktól és cserjéktől megtisztítani akarom, minden oldalról rám támadnak; hamisítónak neveznek, ki a hibákat javítom s azt kiáltják, hogy nemhogy kitépem a tévelyeket, hanem elhítem. Oly nagy ugyanis a réginek megszokása, hogy a legtöbbnek még a nyilvánvaló hibák is tetszenek, mert hisz’ többre becsülik a szépen kiállított, mint a kijavított kéziratokat”.

Krisztus azonban nem feledkezett meg hű szolgájáról, sőt különös szeretettel viselte gondját a születéshelyét oly nagyon szerető papjának. Mintha nem érte volna be olyan őrzőangyallal, minőt minden ember mellé rendelt, Jeromosnak még két látható angyalt adott kísérelőül azon az igen rögös, tüskés, tövises úton, melyet végtelen bölcsessége neki kijelölt, hogy megjárja. Paula és Eustochium hívő kegyeletük, szeretetük és tiszteletük színmézével édesítették meg Jeromosnak napjait. Ők abban vélték Istent a legjobban szolgálni, ha ezt az ő felkentjét minden tőlük telhető módon istápolják. Nemcsak lelki vezérüket tisztelték benne, hanem Krisztus Egyházának egyik apostolát is, aki, mint a tizenkettő, arra választatott ki, hogy ne csak kortársainak, hanem minden kor szülöttjeinek hirdesse az evangéliumot. Ők felismerték a ritka lelket, mely benne élt és boldogságukat találták abban, hogy ennek a tiztalentumos léleknek éltető büvkörében élhetik le életüket. Római palotájuknak aranyos mennyezete nem volt rájuk oly nagy vonzeróval, mint ennek a szent szerzetesnek „paradicsomnak” elkeresztelt szegényes barlangja; paradicsomnak érezték azt ők is. Kincses ládáikban nem telt oly nagy örömük, mint e barlangnak könyvespolcaiban. Azok a sárguló papírtekercesek nagyobb értéket képviseltek az ő szemükben, mint dicső őseiktől rájuk maradt minden örökségük. Csillogó ékszereiktől könnyebben váltak meg, mint megváltak volna ezektől a fakuló iratoktól. Mert Paula és Eustochium szorgalmasan olvasták és meg is értették

azokat. Miként Jeromos írja, folyékonyan beszéltek nemcsak latinul és görögül, hanem zsidóul is s mindezt oly tökéletes kiejtéssel, hogy senki sem sejtette volna bennük az előkelő római patrícius nőket. A Szentírást pedig meglehetősen emlékezetből tudták s bámulatos emlékezőtehetségükkel megbecsülhetlen szolgálásokat tettek mesterüknek műveinek írása közben. Hogy a szentírási kinyilatkoztatás aranybányáját minél jobban kiaknázhassák, arra kérték Jeromost, olvassná át velük az egész Szentírást, megvilágítva azt a kellő megvárázatokkal. „Tiszteletből ezt megtagadtam – írja a Pauláról szóló emlékiratában – de buzgóságának és szüntelen kérésének végre is engednem kellett. Ha akadoztam s kénytelen voltam nemtudásomat nyíltan bevallani, ő ebben sehogyan sem akart megnyugodni. Inkább arra kényszerített folytonos kérdéseivel, hogy a sokféle vélemény közül megjelöljem azt, mely nekem a legvalószínűbbnek látszott.” (Ep. 108. n. 26.) Ezek voltak Jeromos betlehemi tartózkodásának kétségkívül legboldogabb napjai, melyekre mindig örömmel és hálával emlékezett vissza. Három évig tartott ez így, míg a kolostorok felépültek. Mert a kolostor már nem volt „paradicsom”. Jeromos itt már nem élhetett kizárólag magának és tanulmányainak. A kolostort sokan keresték fel közelről és távolról, hogy a kiváló mester tanításaival gazdagítsák tudásukat s így lélekben meggazdagodva s megújulva térjenek vissza hazájukba. Könnyű belátni, hogy ez a folytonos jövés-menés nem kedvezett a lelki elmélyedésnek s megfosztotta Jeromost attól a békétől, melyet „paradicsomá”-ban boldogan élvezett. A kolostor felépülése tehát csalódást hozott Jeromosnak. Azt hitte, hogy itt, ahol a nagy Békefejedeleme született, ahol békéről énekeltek angyali seregek az ő bölcsője, a szegényes jászol fölött, ő is meg fogja találni azt a békét, melyet csak ő adhat, az Úr Jézus Krisztus. De az isteni gondviselés mintha épp ellenkezőleg folytonos harcra teremtette volna Jeromost, mintha csak az égből szánta volna neki a békét, de sohasem a földön. Harcias lélekkel oly időbe állította őt bele, mely számára csak harcot termelt. Jeromosnak az istenfélő Jób életprogramját kellett Isten szándékai szerint megvalósítania: *Küzdelem az ember élete a földön.* (7,1) „A mi magányunk – írja Praef. in Ezech. – örökösen jövő-menők vásárává lett; a béke annyira száműzetett innét, hogy vagy be kell zárni kapunkat, vagy szentírásstudományainkat abba hagynunk, bár épp ezek kedvéért kell azt nyitva tartanunk.” Vissza is menekült nem egyszer az ő paradicsomába, ahova idegenek nem követhették. A hagyomány úgy tudta, hogy a barlang egy, a sziklába vágott titkos úttal is volt a kolostorral összekötve.

Paula szerencsésebb volt, ő megtalálta a békét, melyet keresett. Kolostorai a krisztusi béke otthonai voltak. Mintha az ő csendes, szelíd, elmélyedő lelke áradt volna szét bennük. Ha nagy volt a lemondásban, nagynak kell őt mondanunk kolostorának megalapításában és vezetésében is. Bámulatos erőt, okosságot és erélyességet árult el a szabály megállapításában és megvalósításában egyaránt. Az evangéliumi tanácsoknak tökéletes érvényt szerzett kolostoraiban. Mindnyájan egyformán szegények voltak, egyenlő ruhában, melyet maguk készítettek, lemondva minden vagyonról és jogról, mellyel a világban bírtak. Pedig a Scipiók sarja sok előkelő, gazdag leányt is vonzott ide. Ámde a kolostor küszöbénél megszűnt minden rang és kiváltság. A szolgálók, kik úrnőjüket esetleg elkísérték, itt visszatérni kényszerültek, mert akik itt vettek lakást, lemondtak minden uraskodásról és kényelemről. Mindenki maga takarította kis szobáját, mindenki maga szolgálta ki magát. Hisz’ Paula is így tett, sőt mindenben példaképpül szolgált övéinek. Mindenkinek bizonyos munkakör volt kijelölve, ebben dolgozott imádságos csendben. Csak a nyilvános áhítatgyakorlatok voltak közösek és az étkezés. A kolostorban volt ugyan kápolna, de szentmisére a betlehemi templomba jártak, mert sem Jeromos, sem a vele jött Vince papi nem gyakorolták papi hatalmukat. A vasárnapi istentisztelet után történt a munkakiosztás az egész hétre. Paula jól tudta, hogy a semmittevés veszélyes ellensége a lelki életnek. Azért állandóan foglalkoztatta apácáit. A terefere szigorúan tiltva volt. A külvilággal semmi érintkezés. Ha szabálysértés történt, Paula megfelelő büntetést szabott ki s ha kellett, bizony igen szigorú is tudott lenni. S

hogy a nagy házi ellenséget, az érzékiséget legyőzzék, sok böjtöt írt elő szabályaiban, jól tudván, hogy amily mértékben gyengíti a testet, éppoly mértékben erősíti a lelket. Így éltek Paula kolostoraiban. Imával megszentelt munka és munkával érdemesített ima volt az ő életük, telve békével és szent örömmel. Ez a békés öröm csendül ki abból a levélből is, melyet Paula és leánya Marcellának írtak Rómába, hogy őt is Betlehembe hívják. (Ep. 46.) A szeretetteljes meghíváshoz Jeromos is külön levélben csatlakozott. (Ep. 43.) Marcella bizonyára nagy épüléssel olvasta e leveleket, de nem tudta magát e nagy lépésre elszánni. Rómában maradt, hogy ott legyen szószólója, védelmezője a betlehemi remetének, mint sokan mások is, akik állandó összeköttetésben álltak vele s a nagy távolság ellenére is lelki atyjukat, tanácsadójukat, vezérüket tisztelték őbenne. Szükség volt – sajnos – ily védelmezőkre, mert Jeruzsálem felől hideg szél kezdett fújni Betlehem felé. Rufinus kolostora felett csúnya viharfelhők tornyosultak, melyeknek villámai a születési barlang remetéje felé cikáztak.

Harc az origenizmus ellen

A példabeszéd, melyet Krisztus mondott az ellenséges emberről, aki az éj sötét leple alatt konkolyt hint el a bevetett szántóföldön, mindjárt az ő dicsőséges mennybemenetele után szomorú valóság lett az Egyházban. Az ember nagyon gyarló hordozója volt az isteni kinyilatkoztatásnak. Azért gondoskodott Jézus Krisztus külön szervről, mely a Szentlélek segítségével az idők végéig öröködjék az ő drága hagyatéka, az evangéliumi igazság fölött. Ez a szerv a tanítóegyház, vagyis az apostolok törvényes utódai, a püspökök, élükön a hit és erkölcs ünnepélyes tanításában tévmentes pápával. Hogy e tanítóegyház s ennek feje, a tévmentes pápa nélkül mi lett az ő evangéliumából, szomorúan mutatják mindama felekezetek, melyek a századok folyamán Rómától elszakadva, a szétesésnek, a lelki züllésnek siralmas képét mutatják. Itt nem öröködt a Szentlélek s nem szólalt meg időről-időre a pápa által, hogy a tévedésre figyelmeztessen s a tévtanítást megtiltsa. Itt szabad járása volt az ellenséges embernek s ő bizony serényen dolgozott. Sok munkással dolgozott mindjárt kezdettől fogva. A legkülönbébb rendű és rangú férfúkat állította be munkásainak táborába: tudósokat és tudatlanokat, igazakat és gonoszokat, jószándékúakat és rosszakaratúakat. Fogadott fel művelteket és műveletleneket, ékesen szólókat és csiszolatlanul beszélőket, éles eszűeket és gyenge elméjűeket. És mindig oly helyre tudta őket állítani, ahol sokan hallották szavukat s e szózatuknak mindig oly csengést tudott kölcsönözni, hogy szívesen is hallgatták és sokan el is fogadták tanításaikat.

Az ellenséges ember iskolájának neveltjei, a tévtanítók óriási táborában is kiválik Origenes. Vértanúnak, a Severus alatti üldözés idején (202) Alexandriában lefejezett Leonidásnak volt fia. És méltó fia volt, mert maga is égett a vértanúság utáni vágytól; édesanyja csak azzal tudta őt visszatartani, mikor önként akarta magát a hóhérnak kiszolgáltatni, hogy a ruháját elrejté. A családapa halálával inség és nélkülözés költözött be addig boldog otthonukba. Origenes azonban szegénységében is igen gazdag volt, mert a lelkét tíz talentummal ajándékozta meg az élet Ura. Már 18 éves korában tanszéket tölt be az alexandriai főiskolán, melyet Pantaenus életszentsége és Kelemen tudományos hírneve tett dicsőségessé. Irodalmi munkássága halhatatlanná tette nevét. „Ki képes közülünk annyit elolvasni, – írja róla Jeromos ep. 84. n. 8. – mint amennyit ő írt?” Vasszorgalommal elolvasott mindent, amit csak kézrekeríthetett s bámulatos emlékezőtehetsége mindezt állandó készenlétben tartotta. Tanulmányait még inkább kiszélesítette és tökéletesítette utazásaiban, mindenütt hangyaszorgalommal gyűjtve az élő tanítómesterektől éppúgy, mint a holtaktól a könyvtárakban. Ismerte mind a bölcselőket, olvasta az összes klasszikusokat. De olvasta kicsi korától fogva a Szentírást is és tudta is, hiszen már a szülői házban naponként kellett belőle egy részt betanulnia és jámbor atyjának emlékezetből felmondania. Hogy

azokat is, kik még mindig az Olympus körül állnak, elvezesse a Sinaihoz, az isteni kinyilatkoztatás tiszta forrásaihoz azokat, akik a bűn által elhomályosított elme képzeletének zagyva állóvízeiből oltották az igazság utáni szomjukat, Origenes a görög bölcséletet össze akarta olvasztani az evangéliumi igazsággal. E magában véve jó szándék megvalósításában azonban sokszor erőszakosan bánt el a Szentírással, annak történeti jellegét sokban teljesen feladva s a legönkényesebb magyarázatokkal egyenlítve ki azt a nagy úrt, mely az ő nézetei s a Szentírás tanítása között tátongott. Tanait szívesen hallgatták pogányok és keresztények; ékesszólásával könnyen tudta hallgatóit azoknak elfogadására hangolni. De akik nem a külső alakra, hanem a tartalomra helyezték a fősúlyt, akiket nem tévesztett meg az ékesszólás, hanem az igazság érdekelt elsősorban, azok hamar észrevették, hogy a megbámult tanítómester végzetes tévedéseket hirdet s bármily elismeréssel adóztak is tudományos felkészültségének s bármennyire elismerték nagy érdemét, hogy új irányokat jelölt ki a szentírásmagyarázatnak, mégis felemelték szavukat és vétót kiáltottak a megtapsolt és mindenfelé ünnepeelt mester sok tévelye s ezeknek terjesztése ellen. Püspöke, Demetrius, két zsinaton tárgyalta tévelyeit s ki is tiltotta őt Alexandriából, majd tanszékétől is megfosztotta 232-ben. De sem e határozatok, sem Origenesnek 254-ben bekövetkezett halála nem vetettek véget az általa hirdetett tévtanoknak. A százados vitába Jeromos is belevonatott.

Origenes tanai ugyanis Jeruzsálemben is visszhangra találtak, kivált amióta Rufinus ott letelepedett. Ő Alexandriából hozta azokat magával, mikor Melániával ottan járt és csakhamar megnyerte Jánost is, Jeruzsálemnek püspökét e tanoknak. Epiphanius, Salamis szentéletű püspöke erről szomorúan értesülvén, 394-ben váratlanul Jeruzsálemben termett és a templomban nyíltan kárhoztatta Origenes téves tanításait. János azonban nem hódolt be vendégének s ezzel két pártra szakította hitközségét. Epiphanius még szomorúbb szívvel távozott, mint amilyennel jött. Betlehembe ment, onnét pedig az általa alapított óadi kolostorba, ahonnét körlevelet intézett Palesztina összes kolostoraihoz, felszólítván őket, hogy jeruzsálemi Jánossal szakítsanak meg minden közösséget mindaddig, míg tévedéseit vissza nem vonja s igazhitűségéről megnyugtató nyilatkozatot nem tesz. Erre János püspök azzal felelt, hogy a bethlehemi kolostorokat egyházi átok alá vetette, szigorúan utasítva a Jászol templomának papságát, hogy sem Jeromost, sem Paulát és öveiket be ne bocsássák az istentiszteletre.

E kegyetlen és igazságtalan tilalom villámként sújtott le a bethlehemi kolostorok lakóira. Jeromos keserűen feljajdul. Hiszen a Jászol temploma volt az ő édes mindene és most nem lépheti át küszöbét. Hogy legalább a szentmise vigaszait élvezhessék, Epiphanius az óadi kolostorban pappá szenteli Paulinianust, Jeromos fivérét. Az engesztelhetlen János püspök azonban érvénytelennek nyilvánította e felszentelést s hogy ez ítéletének súlyt kölcsönözzön, egy újabb rendelettel még a bethlehemi híveknek is megtiltotta Paulinianust papnak elismerni.

Jeromos lelke megtelt keserűséggel. Nem fojthatta magába, hanem kiöntötte abban a vádiratban, melyet János püspök ellen Pammachiushoz intézett.

Epiphanius nyolc pontba foglalta János tévelyeit. János háromra felelt, azt is ravasz homályossággal. Azért Jeromos felszólítja, hogy beszéljen nyíltan, világosan. „Mondd mindjárt leveled elején: Átok arra, aki ilyeneket mert írni. Az igaz hit nem tűr késedelmet. A skorpiót abban a pillanatban, amint meglátjuk, össze kell tiporni.” (Contra Joan. 8.) Szemére veti viselkedését a templomban Epiphaniussal szemben, hogyan akarta őt a nép előtt kisebbiteni, mintha anthropomorphita volna. És Epiphanius? „Mikor János elhallgatott, felállt és üdvözölve a híveket, így szólt: Mindazt, amit hivatására nézve testvérem, korra nézve fiam az anthropomorphiták tévelye ellen mondott, jól és helyesen mondotta és azt én is elvetem. De méltányos, hogy ahogyan ezt a tévtant elítéljük, úgy Origenes végzetes tévedéseit is elítéljük. Hogy mily nevetés, mily helyeslés követte e szavait, azt hiszem, még emlékezetedben tartod.” (11.) De János jobbnak látta hallgatni és minden másról beszélt, csak éppen arról nem, amiről vádoltatott. Jeromos azután Origenes tévelyeit veszi éles bonckése

alás főleg a test szerint való feltámadásról ír fenséges apológiát. Már az ószövetség telve van e boldogító hittel. „Senki sem beszélt róla oly világosan Krisztus után, mint Jób Krisztus előtt.” (30.) „Elő fognak jönni sírjaikból a halottak, mint a kötelékektől megszabadult báránycsordák. Örvendezni fog a szívük és csontjaik, mint a nap feltámadnak. Minden, ami él, az Úr színe elé kerül és ő rá fog parancsolni a halálra s az vissza fogja adni, amit valamikor elnyelt. S akik a föld porában aludtak, fel fognak támadni, egyesek az örök életre, mások örök szégyenre és gyalázatra.” (33.) Tulajdon testünkben támadunk fel, miként Krisztus Urunk, aki feltámadása után evett is. „Tehát mi is fogunk enni – kérdezd – a feltámadás után? Nem tudom, mert nincsen megírva, de ha véleményemet kéred, azt hiszem, hogy nem fogunk enni. Olvastam ugyanis, hogy Isten országa nem étel és ital.” „Krisztus, miként valóságos kezét és oldalt mutatott, éppúgy valósággal evett is a tanítványokkal, valóságban együtt ment Kleofással, valósággal beszélt nyelvvel és a szokott módon telepedett le az asztalhoz; valóságos kezekbe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nyújtá nekik. Hogy azután hirtelen eltűnt szemükből, az az Istennek ereje és nem árnyék vagy képzelet dolga.” (34. M. L. 23. 371–412.)

Keresztúton

Szomorú napok voltak ezek Jeromosra és övéire nézve, annak a keresztútnak újabb állomásai, melyet már Rómában kezdett járni. De úgy illett, hogy aki a jászol mellett éli napjait, éppúgy keresztútát járjon, mint az, aki a jászolban szűrő alomszalmán, hiányos pólyába csavarva feküdt. A tanítvány akkor méltó mesteréhez, ha mindenben híven követi, ha mindvégig kitart mellette. Pedig az isteni Mesternek egész élete folytonos keresztút volt, melynek első állomása a gazdátlan istálló, a kietlen barlang, ahol született, utolsó állomásai pedig azok, melyeket saját vérével jelzett meg azon az úton, mely Pilátus házából a Golgotára vezetett. A mi turistáink festékekkel jelzik az útirányt. Krisztus az ő szentséges vérével jelezte az égbe vezető utat. Királyi címere a kereszt, jelmondata: Vedd fel keresztet és kövess engem! Az ő nagy keresztjéből vett szilánkokkal s az ő töviskoszorújából vett tövisekkel jegyzi el magának a lelkeket. Kényesek, földi örömeiket keresők, élvezeteket hajhászók visszariadnak ettől az eljegyzési gyűrűtől. Királyi lelkek azonban, akik mindent sárnak látnak s azért lábbal tipornak, csak hogy Krisztust megnyerjék, örömmel fogadják a keresztet, örömmel a töviseket s énekelve állnak rá a szenvedések s megpróbáltatások keresztútjára abban a felemelő, boldogító tudatban, hogy ez az út Jézus országába vezet, a szép mennyországba, ők pedig minden áron oda akarnak jutni. Jeromos is ilyen királyi lélek volt s ilyenekké nevelte mindazokat, akik lelki vezetésére bízták magukat. Mind, akik vele ide jöttek, azért jöttek, hogy itt békét találjanak és nem találták meg azt.

A jeruzsálemi kolostor valóságos üldöző hadjáratot indított a betlehemiek ellen s e bűnös hadjáratnak Melánia volt a titkos intézője, az a Melánia, aki Rómában lelkes híve, bámuloja volt Jeromosnak annyira, hogy sok mende-mondára is szolgáltatott okot s Jeromos szükségesnek találta ismételt nyilatkozni és a rágalmak ellen tiltakozni. Mi okozta ezt a bántó elváltozást Melániában, abban a Melániában, akit Jeromos az ő kiváló erényeiért szentnek mondott, második Teklának nevezett s érdemeit szent Pálnak e kiváló lelki leánya mellé állította? Nincs erre más magyarázat, mint az asszonyi hiúság, a saját elsőségére féltékeny irigység. Melánia egyrésztől hősi lemondásnak adta bámulatraméltó jeleit, de másrészt elárulta, hogy lemondásában is Évának gyarló leánya, aki lelkében korántsem tudott annyira megváltozni, mint ahogyan külső életkörülményeit megváltoztatta, midőn fényes palotáját a szegényes kolostorral, annak minden kényelmét emennek kemény lemondásaival cserélte fel. A betlehemi kolostoralapítás nem örömet, hanem féltékenységből eredő keserűséget jelentett az ő számára. S e keserűség szinte napról-napra nőtt, mert napról-napra hallhatta, mint tódulnak a hívek a betlehemi kolostorba, míg az övére egyre nagyobb árnyék borul. A hívek hamar kiéreztek a betlehemi kolostornak lelki és szellemi fölényét a

jeruzsálemi fölött. Amint Rufinus messze elmaradt Jeromostól, éppúgy Melánia is Paulától. Betlehemben minden színarany volt, Jeruzsálemben csak utánzat; ott értéket kerestek, itt csillogást; ott érdemet, itt elismerést. Bármennyire kerülte Jeromos a világot, az mégis keresve kereste őt. Bármennyire nem akart róla hallani sem, a világ mégis őt akarta hallani. Bármint elzárkózott kolostorának és még inkább paradicsombarlangjának csendjébe, még sem volt nyugta. Ajtaja előtt sokszor hosszú sorban álltak a közletről jött látogatók s a távolról jött futárok. Mint valami prófétához, úgy sereglettek hozzá mindenünnen hívők és hitetlenek, hogy lelkük kérdéseire megnyugtató feleletet kapjanak. S Jeromos mindegyiknek megadta a keresett orvosságot lelkének égető sebeire. Házi gyógyszerháza kitűnően volt felszerelve: jutott belőle mindenkinek s bármennyit osztott is szét, ki nem fogyott gyógyszereiből, mert ezek nagy lelkének kiapaszthatlan forrásából eredtek.

Ezzel a kiváltságos nagysággal szemben Rufinus teljesen eltörpült. Sem nem kapott annyit a talentumok Urától, mint Jeromos, sem nem szerzett annyit, mint a hangyaszorgalmú Jeromos. Rufinust senki sem kérdezte meg kételyeiben, senki sem kért tőle tanácsot kétségeiben. Melánia tisztán látta ezt s e belátás szörnyű keserűséget jelentett számára, mely még csak fokozódott, ha magát viszont Paulával hasonlította össze. Mert Paula a legkomolyabban vette a kolostori életet s oly erényekben tündöklött, melyeknek édes illata nem maradhatott soká kolostorában elzárva. Kiáradt onnét s mire elterjedt közelben-távolban, seregestül jöttek a világgal szakítani akaró özvegyek és szüzek és boldogok voltak, ha a Scipiók szentéletű sarjának e lelki családjába beléphettek. Erényeivel párhuzamosan haladt tudása is. Paula elsőrangú tudományos műveltséggel bírt, aminővel Melánia korántsem dicsekedhetett, sőt jól tudta, hogy nem is fog sohasem dicsekedhetni. Hogy mindezek bántották hiúságát és keserítették elsőségre vágyó lelkét, még érthető. De hogy ellenszenves érzelmeinek alattomos aknamunkában engedett kifolyást Jeromos és Paula ellen és nem riadt vissza még a rágalomtól sem, ez oly bűne, melyért csekély büntetés volt, hogy Jeromos gondosan eltüntette krónikájából azokat a dicséreteket, melyeket korábban reá pazarolt. Enyhe büntetés volt az is, midőn egyik levelében nevére célozva, mely görögben feketét jelent, megjegyzi, hogy a neve fekete lelkének képmása. Különbén még csak említést sem tett többé róla írásaiban. Melánia valóban feketelelkűségnek adta jelét, mikor Rufinussal együtt valóságos ostrom alá vették a Betlehemből érkező zarándokokat és lelkesedésüket Jeromosért és Pauláért, melyet onnét magukkal hoztak, a legszeretlenebb rágalomokkal iparkodtak szívéből kiirtani. De tovább is mentek: kémekeket tartottak Betlehemben, megvesztegetvén a kolostor szolgálait, hogy őket mindenről értesítsék. Sőt e szolgálak által némely kéziratot eltulajdonítottak s viszont némely eretnekmunkát helyeztettek el a vendégeknek szánt szobában, hogy ezek azt a benyomást nyerjék, mintha a betlehemi kolostorban az Egyház tanításával ellenkező tanokat vallának. Mennyi keserűséget, mennyi szomorúságot okoztak mindezekkel úgy Jeromosnak, mint Paulának!

*

A belső szomorúsághoz nemsokára külső rémület is járt: mindenünnen rémítő hírek oly természetes tüneményekről, melyeknek senki sem tudta magyarázatát adni. Így Konstantinápoly fölött óriási tűzfelhő mutatkozott; Palesztinában, Szíriában és Kappadóciában több helyen megrendült a föld. Betlehemben pedig épp pünkösdi napján (395) hirtelenül elsötétült a nap és éjjeli sötétség borult az egész környékre. A nép kétségbeesve futkosott az utcákon és a közeledő végítéletről beszélt. A hitujoncok, kiket a kolostorokban a keresztségre előkészítettek, esdve kérték Jeromostól a keresztség szentségét. El is vezette őket a templomba, de itt szigorúan ragaszkodtak János püspök tilalmához és megtagadták a keresztség kiszolgáltatását. Jeromos ekkor Lyddába utasította őket, melynek püspökéről, Dionysiusról tudta, hogy jóindulattal van iránta.

János püspök bosszúvágyát még ez sem elégítette ki. Nemcsak kellemetlenkedni akart a betlehemi remetének, hanem teljesen lehetetlenné akarta őt tenni s benne a betlehemi kolostorokat is egyenesen tönkretenni. S miután erre a saját hatalmát elégtelennek érezte, a világihoz folyamodott. Vesztegetésekkel és csalfa ígéretekkel rábírta a hadparancsnokot és ennek közvetítésével Rufinust, Arkadius császár mindenható miniszterét, hogy Jeromost, mint rendbontót s egész Palesztina békéjére veszedelmes fölforgatót számkivetésbe küldje. (Ep. 82. n. 10.) De a gondviselő Isten megghiúsította ezt a pokoli tervet. A vadállat – így nevezték a hadparancsnokot – épp akkor esett el Gainas katonáinak kardcsapásai alatt Konstantinápolyban. A caesareai kormányzó pedig jobbnak látta azt a miniszteri rendeletet nem teljesíteni.

A híveket is mélyen szomorító viszálynak Archelaus, Palesztinának jólelkű kormányzója akart véget vetni. Azért hivatalosan meghívta János püspököt Betlehembe, aki azonban egy rokonának súlyos betegségére való hivatkozással nem jelent meg. Archelaus újabb határidőt tűzött ki, de János ismét csak nem jelent meg, hanem egyházi bíróság kirendelését követelte. Meg is jelölte a bírót Teofil alexandriai patriarcha személyében, aki a nála járt Rufinust és Melániát Origenes híveivé tette. Pedig Jeruzsálem Caesareának volt alárendelve és Jánosnak a caesareai patriarchát kellett volna bírónak fölkérni. Teofil kapva-kapott az ajánlaton s örömmel fogadta el a bírói tiszteletet, bár ez nem illette meg őt. De ő ebben tekintélyének elismerését látta s annak növekedését várta tőle.

Ki is küldte rögtön Izidor nevű papját, akit ily természetű kiküldetésekre használt s akit épp azért a keresztények Hippokratesének is neveztek. Izidor két levelet küldött elüljáróban az érdekelteknek, de szerencsétlenségére tévesen címezte meg azokat. Így Jeromos kezébe jutott a Jánosnak írt levél, melyből megtudhatta, hogy Izidor már otthon készült el ítéletével s ez az ítélet nem Jeromosnak fog kedvezni. Betlehemben ennek alapján a legrosszabbra készültek el. De íme váratlanul lényeges változás Alexandria felől: Teofil, Origenes lelkes híve hirtelenül kemény támadója lesz! Hogy mi volt e hirtelen lelki átalakulásnak okozója, a jobb belátás-e avagy emberi önzés-e, nem tudjuk. Annyi tény, hogy Teofil több nitriai apátnak, akik szintén Origenes bámulói voltak, a kiközösítés terhe alatt megparancsolá, hogy Origenes minden művét, mely kolostorokban található, semmisítsék meg s amikor ezek ezt nem tették, kiűzette őket kolostoraikból és Palesztinába száműzte. Azután levelet írt Epiphaniusnak és Jeromosnak, dicsérve az ő hitbuzgóságukat s kérve segítségüket abban a harcban, melyet Origenes követői ellen folytat.

Jeromos alig akart szemének hinni, mikor e levelet olvasta s bizonyára szíve mélyéből hálálkodott az isteni gondviselésnek, mely sohasem hagyja el azokat, kik benne bíznak. Jeruzsálemben egy csapással megváltozott minden. János püspök jobbnak látta mindent visszavonni és visszacsinálni, amit rossz szellemének, Rufinusnak sugallatára tett. A betlehemi kolostorok lakói kitörő örömmel vették ezt tudomásul. A Jászol temploma újból megnyílt számukra, sőt János püspök különös jóakarátának azzal adott kifejezést, hogy annak papságát Paulinianusnak rendelte alá. Mindez 397-ben történt. Rufinus ily körülmények közt szintén jobbnak látta a békülést. János püspök a Föltámadás-templomában szentmisét mondott s ezen Jeromos is, Rufinus is megáldoztak s az Úr szent sírja fölött békejobbot nyújtottak egymásnak. (In Ruf. III.) Jeromos őszinte szeretettel nyújtotta a régi jóbarátnak; Rufinus – miként a fejlemények mutatták – csak a kényszerűségnek engedve. „A döllyős barátban – írja Thierry 369. – a megalázott gög érzelme uralkodott összes többi érzelmei fölött.” Nem is volt maradása megaláztatásának színhelyén, rövid idő múlva elhagyta Jeruzsálemet és Rómába ment. „Úgy tett, mint a legyőzött hadvezér, aki helyet cserél, de csak azért, mert ég a vágytól, hogy újabb fegyverekkel ismét megkezdhesse a háborút.” (I. h.)

Jeromos is bizonyára így látta a helyzetet s bizonyára a miatta való aggodalommal szívében tért vissza kolostorába. Nem is élvezhette volna a kibékülés fölötti örömet soká, új megpróbáltatást bocsátott reá az Úr Paulának komoly betegségében. A talán túlzásba vitt

önmegtagadások s az utóbbi idők szomorú eseményei megrendítették nemcsak a lelkét, hanem testét is. Hiába sürgette Jeromos önmegtagadásainak mérséklését, Paula e pontban nem tudott engedelmeskedni. „Állapota reménytelen volt – írja Jeromos – de Isten segítségével jobbra fordult. Az orvosok iparkodtak őt meggyőzni, hogy testének erősítésére kevés bort kell innia. Én titokban Epiphaniushoz, a szent püspökhöz mentem s arra kértem, hogy hasson rá és vegye rá egy kis bor élvezésére. Paula azonban rögtön megsejtette okos és élénk eszével a cselt és mosolyogva megjegyzé, hogy amit mond, tulajdonképpen az én beszédem. S mi történt? Mikor a szent püspök hosszas rábeszélés után végre elhagyta a betegszobát, kérdezem, hogy mit végzett. Azt felelte: Azt értem el, hogy csaknem rábeszélte engem, az éltes férfiút, hogy ne igyam többé bort.” (Ep. 108. n. 21.)

Alig múlt el ez a baj, sokkal nagyobbnak vészes hullámai zúdultak egész Palesztinára a hunok betörésében. A nagyravágyó Rufinus hadparancsnok nyitotta ki számunkra a birodalom kapuit, így akarván a keleti birodalom fölötti hatalmat gyámfiától, a kiskorú Arkadiustól magához ragadni. Rémület szállta meg egész Palesztinát, meg Jeromos lelkét is főleg az övéért való felelősség tudata miatt. Hiszen „Kaukázus farkasai”, amint a hunokat nevezték, végig pusztították már Galáciát, Frigiát, Kisázsziát és Szíriát. Fölperzselték az Orontes mentén fekvő összes városokat és legközelebbi prédául Jeruzsálemet tűzték ki maguknak, melynek kincses gazdagságáról sokat hallottak. „A római sereg – írja Jeromos – távol volt és polgárháborúban volt Itáliában elfoglalva.” (Ep. 77. n. 8.) Itt nem lehetett soká habozni. Jeromos hamar leszállt a Földközi-tengerhez és ott hajókat bérelt. Aztán visszatért és útnak indította úgy a maga, mint Paula kolostorainak lakóit ugyanoda. A tengerparton megállapodtak, mert Jeromosnak az volt a terve, hogy mihelyt a hunok érkezéséről hírt vesz, azonnal a hajókra szállnak és átteveznek Cyprus-szigetére Salamisba Epiphaniushoz, akinél mindig tárt karokra számíhattak. Az általános rémületet még csak fokozta a tengeren dühöngő vihar, mely biztos hajótöréssel fenyegetett. Isten azonban nem hagyta el imádkozó és benne bízó népét. Elcsendesült a vihar, elültek a hullámhegyek a tengeren és eltűntek a hunok is; a Libanont nem hágták át, talán nem bírták paripáik. A betlehemiek háladalt zengve örömmel tértek vissza kolostoraikba. Talán végre mégis csak lesz békéjük, ami után úgy epedtek, mint a nyári nap tűzében kiszáradt föld a csendes, termékenyítő eső után, mint a napokon át halálra üldözött szarvas az üde forrásvíz után.

Rufinus újabb támadása

De nem lett békéjük, legkevésbé Jeromosnak. Sőt talán nem érte őt addig oly keserű megpróbáltatás, mint mikor Rufinus újból harcot indított ellene s a hazugság mérgével megmérgezett fegyverrel támadta meg őt úgy papi, mint emberi becsületében.

A szentsír fölötti kibékülés nem volt őszinte a dölyfös Rufinus részéről. Mint említettük, el is hagyta a szent várost és Rómába ment. A hosszú utazás alatt ráért alattomos munkájának tervét az utolsó részletig kidolgozni. S meg kell adni, jól kidolgozta ezt a tervét. Rómában első dolga volt Jeromost mindenütt úgy tüntetni föl, mint aki Origenes egyik leghűbb követője s elszánt védője. Korábbi műveiből ügyes fuffanggal úgy tudta Jeromost föltüntetni, mint aki teljes mértékben osztja az ő tanait. Majd lefordította Origenes-nek „Az alapelvekről” szóló főművét latinra, melyben ez a kereszténység legfontosabb hittételeit: a Szentháromságot, a megtestesülést, Krisztus halálát és föltámadását, a test szerinti föltámadást s az örök kárhozatot oly modorban tárgyalja, mely tudományos készültségével, valamint szép irályával talán megnyerheti az olvasót, de az Egyház tanításával igen sok pontban szöges ellentétben áll. Rufinus ezt jól tudta s azért mindazokat a helyeket, melyek az Egyház tanításával ellenkeztek, egyszerűen elhagyta, a kevésbé élesen ellenkezőket pedig átdolgozta s átsimította úgy, hogy a tévedései miatt elítélt Origenes helyett egy többé-kevésbé megbízható és elfogadható Origenest mutatott be. A fordításhoz írt előszóban pedig a

legnagyobb elismeréssel emlékeznek meg Jeromosról, mint olyanról, aki mindenben egyetért „Az alapelvekben” hangoztatott tanokkal. Arra is volt persze gondja, hogy fordítását ez előszóval Róma illetékes köreiből megismerjék.

Az előszó természetesen a legnagyobb megütközést váltotta ki mindenfelé. Mind, akik olvasták, megütköztek azon a kétszínűségen is, mellyel Jeromost gyanúsítaniok kellett, mint aki Origenes ellenfeleként szerette magát kiadni s íme most mint védője áll előttük. Rufinus tudhatta, hogy alávalósága előbb-utóbb ki fog derülni, azért jónak látta távozni. De még mielőtt elhagyta volna Rómát, sikerült Siricius pápától oly bizonyítványt kapnia, melyben a pápa az ő igazhitűségéről s az Egyházhoz való tartozásáról bizonyosságot tesz. Ezzel azután elutazott Milanóba, hogy a távolból szemlélhesse az általa rakott tűz kitérését.

Jeromost római barátai azonnal értesítették a történetekről. Magát a fordítást azonban nem tudták mindjárt megszerezni és csak hallomásból írhattak róla. Ellenben Siricius pápánál rögtön eljárta, kérve őt, hogy azt a bizonyítványt vonja vissza. Siricius nemsokára – 398-ban – meghalt, de utóda, Anastasius azonnal felszólította Rufinust, hogy adjon számot eljárásáról és nyújtson be igazhívőségéről egy minden kétértelműséget kizáró hitvallást. Origenes tévtanait pedig 400-ban kárhoztatta, miután Jeromosnak pontos fordításában olvashatta „Az alapelvekről” című művet.

Rufinus egy vádirattal felelt, mely azonban nem volt más, mint a Jeromos elleni rágalom összefoglalása. Három évig dolgozott e vádiratán, melyet két könyvre osztott és később egy todalékkal látott el. Ez a mű klasszikus példa arra, hogy a harag és gyűlölet mindig rossz tanácsadók. Rufinus mindent másképp látott és hallott, mint ahogyan a valóságban volt. Csekélyeségeket fölfúj, kifejezéseket elferdít, eseményeket rosszakarattal aláfest és Jeromosra kedvezőtlen beállításban mond el. Nem ő hasonlott meg tehát az Egyházzal és nem ő szakadt el az evangéliumi igazság éltető forrásaitól, hanem Jeromos. S e reá – Rufinusra – szomorú elszakadásnak oka a pogány klasszikusokkal és a zsidó rabbikkal való túlságos barátkozás, amivel különben még esküszegést is követett el, mert hiszen abban a látományban, – Rufinus ennek minősíti Jeromos álmát – mikor az Úr angyalai megkorbácsolták őt, esküvel ígérte, hogy soha többé klasszikushoz nem nyúl.

Rufinus az ő vádiratának is éppoly kelendőseget tudott biztosítani, mint Origenes fordításának azáltal, hogy azt egy Apronianus nevű előkelő római patríciusnak ajánlotta. Rövid idő múlva ismerték is azt Róma előkelő köreiből. S ezzel sem érve be, két tanítványával bejárta egész Itáliát, Galliát és Hispániát, úgy hogy az összes kolostorokban s egyházakban másról sem beszéltek, mint Rufinus vádiratáról, melyet jóformán emlékezetből tudtak. Sőt Afrikában arra vetemedtek Jeromos ellenségei, hogy egy tőle származónak mondott levelet köröztettek, melyben elismeri, hogy a Szentírás fordítását meghamisított szövegből készítette.

Jeromos fájdalmasan szerzett minderről tudomást s e fájdalmát még kínosabbá tette az a körülmény, hogy csak híradásokra volt utalva, mivel barátai soká nem bírták a vádiratot megszerezni. Mikor végre Paulinianus Dalmáciából visszatérve meghozta neki annak egy részét, ő is tollat ragadhatott igazának védelmére. Sorról-sorra veszi ellenfelének minden állítását és fölényesen cáfolja azokat: mintha egy óriás törpét tiporna! Jeromos itt éles pengével harcol. Rufinus sokat vétett ellene, még többet az igaz hit s az Egyház érdekei ellen, nem érdemel tehát kíméletet.

Mindenekelőtt írásmódját kifogásolja: előbb még nyelvtant kellene tanulnia. Iróniája sokszor szarkazmussá válik. „Minthogy a stoikusok a logikát sajátjuknak vallják, te pedig ennek a tudománynak ostobaságait megveded, inkább epikureus vagy e tekintetben: nem azt nézed, hogy hogyan, hanem hogy mit mondasz. Mit is törődnél azzal, hogy más nem érti, amit mondani akarsz, mikor te nem mindenkinek, hanem csak tieidnek beszélsz? S valóban jómagam is írásaidat olvasva – bár sokszor nem értem, amit mondasz s azt kell gondolnom, hogy Heraklitust olvasom – még sem sajnálom, hogy csak lassan haladhatok előre, mert én az

olvasásban szenvedem át azt, amit te az írásban.” (I. 30.) „Amíg dicsértelek, mesterednek vallottál, testvérnek szólítottál és katolikusnak mondtál mindenben. Mikor nem zengtem dicséretedet s méltatlannak mondtam magamat ily nagy férfiú dicsőítésére, rögtön változtattál írásodon s mindent ócsároltál, amit előbb dicsértél, egy ugyanazon szádból édes és keserű beszédet bocsátván ki.” (I. 31.) „Senki sem kérdi tőled, miért magyaráztad Origenest, mert különben Hilarius és Ambrus is bűnösök volnának, hanem te megerősítetted az ő tévtanait előszavadnak dicséretével.” (II. 14.) „Tanúul hívom Jézust, a mi közbenjárónkat, hogy nem szívesen írtam ezeket s ha te nem hívtál volna ki, mindig is hallgattam volna. Ne vádolj s én megszűnöm védekezni. Mily épülésére szolgál is a világnak két öregnek hadakozása az eretnekek fölött, kivált mikor mindketten katolikusoknak akarnak látszani? Nyújtsunk egymásnak kezet. Bocsáss meg, hogy Origenes tudását és szentírási munkásságát, mielőtt eretnokségét alaposabban ismertem volna, fiatal koromban dicsértem és én megbocsátom neked, hogy ősz fejjel műveiről vádiratot írtál.” (III. 9.) „Tedd le a kardot s én elvetem a pajzsot. Egyben nem érthetek veled egyet, hogy az eretnekeket kíméljem, hogy magamat ne valljam katolikusnak. Ha ez az egyetlenkedés oka, tudok meghalni, de nem hallgatni!” (III. 43.) „Utolsó leveledben azt írod: Kívánom, hogy szeresd a békét. Amire röviden felelek: Ha békét óhajtasz, tedd le a fegyvert. Legyen köztünk ugyanaz a hit és rögtön visszatér a béke.” (III. 44.)

Vigilantius

Rufinus érezhette gyengeségét Jeromossal szemben: a fegyvert, melyet három éven át kovácsolt, pozdorjává törte a betlehemi harcos. Társakat toborzott tehát, talán többet magával mégis csak legyűri ezt az óriást. Amerre járt, amerre kelt, Jeromos-ellenség után szimatolt s ha ilyenre talált, rögtön zászlaja alá állította, melyre a Jeromos elleni „harc a végsőig” volt jelszóként kiírva.

Ilyen volt Vigilantius is, a Galliában született spanyol pap, aki valamikor Paulinus ajánlólevelével kopogtatott be a betlehem kolostorba s ott a legszeretetteljesebb fogadtatásra talált. De ezt nyomban azzal fizette vissza, hogy Jeruzsálemben menve, ott Jeromost a legcsúnyább rágalomokkal illette annyira, hogy a békeesküjéhez akkor még hű János püspök őt a városból kiutasította. Visszatérve Itáliába, annál nagyobb elkeseredettséggel csatlakozott Rufinushoz, és hogy a keleten ért megszegényítésért megbosszúlja magát, gúnyiratot adott ki Jeromos ellen, mely az ő kolostorait úgy tünteti föl, mintha minden erkölcsi romlásnak és eretnokségnek melegágyai volnának. A botrányokra éhes olvasók mohón nyelték e nekik való falatokat s Vigilantius ebből bátorságot merített egy újabb röpirat kiadására. Ebben hevesen támadta a szüzességet, mértékletességet, a szentek tiszteletét és több egyházi tant és intézményt.

Jeromos kihíva érezvén magát, szóra méltatta ezt a gyenge fegyverzetű támadóját, de össze is törte őt kemény sujtásaival.

„Testvér– így szól hozzá – térj vissza fiatal korodban folytatott mesterségedhez, nem vezet jóra, ha az ember hivatást cserél. Más dolog a korcsmárosság” – édesatyja borkereskedő volt – „és más a hittudósság, más dolog a borkóstolás és a próféták s apostolok megértése... Mindazonáltal, ha makacson feltett szándékod, hogy továbbra is tanítómesterképp szerepelj, fogadd el ezt a baráti tanácsot. Járj iskolába, kövesd a nyelvtan és az ékesszólástan tanítóit, tanulj az okoskodás tudományát, világosítsd fel magadat afelől, hogy mik voltak hajdan a bölcselők felekezetei és mikor mindezeket megtanultad, tanulj meg még egyet: hallgatni! Mindamelllett attól tartok, hogy az ember csak idejét vesztegeti, amikor neked tanácsokat osztogat, neked, aki oktatást adsz az egész világnak, úgy, hogy jobban tenném, ha azt a görög példabeszédet követném, mely azt mondja: Ne pengesd a lantot a számár előtt!”

A személyes kérdés elintézése után Jeromos rátér Vigilantius rágalmainra, pl. mintha mi, katolikusok, a vértanúk ereklyéit imádnók. „De ki imádta valaha a vértanúkat? – kérdi Jeromos. – Ki tartott valaha embert Istennek?” (Contra Vigil. 5.) „Azt mondod füzetekben,

hogy míg élünk, imádkozhatunk egymásért, de mihelyt meghaltunk, megszűnik minden közbenjárás. Nos, ha az apostolok és vértanúk tudnak imádkozni másokért, mikor még önmagukért is kell aggódnok, mennyivel inkább tehetik ezt, miután győztek és győzelmük után megkoronáztattak?” (6.) „Bálványimádóknak mondod, kik a vértanúk tiszteletére gyertyát gyűjtanak. Nem tagadom, mindnyájan, akik a Krisztusban hiszünk, a bálványimádás tévelyéből jöttünk. Keresztényeknek ugyanis nem születünk, hanem újjászületünk. S mivel valamikor bálványokat imádtunk, most Istent se imádjuk, hogy úgy ne látszassák, mintha őt a bálványokhoz hasonlónak tartanók? Mert ha nincsenek is jelen vértanú-ereklyék, az egész keleti egyházban evangélium olvasásakor meggyújtatnak a gyertyák, még ha már süt is a nap; nem is a sötétség eloszlátása végett, hanem örömnünknek kifejezésére.” (7.) Ha az ünnepek előtti virrasztásoknál visszaélések fordulnak elő, az nem írható a krisztusi vallás rovására. Az apostolok hűségét sem szüntette meg Judás árulása. A mi áhítatos virrasztásainkat sem rontják meg másoknak visszaélései. (9.)

Jeromosnak kisebb vitairatai általában azért oly értékesek, mert száz meg száz aprósággal illusztrálják az Egyház állandóságát az ő szertartásaiban is. Ezek a szertartások a tanításon épültek föl, azért voltak a IV. században is olyanok, mint most, mert az a tanítás nem változott sohasem. Ég és föld elmúlnak, de Krisztus igéi el nem múlnak örökké!

Melánia utolsó útja

Rufinus elítéltetése és a betlehemi tudós remetétől szenvedett veresége senkinek sem fájt annyira, mint Melániának. Amily szent öröm töltötte be a betlehemi kolostorokat, hogy mesterük széttiporhatta az origenizmusnak, ennek a százados hidrának mérges fejét, – ők legalább úgy hitték, hogy széttiporta – éppolyan szomorúság szállta meg a jeruzsálemi kolostorokat, mikor a történeteket hírül vették. Hiszen Rufinus elítéltetésében, illetve leveretésében saját vereségüket érezték, elsősorban Melánia, aki Rufinussal együtt szívta be magába e mérges tanokat, mikor Alexandriában jártak. Úgy érezte, tennie kell valamit annak érdekében, akivel lelkileg annyira összeforrott. S Melánia nagy dologra határozta el magát. 402 március havában elhagyta csendes kolostorát és Rómának vette útját. Húsznap hajózás után szerencsésen Nápoly partjára szállt, ahol már várt reá egész rokonsága. Micsoda viszontlátás volt ez! Melánia távozása óta 37 év múlt el s a hosszú évek gondjai és küzdelmei bizony nem egy barázdát szántottak bele valamikor bájos arcába, melyet az egyiptomi és palesztinai nap tüze szinte feketére festett, míg haját csillogó ezüsttel hintette tele a nagy idő. S a ruhája is nagyon különbözött rokonainak fényes, vagyontérő ruhájától. Barnaszínű gyapjúruha volt ez, melyet nem szabtak divat szerint s e fölött oly pokrócszerű köpenyt viselt, melyet könnyen nézhetett volna az ember gyékénynek is, minővel Szent Antal remete fődte testét. „Azt a barmot is magával hozta, amelyet Jeruzsálemben használni szokott s ez az állat a szemtanúk állítása szerint oly nyomorult, oly rút külsejű volt, hogy a leghitványabb itáliai számár pompás paripának látszott mellette.” (Thierry 433.) Pedig körülötte csupa fény, pompa és csillogás, amennyi az ősi patrícius családtól csak kitellett. Így vonult át a Kampanián, ahol Nolában állapodott meg a menet Paulinus kolostorában. Paulinus örömmel fogadta vendégeit s le is írta a ritka látványosságot melyben a nolaiak gyönyörködhettek. „Sehol a föld kerekésége – írja ep. 10. – nem látott a világ bámulatraméltóbb és tanulságosabb ellentétet, mint az anyáét és a fiakét. Melánia érkezett legelsőnek sovány számaron ülve, melynél csúnyább példány alig akad az egész világon, míg utána a kíséretében levő szenátorok fényben és gazdagságban vetélkedve, csak hogy egymást fölülmúlják, a világ minden pompáját szemünk elé tárták. De a keresztény alázatosságnak egyetlen sugara elhomályosította a gögnek mindeme fényességét. A gazdagok csodálták benne a szegényt, a világfiak a szentet, ő pedig semmibe sem vette gazdagságukat.”

Rómában Melánia mindent elkövetett, hogy a 402 április havában meghalt Anastasius utódát, Ince pápát rábírija annak a szerinte igazságtalan ítéletnek megváltoztatására, mellyel elődje Rufinust sújtotta. De Róma hajthatatlan maradt, mert nem személyi ügyeket szolgált, hanem az igazságot, az pedig változhatatlan. Melánia nagyon rosszul ítélte, midőn a Szentszéket a többi trónusok közé sorozva azt hitte, hogy itt is pusztán emberi érzelmek és indulatok mozgatják a nagy gépezet kerekeit. Ince ugyanazt a credót vallotta, mint Anastasius és összes, csaknem kivétel nélkül épp e hitvallásukért vértanúságot szenvedett elődei föl Szent Péterig. Ő is azon a sziklán trónolt, melyet Jézus Krisztus kent föl Péter személyében s amelyről Melánia könnyűi is nyomtalanul és hatástalanul leperegtek. Nagy útjának legfőbb célját tehát nem érte el.

A másikat sem, legalább nem úgy, ahogyan kívánta. Mert volt még egy célja utazásának. Fia, Publicola, akit ötéves korában elhagyott, egy Albina nevű gazdag patríciusnővel kötött házasságot, melyből egy fiú és egy leány származott. Amaz atyjának nevét örökölte a keresztségben, emez nagyanyjának tiszteletére Melánia nevet kapott. Neveltetését is – mondhatni – nagyanyja vezette jeruzsálemi kolostorából, aki sűrűn kereste föl unokáját leveleivel s bár az őt nem is látta még soha, mégis eszményének tisztelte. Alig lett 13 éves, mikor atyja őt férjhez akarta adni. A fiatal Melánia eleinte hallani sem akart házasságról, amiben nagyanyjának hatását kell látnunk, de amikor megismerte azt a 17 éves ifjút, kit atyja neki szánt, Pinianust, Afrika volt prefektusának fiát, meg is szerette őt és rövidesen övé is lett. A boldog házasságot valami mégis keserítette: nem volt gyermekük s ez a keserűség Melániában nem egyszer keltett vágyat a kolostori élet után, amit közölt is nagyanyjával. A nagyanya rögtön kész volt tervével: elmegy Rómába és magával hozza unokáját a jeruzsálemi kolostorba, Pinianust pedig szintén rábírija, hogy mint szerzetes, valamely kolostorba vonul vissza.

Melániát Rómában is úgy fogadták, mint valami szentet. De ez nem hatotta meg, amint az őt körülvevő fény sem tévesztette meg tisztánlátó szemét, melynek látóköre mintha tágult volna kolostorának szűk cellájában. Nem politizált évtizedek óta és mégis meglátta Róma politikájának végzetes hibáit, „mely a római sást a barbárok őrizetére bízta” (Thierry 441.) s a hihetetlen fényűzésben, tobzódásban, élvezethajhászásban lassan, de biztosan készítette elő a végromlást. A birodalmat szünet nélkül érték a támadások a leigázást megunt népek részéről, melyek egyre erősödtek, izmosodtak, míg Róma egyre gyengült, mert elpuhult. Melánia meg volt győződve a közeli összeomlásról s e meggyőződésében az Antikrisztusra vonatkozó szentírási helyek még inkább megerősítették. Erről beszélt övéinek is Rómában. Miért ragaszkodtok –monda nekik – e világhoz? Az Antikrisztus megjelenik, nem kell-e jövetelétől rettegetek? Komoly beszédének meg is volt a hatása, ha nem is egészen úgy, ahogyan ő óhajtott. Pinianus ugyanis eladta minden birtokát és feleségével együtt követte anyósát Szicíliába, ahol Rufinus is csatlakozott hozzájuk, hogy együttesen átkeljenek Afrikába. De már elválásra és kolostorba való belépésre nem tudta sem őt, sem feleségét rábíri. Pinianus tehát Afrikában telepedett meg feleségével, Melánia pedig visszatért Jeruzsálembe. Utolsó útja is volt ez. Alig negyven nap múlva (410. jún. 8.) kolostorában visszaadta lelkét Istennek, akit csaknem negyven éven át szolgált rangjáról, gazdagságáról s az ezzel járó minden előnyről való hősi lemondásban.

Ravataloknál

Azon a keresztúton, melyen Isten Jeromost vezette, ravatalok is álltak s e ravatalok árnyéka el-elsötétítette a betlehemi szent remetének nemcsak celláját, de ideig-óráig még a lelkét is. Azokért a szívörömökért, melyeket a Paula családjával való bensőséges kapcsolata neki termett, sok-sok fájdalommal kellett megfizetnie. A kopogó daróc alatt mélyen érző szív

dobogott, mely tele volt övéért való atyai aggodalommal és mindannyiszor vérzett, valahányszor a könyörtelen halál valakit elragadott kedves körükből.

Nepotianus

Ilyen fájó veszteség volt Jeromosra 396-ban Nepotianus halála. Heliodorosnak, altinumi püspöknek, Jeromos jóbarátjának volt unokaöccse, aki Jeromosban lelki atyját tisztelte és szerette. Korai halála mély gyászba borította mindkettőjüket. De Jeromosnak fájalmában is vigasztalnia kellett, vigasztalnia öreg barátját, aki a boldogultban öregségének legfőbb támaszát veszítette el.

„Akit örökösnek szántunk – írja Jeromos ep. 60. n. 1. – azt most temetjük. Valahányszor fájalmamnak kifejezést akarok adni s az ő sírjára e gyászbeszéd virágait szórni, mindannyiszor könnybelábad a szemem és lélekben ott vagyok a temetésén.” „Mit tegyek hát? Együtt sírjak veled? De az apostol tiltja, alvóknak mondván a keresztények halottait. Ó halál! mely szétválasztod a testvéreket és kegyetlenül elszakítod egymástól azokat, akik szeretetben egyesültek. Annak, aki megfenyegetett egykor Ozeásnál: «Haláloed leszek, ó halál!» – annak halála által meghaltál te, annak halála által élünk mi.” (2.) „Hála neked, megváltó Krisztusunk, hogy ezt a mi hatalmas ellenségünket megölted akkor, mikor megölték téged. Mert ki volt előtted nyomorultabb az embernél, aki az életet csak azért nyerte, hogy elveszen? Krisztus előtt Ábrahám a pokol tornácában, Krisztus után a megtért lator a paradicsomban.” (3.) „Nem siránkozom Jákobbal és Dáviddal: a gyász a zsidóké, a keresztényeké az öröm. Mózeset siratják, Jézust könny nélkül temetik a hegyen.” (6.) „De sírtak Lázár nővérei is, bár tudták, hogy fel fog támadni s hogy igazi emberi érzelmeiről tanúságot tegyen, siratta maga az Üdvözítő is azt, akit fel akart támasztani. Mennyivel inkább siránkozhatol tehát te, az ő nagybátyja és püspöke, vagyis test és lélek szerint atyja? De arra kérlek, tarts mértéket benne s ne szomorkodjál azon, hogy ilyen fiút elvesztettél, hanem örülj, hogy ilyenekkel bírtál.” (7.) Jeromos azután elmondja, mint viselt Nepotianus már mint katona a díszes egyenruha alatt vezeklőruhát, mint böjtölt a körülötte folyó tobzódásban is, mint segítette alamizsnáival a szegényeket. Mikor pedig levetette a császár ruháját, vele mindenét szétesztotta közöttük. S bár égett a remeteélet utáni vágytól, mégis megmaradt nagybátyjánál, úgy élve, mintha szerzetes volna. Végre „a szokásos fokozatokon átmenve pappá szenteltetett”. Mint ilyen „a vakoknak botja, az éhezőknek táplálója, az ínségeseknek biztatója, a szomorkodóknak vigasztalója volt. Első a munkában, utolsó a méltóságban”. Csendes otthonában pedig ima, virrasztás, böjtölés és komoly tanulás volt az ő élete. „Folytonos olvasással és hosszas elmélkedéssel lelkét Krisztus könyvtárává tette.” (10.) „Buzgón ügyelt rá, hogy az oltár ragyogjon, hogy a templom falai ne legyenek kormosak, hogy a kövezet felmosva, a szentségház tiszta, a szent edények fényesek legyenek. Az összes szertartásokban ájtatos figyelemmel vett részt, sem a kis, sem a nagy kötelességet nem mulasztva el soha. Ha a templomban keresték, mindig megtalálták.” (12.) „Hová lett az a kedves arc, hová az egész testnek méltósága, melybe mint valami szép ruhába öltözött lelkének szépsége? Fájdalom! elhervadt a lilium a déli szél hevében s az ibolya bíbora lassan elhalványult. S még akkor is, mikor lázban égett, szomorú nagybátyját vigasztalta. Aztán megragadván az ő kezét: Ezt az én papi ruhámat, – úgymond – melyet Krisztus szolgálatában használtam, küldd el annak, kit oly nagyon szeretek, korra atyámnak, hivatásra testvéremnek s ami szeretetet érezteél velem szemben, azt áraszd át őreá, akit velem együtt szerettél. S e szavakkal meghalt, a reám való emlékezéssel szorítva nagybátyjának kezét.” (13.) „Az egész város, az egész Itália siratta őt. Testét befogadta a föld, lelkét visszaadta Krisztusnak. Győzd le, amennyire csak bírod, sőt még annál is jobban szívednek légységét és szorítsd vissza bőven ömlő könnyeidet, nehogy nagy kegyeledet kétségbeesésnek gondolják a hitetlenek. Úgy vágyakozzál utána, mint aki távol van a háztól, nem mint aki meghalt, hogy úgy látszassál, mint aki várja, nem pedig úgy, mint aki elvesztette őt.” (14.) „Naponként elhalunk, naponként változunk és mégis örök életűeknek hisszük magunkat. Egyetlen nyereségünk,

hogy Krisztus szeretete köt minket össze. E szeretet által a mi eltávozott Nepotianusunk is jelen van és a nagy távolság dacára is mindkét kezével átölel minket.” (19.)

Paulina

A seb, melyet Nepotianus elvesztése Jeromos szerető szívéen ejtett, még nem hegedt be, mikor Paulina halála újat ütött rajta 397 végén. Paulának második leánya volt ő, aki 12 éven át boldog házasságban élt Pammachiussal, midőn a halál kiragadta családi boldogságából. A betlehemi kolostorban fölajdult az anya és nővér a gyász hír hallatára. És sírt velük Jeromos is. De ennek a síráknak nem volt szabad vigasztalannak lennie sem itt, sem Rómában. Ismét tollat ragad, hogy megírja a nem várt özvegységre jutott Pammachusnak mindazt, ami fájadalmát enyhíthette, lelkét pedig megerősíthette a nagy megpróbáltatásban. Nem volt nehéz vigasztalni, mert Paulina életében sok vigasztalót, sőt fölemelőt láthatott a lelki atyának különben szigorú szeme. Paulina a világban maradván is „anyja leánya” volt és fényes palotájában éppoly erényekben gazdag életet élt, mint édesanyja az ő betlehemi kolostorában. Végrendeletében is úgy hagyott mindent férjére, hogy ez viszont mindent a szegényeknek hagyjon. Pammachus szentül teljesítette is nejeének utolsó akaratát. Mindenét elosztotta a szegények között, maga pedig letéve a szenátori tógát, szerzetesi ruhát öltött s ezzel lényegesen enyhítette a betlehemieknek különben lelket emésztő fájadalmát.

„A ragyogó drágakövek, – írja Jeromos ep. 66. n. 5. – melyekkel hajdan nyakát s arcát ékesítette, most a szegények táplálására szolgálnak. A selyemruhák és arannyal átszőtt szövetek most puha gyapjúruhákká változtak át, melyek megvédenék a hideg ellen, de nem takarják többé a kevélységet. A házi felszerelés, mely valamikor élvezetekre szolgált, most az erény zsoldjában áll. Az a vak, aki kiterjeszti kezét s gyakran jajgat ott, ahol senki sincs jelen, most Paulinának örököse és örökostársa Pammachusnak. Azt a nyomorékot, aki nem használhatja többé lábait és testének egész súlyával tovább vánszorog, egy leányzó gyengéd keze támogatja. Az ajtókat, melyek felé azelőtt a látogatók özönlöttek, most szegények ostromolják... Más férjek rózsákat s liliomokat szórnak feleségük sírjára s ily szeretetszolgálatokkal iparkodnak lelkük fájadalmát enyhíteni. A mi Pammachusunk az alamizsna balzsamával öntözi a szent ereklyéket.” „Ki tartotta volna lehetségesnek, hogy konzulok unokája, a Furiák nemzetségének dísz, egyszerű, sötét színű ruhába öltözve a bíborba öltözött szenátorok között foglaljon helyet anélkül, hogy pirulna rangtársainak tekintetére?... Minél jobban megalázza magát, annál dicsőbben áll előttünk.” (6.) „Igaz gyöngy a pizsokban is csillog és igaz drágakőnek fénye sárban is villog... Mielőtt Pammachus egész lélekkel Krisztusnak szolgált, a szenátusban játszott szerepet, most az összes keresztény egyházak emlegetik nevét, most az egész világ csodálja a szegényt, akit eddig nem ismert gazdagságában.” (7.) „Arra az egyre figyelmeztetek, drága Testvér, azzal a szeretettel, melyet irántad táplálok, ne csak vagyondat, hanem önmagadat is add oda Krisztusnak élő, szent és Istennek tetsző áldozatképpen. A mi ellenségünk jól tudja, hogy az önmegtartóztatás harca sokkal nehezebb, mint a bírvágy elleni harc. Ami külsőleg rajtunk van, azt könnyen levethetjük. A belső háború több veszélyt rejt magában. Ami csak hozzánk van kötve, azt könnyen levághatjuk, de ami egy darabból való, azt szét kell szakítanunk.” (12.) „Hogy te egyike az elsőknél voltál a patriciusi sarjak közül, aki szerzetesi életet kezdte élni, ne szolgáljon alkalomul kevélységre, hanem inkább alázatosságra, hiszen tudod, hogy az Isten Fia ember fiává lett. Bármennyire alázzad is meg magadat, Krisztusnál alázatosabb még sem leszel. És felülmúl Eustochium és Paula is. Mikor még a világnak éltek, még az utca porát sem bírták elviselni. Szolgáktól vitették magukat. Még a selyemruha is terhükre volt s a nap hevét már tűzvész perzselésének érezték. Most pedig bünbánati ruhában járnak. Megigazítják a lámpákat, tüzet raknak, söpörnek, megtisztítják a zöltséget, főznek, terítnek, felszolgálnak. Nem bízhatnák-e ezeket másokra is? De ők még a testi fáradozásban sem akarják magukat felülmulatni azoktól, akiket lelki erényekben ugyancsak felülmúlnak.” (13.)

Paula

Paulinát nemsokára követte Rufina, Paulának harmadik leánya az örökkévalóságba. Fájó tördöfések voltak ezek Paula anyaszívébe, melyek amúgy is gyenge egészségét végleg megrendítették. 403 vége felé ágyának esett, melyből nem kelt fel többé. Hiába volt Eustochium minden szeretete s e szeretetének önfeláldozása, a halál kérlelhetetlenül követelte kiszemelt áldozatát. Paula nyugodtan fogadta őt; szíve senkihez és semmihez sem ragaszkodott rendetlenül, lelke ékes szentély volt, melyben állandóan lakott az Úr. Akiket kolostoraiban a szép életre nevelt, mind szomorkodtak elvesztése miatt, csak ő vigadott, mert közelnek érezte a pillanatot, mikor ráborulhat az isteni Jegyes szentséges Szívére, hogy rajta pihenjen örökké. Azok marasztalták, ő menni készült. Azok arra kérték az élet Urát, hagyná meg nekik, aki Isten után édes mindenük, Paula viszont mielőbbi kapunyitást és bebocsátást kért az Úrtól az ő országába. Nehéz sóhajok, elfojtott zokogás töltte be a kolostort, csak egy énekelt, Paula. A zsoltáros epedő énekeit énekelte: Uram, szeretem házadnak ékességét. Mely igen kívánatosak a te hajlékaid, ó seregek Ura! Annyira elragadta őt a mennyei vágy, hogy nem is felelt övéinek kérdéseire. Jeromos volt a kiváltságos, akinek kérdésére, nem érez-e fájdalmat, görög nyelven felel, hogy nincsen semmi fájdalom, ellenkezőleg, édes béke tölti be lelkét. Ez volt utolsó szava. A nap éppen leáldozóban volt, a kolostorbeliek is úgy érezték, hogy letűnik az ő éltető napjuk. Még néhány elhaló hang a zsoltárok énekéből és Paula szép lelke átröpült Krisztus országába, hogy ott folytassa énekét. 404. január 26-án halt meg kiáltó szegénységben a Scipiók és Gracchusok gazdag sarja.

Maguk a püspökök helyezték őt koporsóba és vitték holttestét a Jászol templomába, ahol három napon át éjjel-nappal énekeltek latin, görög, zsidó, szír nyelven zsoltárokat s egyéb halotti énekeket a ravatala mellett virrasztó hívek. Mind eljöttek, akik szerették és tisztelték. Pedig ezeknek légió volt a számuk. A legtávolabb pusztaságból a remeték csak úgy, mint Palesztina összes kolostoraiból a szerzetesek és szüzek csapatokban érkeztek Betlehembe. Ott voltak mind a szegények seregei is, kiket Paula gondozott, táplált és ruházott. Eljöttek, hogy még egyszer megköszönjék a drága halottnak mindazt a jót, amivel őket testben-léleken annyi évtizeden át elhalmozta. Mert Paula nemcsak a testet táplálta, hanem az igazságra éhes lelket is s nemcsak a testre adott ruhát, hanem arra is volt gondja, hogy a romlás útján lerongyolódott lélek is a megszentelő malaszt ruhájába öltözzék. Nemcsak testi nyavalyákra volt orvossága szeretetének tárházában, hanem a lélek sebeire is bőven permetezte e szeretet gyógyító balzsamát vigasztaló, biztató, bátorító, jóra irányító beszédeivel. Jöttek és miután elrebegették imáikat drága jóltevőjük lelki üdvéért, ismét mentek, hogy másoknak adjanak helyt. Csak egy nem távozott soha: Eustochium. Amily önfeláldozó szeretettel virrasztott édesanyjának betegsége fölött, éppoly gyengéd s hálás szeretettel állt őrt az ő ravatala mellett, míg el nem temették abba a sziklasírba, melyet a Jászol templom kriptájának közelében vájtak ki a drága halott számára. Mielőtt e sírűregbe helyezték a koporsót, Eustochium ráborult, átölelte és szívetrázóan zokogta: Temesetek el vele engem is!

Eustochium fájdalmánál nem kisebb volt Jeromosé. Öregségében támaszát, küzdelmeiben bajtársát, szomorúságaiban vigasztalóját, kislelkűségében bátorítóját, örömeiben őszinte résztvevőjét, tudományos munkásságában segítő társát, lelki életében hathatós buzdítóját vesztette el Paulában. E sokszoros veszteség fölötti fájdalom valósággal összetörte Jeromost. Képtelennek érezte magát a legkisebb munkára. Már hónapok múltak el Paula temetése óta és még mindig azt írja Teofilnak Alexandriába, hogy még a Szentírással sem bír foglalkozni. (Ep. 99. n. 2.) Mintha a nagy fájdalom eltompította volna ezt az éles elmét, mintha megbénította volna ezt a sasszárnyú lelket. Eustochiumé az érdem, hogy anyját mindenben pótolni akaró szeretetével lassan véget vetett e lelki zsibbadtságnak. Arra kérte Jeromost, örökítse meg anyjának emlékét egy iratban. Jeromos szívesen hajlott a kérésre, de keze felmondta a szolgálatot, mikor íráshoz fogott. Akkor tehát tollbamondásra határozta el magát

és két éjszakán át megalkotta azt a művet, mellyel Paula emlékét éppúgy halhatatlanná tette, mint saját írói nevét. Jól mondhatta, hogy ércnél maradandóbb emléket állított Paulának. Szerető szívének bányájában fejtette a követ s nagy lelkének színaranyával írta rá búcsúztatóját, azért nem emészthette azt meg másfélezer év vihara sem s azért fog is állni, míg csak írni s olvasni tudó ember lesz a földön.

„A Gracchus-család tagja, – írja ep. 108. n. 1. – a Scipiók sarja, Paulus örököse, kinek nevét is viselte, Africanus anyjának, Martia Papiriának igaz és méltó ivadéka Betlehemet Róma fölé helyezte s az aranyban tündöklő tetőket egy szegényes, alakatlan agyagkunyhóval cserélte fel. Nem szomorkodni akarok azon, hogy őt elvesztettük, hanem hálásak akarunk lenni azért, hogy bírtuk és most is bírjuk őt. Mert mindenképpen az Istennek élnek s akik hazatérnek az Úrhöz, még mindig a családhoz számíttatnak.” „Mikor Rómában lakott, senki sem ismerte őt Rómán kívül; mikor pedig Betlehembe vonult vissza, az egész világ csodálattal adózott neki. Sok drágakő közt mint a legértékesebb ragyog s miként a fényes napsugarak elhomályosítják a csillagok gyenge világát, úgy ő alázatosságával múlta felül mind valamennyinek erényeit és hatalmát. A legkisebb lett valamennyi közt, hogy valamennyi fölé magasztaltassék. Mivel került a tiszteletet, megtalálta azt.” (3.) „Nem halt meg szegény, akit nem ő ruházott volna, nem volt beteg, akit nem ő tartott volna el. Minden gondolható szorgossággal kereste fel ezeket az egész városban és szerencsétlenségnek tartotta, ha egy ilyen nyomorgó szegény más valakitől kapott ételmezt. Saját gyermekeit fosztotta meg és az emiatt zúgolódó rokonoknak azt felelte, hogy nagy örökséget hagy reájuk: Krisztus irgalmasságát.” (5.) Jeromos aztán pontosan leírja Rómából való távozását, útjait Palesztinában és Egyiptomban. „Nem találnék elég időt és szót, ha fel akarnám sorolni mindama helyeket, melyeken a tiszteletreméltó Paula az ő bámulatraméltó buzgóságában megfordult.” (13.) Aztán áttér Paula jellemzésére. „Isten a tanúm, – úgymond – hogy e jellemzésben semmit sem adok hozzá és semmit sem állítok a dicsőítő szónokok módjára jobb világításba. Inkább szerényebb leszek sokszor dicséretemben, hogy szavahihetőségem csorbát ne szenvedjen... A legelső keresztény erény az alázatosság, Paula ezt oly mértékben bírta, hogy mindenki, aki őt látogatás alkalmával látta, az utolsónak tartotta volna a szolgálók között s nem hitte volna el, hogy ő maga a ház úrnője. A sok szűznek körében ruházatban, beszédben, viselkedésben és magatartásban ő volt a legegyszerűbb valamennyi között. Férje halála után egészen haláláig sohasem étkezett más férfiú társaságában, ha még oly szent vagy ha püspöki méltósággal volt volna is felruházva. Fürdőbe csak veszélyes betegségben ment. A leghevesebb lázban sem tűrt puha ágyat, hanem a pusztai földre terített takarón pihent, ha ugyan lehet pihenésről beszélni, mikor csaknem állandó imádsággal kötötte össze a nappalt az éjjel. Mintha a könnyek valóságos forrásai voltak volna benne, oly sokat siratta apró vétkeit. Ha néha figyelmeztettük, kímélje szemét az evangélium olvasására, azt felelte: El kell rúttanom azt az arcot, melyet Isten parancsa ellenére annyiszor festettem ki bíborfestékkel, ólomfehérrel és szemkorommal. Sanyargatnom kell azt a testet, mely annyi élvezetre vesztegette az időt. Most kell a sok nevetést állandó sírással jóvátennem. A puha gyapjúból és drága selyemből készült ruhát az érdes vezeklési ruhával kell felcserélnem. Amint azelőtt férjemnek és a világnak tetszettem, úgy akarok most Krisztusnak tetszeni! – Fölösleges volna, ha oly sok és nagy erénye között erkölcsi tisztaságát akarnám dicsérve kiemelni. Hiszen példakép volt ő ez erényben, mikor még a világban élt, az összes római nőknek. Annyira példás volt e tekintetben, hogy még hamis híresztelés sem mert valami botránkoztatót róla terjeszteni. Nem volt az övénél szelídebb, nem barátságosabb az egyszerű emberek iránt, mint az ő szíve. Ha szegényt látott, rögtön pártfogásába vette; ha gazdagot pillantott meg, jöttetésre buzdította őt. Bőkezűsége felülmúlt minden mértéket. Minden kamatjövedelmét szétosztotta és sokszor még kölcsönt is vett fel, csak hogy semmi kérést meg ne kelljen tagadnia. S amikor ezért szemrehányást tettem neki, Istent hívta fel tanúul, hogy mindent az ő dicsőségére tesz, hogy egyetlen kívánsága, mint egy koldusasszony szegényen halni meg, leányára egy fillért sem hagyni és halottaiban is idegen lepedőbe takartatni.” (15.) „Ismeretes dolog, hogy sokan alamizsnádkodtak, de nem tagadtak meg testüktől semmit. Paula azonban nem tartozott ezek közé. Önmeztagadása oly szigorú volt, hogy szinte túlment a kellő

mértéken. Az ünnepek kivételével még csak olajat sem akart az ételben megtűrni. Ez egy tényből is lehet már következtetni, mit tartott a borról, halról, tejről, mézről s egyéb nyalánkságokról.” (17.)

Jeromos azután számtalan példával illusztrálja, mint szőtte át Paula egész életét az Istenre való gondolatokkal, mint idézte örömben, bánatban, lelki vigasz és kísértés idején, egészségben és betegségben, felmagasztaltatásban és megaláztatásban a Szentírást. Nemcsak tudta a Szentlélek fenséges mondásait, hanem azokat állandóan ismételte, hogy belőlük erőt és kitartást merítsen. „Ezek a szentírási idézetek számára Krisztus fegyverei voltak minden rossznak leküzdésére.” (19.)

Jeromos a következőkben Paula kolostorairól beszél. Egy férfikolostor alapítása után, melynek vezetését szerzetesekre is bízta, egész sereg szüzet gyűjtött maga köré a különböző tartományokból, nemes származásúakat éppúgy, mint polgári rendből valókat és szegényeket. Ezekből három csoportot alakított és elosztotta őket ugyanannyi kolostorba oly rendszabállyal, hogy a munkában s az étkezésben egymástól elválasztva legyenek, a zsoldáréneket ellenben s az imádságokat közösen végezzék. Ha felhangzott az Alleluja, a gyülekezésre figyelmeztető jel, senkinek sem volt szabad késlekednie. Paula elsőnek érkezett vagy az elsők között és bevárta a többi. Nem büntetésekkel, hanem az önérzetre való hatással s jó példával ösztönözte apácáit a munkára. Kora hajnalban, kilenc órakor, délben, három órakor, este és éjfélkor szokták a zsoldárokat bizonyos meghatározott rendben énekelni. Egyetlen apácának sem volt szabad a zsoldárok ismeretében tudatlanságot elárulnia és mindegyiknek naponként kellett valamit a Szentírásból emlékezésre megtanulnia. Csak vasárnapon mentek a templomba, mely a kolostor mellett állott. Mindegyik csoport követte az ő „anyját”. Ugyanily rendben tértek vissza, mire a kijelölt munkába fogtak. Ruhájuk egyenlő volt. Akik elkéstek a zsoldosmaénekről vagy lanyhák voltak a munkában, ezekkel szemben Paula különféleképpen járt el. Ha az illető mérges természetű volt, azt jó szóval kérlelte, buzdította; ha türelmes volt, akkor rendreutasította. A kiosztott táplálékon s a ruhán kívül senkinek sem volt szabad bármivel is bírnia. A pörlekedőket szelíd szóval kibékítette. A testi érzékiség mozgolódását a fiatal leányokban gyakori és szigorú böjtöléssel fojtotta el. Ha valamelyik cicomázta magát, azt homlokának összeráncolásával és szomorú tekintetével gyógyította ki hiúságából. „Testi cicoma – monda – lelki tisztátalanságot árul el. Az ember külső magatartása benső fogyatkozásának tükörképe.” Ha azt vette észre, hogy valamelyikük fecsegős és veszekedő s ismételt rendreutasításra sem akart megjavulni, az ilyent az utolsó sorba állította s a nővérek társaságán kívül az ebédlő ajtaja elé állította ki; ott kellett elkülönítve étkeznie. Ha valamelyik beteg lett, mindent bőven adott és még húsnak élvezését is megengedte neki, de ha ő maga betegedett meg, semmi kedvezést nem engedett meg magának. „Bizony abban következtetlenné látszott, hogy a másokkal szemben tanúsított engedékenységet, mihelyt önmagáról volt szó, keménységre változtatta.” (20.) „A fiatal leányok közül, kik egészségesek és jó erőben voltak, egy sem gyakorolta oly fokban az önmehtagadást, mint ő az ő megtört, öregedő és gyenge testével.” Míg azonban Paula a böjtölésben ily erős lelket árult el, addig a szomorúság iránt nagyon fogékony volt és övéinek, kivált gyermekeinek halálakor szinte összetörött. Ilyenkor mindig beteg lett. Anyai fájdalommal azzal iparkodott enyhíteni, hogy a feszületet mellére helyezve még többet imádkozott. Lélekben győzve összeroppant a gyenge testben. (21.) Jól fejezte be életpályáját, mert a hitet megőrizte. Kielégítették, mert éhezett. Sírt, hogy örökké vigadhasson. Vezeklőruhát viselt, hogy most fehérbe öltözve énekelhesse: Elszaggattad szőrzsákomat és körülvettél engem vígsággal. Hamut kenyérként evett s italát könnyekkel vegyítette, hogy örökké az angyalok kenyerét élvezhesse. (22.) „Jézus a tanúm, hogy Paula egy fillért sem hagyott leányára. Mi múlja felül ezt az erényességet? Egy magas származású nő, hajdan földi javakkal gazdagon megáldva, telve hittel, mindenét elajándékozta úgy, hogy ő maga csaknem végső szükségbe jutott. Ám dicsekedjenek mások pénzükkel, gazdagságukkal, melyet Istennek áldozatul hoztak s az ajándékokkal, melyek aranyzsinóron lógnak, de senki többet nem adott a szegényeknek önálánál, aki semmit sem tett félre a maga számára. Most élvezi ama gazdagságot és javakat, melyeket szem nem látott, melyekről fül nem hallott még.” (30.) „Biztosítalak, Eustochium, nagy örökség jutott neked osztályrészü. A te osztályrészed az Úr és amin még jobban örülhetsz, anyád hosszú vértanúság után megkoronáztatott. Mert nemcsak a

kiontott vér számít hitvallásnak, hanem egy jámbor léleknek önodaadása is egy mindennapi vértanúság. Amazoknak koronája rózsákból, emezeké liliomokból készült.” (31.) „Isten veled Paula! és támogasd imáddal aggkorának utolsó napjaiban azt, aki tisztelő szavakkal rólad megemlékezett. A te hited s tetteid Krisztussal egyesítenek s minthogy az ő jelenlétében élsz, könnyebben fogod kieszközölni azt, amiért könnyörögsz.” (33.)

Jeromos kiöntötte szívének keserűségét és megnyugodott Isten szent akaratán. Nagy kincs a hit, mely a sírban nem csupán a bűnkozta romlást, hanem a Krisztus által kiérdemelt dicsőséges feltámadást is látja. Az a hit, mely a halál erőszakos elválasztásában a viszontlátás reményével vigasztal. Az a hit, mely a földi élet megszűnésében az örök élet kezdetét hirdeti. Az a hit, mely a siralom völgyéből a mennyországba néz át és vezet is át mindenkit, aki isteni vezetésére bízza magát. Jeromos és Eustochium ezzel a boldogító és erősítő hittel keresték fel drága halottjuk sírját naponkint. Már nem sírtak keserű könnyeket s nem is szomorkodtak annak elvesztésén, akiről alázatosan hitték, hogy már élvezzi Istennek végtelenül boldogító látását. Szabad-e akkor szomorkodni, mikor az, aki miatt szomorkodunk, már kimondhatatlan örömben jubilál? Jeromos is örömmel vette fel újból tudományos munkásságának fonalát és bámulatraméltó munkaerővel szaporította műveinek már akkor is díszes sorát.

V. A nagy egyházatya

Sulpicius Severus mint szemtanú azt írja Jeromosról, hogy „állandóan el van merülve tanulmányaiba és könyveibe, sem nappal, sem éjjel nem enged magának pihenést, állandóan vagy olvas, vagy ír”. (Dial. 1., 9. M. L. XX. 190.) Jeromos át volt hatva annak tudatától, hogy a kapott talentumokról egykor szigorúan le kell számolnia. Nem ásta el tehát, hanem szorgalmasan forgatta, erős lélekkel győzve le azokat a nehézségeket is, melyeket a gyenge, beteges test szinte állandóan okozott neki. Amit ő Origenesről ír, azt róla is el lehet mondani: leírni is alig bírná valaki, amit ő megírt, tehát lelkében megfogalmazott és ékes nyelvezettel leírt. Csodálatos termékenységét szépen illusztrálja a Migne-féle kiadás kilenc vaskos kötete. Ennyit és ily értékeset csak oly kiváltságos tehetséggel megáldott lélek teremthetett, mint amilyen Jeromosé volt. Ennyi és ily értékes anyagot csak oly fáradhatatlan kutató gyűjthetett össze, mint amilyen Jeromos volt, akinek ifjú korától fogva valóságos szenvedélye volt a tudományos búvárkodás, melynek kedvéért le tudott mondani minden szórakozásról, melyért szívesen áldozta fel minden vagyonát és idejét. Voltak napok, melyeknek szellemi termése meghaladta az ezer sor írást. (M. L. 26. col. 507.) És nemcsak sokat írt, hanem sokféléit is anélkül, hogy bármiben sekélyes volna. Összes művei a nagy szorgalommal párosult kiváló tehetségnek jegyét viselik magukon. Ezért már kortársai a legnagyobb tisztelettel viseltettek iránta s a legnagyobb dicséretekkel emlékeztek meg róla. Orosius szerint az egész nyugat úgy sóvárgott a betlehem-i remetének szava után, mint a száraz föld a harmat után. Cassianus szerint művei isteni világítókként ragyogtak be az egész világot. Szent Ágoston is dicsóítja az ő hithűségét, kiváló erényeit; tudományos képzettségét pedig olyannak mondja, „hogy abban senki sem meri magát vele összehasonlítani”. A kortársak meggyőződése tovább élt a századokon át egészen napjainkig. S ha a tudomány és irodalom terén szerzett hervadhatlan érdemeihez még hozzávesszük azt a nagy érdemét, hogy korának hittani hullámzásaiban mindig Péter sziklájára állt s oly keményen állt rajta, hogy a legerőszakosabb támadások viharai sem tudták onnét elszakítani, de még csak megrendíteni sem; ha hozzávesszük továbbá azt aényt, hogy életét oly szigorú penitenciában töltötte, melyet sokban inkább csak bámulni lehet, mintsem követni kellene, természetesnek fogjuk találni, hogy az Egyház őt négy nagy oszlopa közé állította, a négy nagy egyháztanító közé magasztalta fel.

Mint történetíró

Jeromos első írói babérjait a *történetírás* terén szerezte. Már 376 körül írja meg Szent Pál remete életét, mely századoknak kedvenc olvasmánya volt, éppúgy, mint a később megírt Malchus és Hilarion élete. Számos búcsúztató emlékirata is e lapra tartozik, mert ezek rendszeresen felölelik az illetőnek élettörténetét is, miként a Pauláról, Paulináról, Nepotiánusról és Marcelláról írt búcsúztatójából hozott szemelvények mutatják. De különös érdemeket szerzett e téren Eusebius krónikájának latinra való fordításával és annak kiegészítésével, valamint a 392-ben írt *De viris illustribus* című művével, mellyel mint első rendszeres szakirodalomtörténettel az összes irodalomtörténetíróknak atyjává lett.

A hitvédő

Mint *hitvédő* is igen érdemes munkát végzett Jeromos. Már 379-ben ír a luciferiánusok ellen, majd a Mária örök szüzességét támadó Helvidius ellen ragad tollat.

Helvidius a Szentírásból vette érveit, Jeromos is onnét meríti cáfolatait. Ő jobban ismeri az Írást és így saját fegyverével győzi le ellenfelét. Helvidius úgy tesz, mint az, aki

felgyújtotta Diana efezusi templomát, hogy miután becsületes úton nem tudta elérni, ily módon tegyen szert hírnévre. „Amint azt, ami meg van írva, hisszük, úgy azt, ami nincs megírva, elvetjük. Hiszük, hogy Isten a Szűztől született, mert így olvassuk. De nem hiszük, hogy Mária a szülés után férjhezment, mert ezt nem olvassuk. Te azt mondd, hogy Mária nem maradt szűz, én többet mondok, azt, hogy maga József is szűz maradt Mária által.” (19.) (M. L. 23. col. 164–192.)

Majd Jovinianus tévtanait veszi bonckése alá két könyvben.

Jeromos ragyogó ékesszólással mutatja a szüzesség fölényét a házasság és özvegység fölött. Krisztus azért nem tette parancsá, mert „ha a szüzességet parancsolta volna, úgy látszott volna, mintha a házasságot elítélné s így elvette volna az emberiségtől a kútfőt, melyből a szüzesség is ered. Ha elvágta volna a gyökeret, hogyan várhatott volna gyümölcsöt?” „Ne csodálkozzál, hogy a test ösztönei s a szenvedélyek ingerei közt nem köteleztünk az angyalok életére, hanem csak felvilágosítottunk róla. Épp azért Krisztus jobban szereti a szüzeket, mert önként adják, ami nem volt parancsolva. Nagyobb érdem ugyanis felajánlani azt, amivel nem tartozol, mint megadni azt, amiköveteltetik.” (I. 12.) „A házasság a földet, a szüzesség az eget népesíti be.” (I. 16.) „A mózesi törvény is úgy intézkedik, hogy a főpap csak szüzet vegyen feleségül és nem özvegyet. S a papi özvegy atyjának házában marad és nem mehet másodszor férjhez.” (I. 20.) „A haldokló Mózeset siratja Izrael népe, Jézust nem siratják, mint aki a halálban is győz. A házasságnak véget vet a halál, a szüzesség a halál után kezd megkoronázni.” (I. 22.) „De mondd: Ha mind szüzek lesznek, hogyan marad meg az emberiség? Ne félj attól, hogy mind szüzességre vállalkoznak: nehéz sor a szüzesség s azért ritka. Kezdeni sokan kezdik, de csak kevesen állhatatosak benne.” (I. 36.)

A II. könyvben megcáfolja Jovinianus másik tévelyét, mely szerint a megkeresztelteteket nem kísérheti meg a gonosz szellem. A Szentírás mást tanít. Tele van komoly intelmekkel, hogy a kísértésben erősek és hűek legyünk. „Mi végre imádkoznánk, hogy kísértésbe ne vitessünk s hogy megszabadítsunk a gonosztól, ha az ördög nem kísérhetné meg azokat, kik már meg vannak keresztelve?” (II. 3.) Megfelel harmadik tévelyére is, hogy az önmeztagadásnak semmi érdeme, a földi javakat azért adta az Úr, hogy azokat élvezzük. Jeromos rámutat e tan nevelésére, „mert ha igaz volna, hogy minden csak azért van, hogy az embernek táplálékul szolgáljon, miért nem eszünk elefánthúst, viperát és skorpiót? Az egyiptomiak tartózkodtak a tehén húsától, hogy minél több igásállatjuk legyen. Valens császár ezt a minap külön törvénnyel is megtiltotta. Minden népnek különös táplálkozása van, egyik sem eszik mindent, ami csak körülötte van. Lemondást még a pogányoknál is találunk. Pythagoras követői a sivatagban éltek, a stoikusok templomaik előcsarnokaiban, hogy a hely szentsége mindig erényes életre figyelmeztesse őket. Crates, a thébai bölcselő minden aranyát a tengerbe vetette, mondván: El veletek, ti rossz kívánságok! Inkább én süllyesztlek el titeket, semhogy ti süllyessztek el engem”. (II. 9.) „S ami csodálatos, Epikur, a gyönyör hirdetőjének művei telvék olajbogyókkal és almákkal s azt mondja, hogy gyenge étellel kell élni, mivel a húsfélék és a válogatott lakomák iszonyú gonddal készíttetnek elő és keresésük nagyobb bűnhődéssel jár, mint amily élvezetet nyújtanak azoknak, akik visszaélnek velük. Ahol víz és kenyér s ehhez hasonló megvannak, ott a természetnek már elég van téve. Ami ezen felül van, már nem az életfenntartást szolgálja, hanem a gyönyör kielégítését.” (II. 11.) Jeromos itt az összes népek és nagyjaiknak szokásairól ír, óriási olvasottságot áruva el, de egyúttal értékes – és érdekes adatokat szolgáltatva a művelődéstörténet lapjaihoz. Tárgyát folytatja a zsidó népen az ószövetségi Szentírás alapján, mire eljut Krisztushoz, aki 40 napig böjtölt, aki boldogoknak mondja az éhezőket és szomjazókat, akinek tápláléka, teljesíteni Atyjának akaratát, aki a szegény Lázárt asztalához ülteti az égben. Végre megfelel Jovinianus negyedik tévelyére, mely szerint a jók mind egyenlők az égben, amint a rosszak is egyenlők a kárhozatban. De vajon Judás azért, mert ugyanabból a kehelyből ivott, melyből a többi apostol, ugyanolyan érdemmel is bír, mint a többi apostol? Minél magasabb méltóságban állott Judás, annál nagyobb az ő bűne s minél nagyobb az ő bűne, annál nagyobb büntetése is. (II. 25.) A Szentírás beszél angyalokról, arkangyalokról, hatalmasságokról stb. De hiábavaló

volna a különböző név, ha nem volna különböző érdem. (II. 28.) Vannak bocsánatos és vannak súlyos bűnök. Más dolog tízezer talentummal tartozni és más egy fillérrel tartozni. Számot kell majd adni a haszontalan szóról és a házasságtörésről, de nem ugyanaz pirulni és hosszú ideig gyötörtetni. (II. 30.)

Az origenizmus elleni küzdelméről hosszasan szóltunk. (lásd [„Harc az origenizmus ellen”](#)) Ennél nem kevésbé heves volt a Pelagius elleni harca már élete vége felé. Pelagius, akit Szent Ágoston életéből már ismerünk, Alarich elől Afrikába menekült s miután tévtanai miatt ott sem érezhette magát biztonságban, Jeruzsálembe ment, ahol János püspökben hatalmas pártfogót talált. János püspök már előbb, a Rufinus támasztotta zavarban szomorú jelét adta úgy annak, hogy hittani tudása igen fogyatékos, mert könnyen befolyásolható, mint annak, hogy személyi érdekeit hiúságánál fogva minden egyébnek elébe helyezi. Pelagius elég ügyes volt ennek felismerésében és a saját javára való kihasználásban. A góliáttermetű, félszemű ember nem tette a szemlélőre a legjobb benyomást, de lángeszét mindenki bámulta. Hogy ezzel a teológiában gyenge, a bölcséleti okoskodásban teljesen járatlan János püspököt hamar meg tudta nyerni, könnyen érthető. Mert Pelagius valóban nehéz kérdéseket feszegetett, melyek az emberi szabadakarat s a megváltás körül forogtak. Ő az embernek Istentől való teljes függetlenségét proklamálta, aki, ha jót akar tenni, nem szorul kegyelemre, vagyis természetfeletti segítségre: a maga erejéből is üdvözülhet. A jóakarúaknak tehát nincsen szükségük sem szentségekre, sem imára és egyéb szertartásokra, mert megváltásra sem volt szükségük; ez csak a gyenge akaratók miatt hajtatott végre. Pelagius ilyenképpen elvetette az egész kereszténységet s egyenlőkké tette az összes vallásokat. Érthető tehát, hogy tanítása általános megütközést keltett mindenütt, ahová csak elhatott.

Híre eljutott a betlehemi kolostorba is és a legszomorúbban érintette Jeromost. Mert az ő saslelke rögtön átlátta a nagy veszélyt, mely az Egyházat e tanban fenyegette. Az a gyér értesülés is, mely cellájába eljutott, elég volt ahhoz, hogy belőle az egész tévrendszert felépítse. De ha ismerte volna is magának Pelagiusnak iratait, a karthagói zsinat határozatait és Hippo nagy püspökének cáfoló műveit, akkor sem írhatott volna maradandóbbat e tárgyról, mint amit Ctesiphonhoz 415-ben intézett levelében (Ep. 133.) olvashatunk. Nem bölcséleti úton cáfolja e tévtant, – ezt Ágostonra bízta – hanem a Szentírásból és a szent hagyományból, a katolikus hitnek e két forrásából merített érvekkel. A néma levél bele is kiáltott a világba s mind, akik hallották tanítását, megerősödtek hitükben. Az élénk visszhang, melyet e levél a legszélesebb körökben keltett, arra indították íróját, hogy újból előadja érveit. Párbeszéd alakjában írta meg e három könyvet Pelagius ellen. Az eretnek Critobulus és a katolikus Atticus közt folyik a párbeszéd. Amaz Pelagius tanait adja elő, emez megadja a helyes felvilágosításokat. Ó- és újszövetség beszélnek belőle, próféták és apostolok szólalnak meg ajkain, világosan megmagyarázva, amit azok talán homályosan megírtak és kijavítva, amit leírók százados munkájukban elrontottak. Felhoz sok látszólagos ellentmondást is, minőket a felületes vagy nem eléggé jártas olvasó elég nagy számban talál a Szentírásban s megadja ezekre is a kellő felvilágosításokat. Befejezésül Hippo nagy püspökéhez utasítja az olvasót, mint aki e tárgyról ismételtén írt. (M. L. 23. col. 517–618.)

A hittanító

Jeromos azonban nemcsak hitvédő, hanem *hittanító* is. Művei át meg át vannak szöve hittani igazságokkal. Tanítása ugyanaz, mint amit most is hirdet az Egyház és hisznek a hívek milliói. Mert Jeromos is az evangéliumot vallja, az pedig mindig ugyanaz. Kétezer év hitetlenségének sós, maró tengere csapkodta körül az evangéliumi sziklát sokszor rémes hullámveréssel, mely szinte elnyelni látszott azt a sziklát, de hasztalan volt minden erőlködés, hiábavaló minden erőfeszítés: a hullámtarajok eltűntek, a hullámverés elült, a vihar elállt és

újából csend csókolta körül a sziklát. És a sziklán magán nem esett semmi kár, csak még tisztábban ragyogott, mint előbb; az a hullámverés lemosta róla még azt a port és piszkot is, mely az idők folyamán némely üregében netán leülepedett. Jeromos is élt át ilyen tomboló viharokat; zúgásuk elhatott még betlehem-i barlangjába is. És a betlehem-i remetének elég volt tudnia, hogy vihar támadt, rögtön felpattant és kardot rántott a megtámadt igazság védelmére. Ő mester volt a bajvívásban. Éles szeme már porondralépéskor felismerte az ellenfél minden csalárdságát, áttekintette egész haditervét és észrevette első tekintetre, hol van várának legerősebb, hol leggyengébb pontja. Azért győzött mindig.

De volt szélcsend is s a béke csendes napjaiban a hitvédőből hittanító lett, aki tanításában felöleli az egész eredőt. Az ő lelkében a krisztusi mag százszoros gyümölcsöt termett. Böven szórja tehát ő is olvasóinak lelkébe. Csupa virág a lelke, örömmel hinti el tehát hívő lelkének illatos virágait másoknak szívébe is. Csak néhányat akarunk itt bemutatni, amint azt utána menve felszedtük.

„Isten *szabad akarattal* teremtett minket, sem erényre, sem bűnre nem visz rá minket kényszerűség. Mert ahol kényszerűség van, ott nincs korona. Miként jócselekedeteinkben Isten segít, hogy azokat elvégezhessük, úgy a bűnben a romlott természet az, mely felizgat és az ördög, aki ezt befejezi. Mikor ugyanis látja, hogy mi a krisztusi alapon szalmából, fából, nádból építünk, ő égő zsarátnokot helyez el alája. Hát építünk aranyból, ezüstből, drágakövekből s nem fog merni kísérteni, bár teljes biztonság ezekben sincsen. Mert az oroszlán lesben áll, elrejtőzve, hogy megölje az ártatlant. (M. L. 23. col. 299.) „Kérdezd az Urat, miért választotta az áruló Judást? Miért bízta reá a pénzkezelést, kiről jól tudta, hogy tolvaj lesz? Akarod tudni az okát? Isten a jelenvalókat ítéli és nem a jövődöket. És nem kárhoztat el előretudása miatt, hanem oly könyörületes, hogy kiválasztja azt, akit akkor éppen jónak lát, de rossznak tud a jövőben, kegyelmet adván neki arra, hogy megtérjen és bűnbánatot tartson. Ádám sem azért vétkezett, mivel Isten ezt előre tudta, hanem Isten előre tudta mint Isten azt, amit amaz saját akaratával cselekedni fog.” (23. col. 602.) „Ha a kígyóördög valakit megharapott s a bűn mérgével az illetőt megmételtyezte, ha hallgat az, aki megsebesült és nem tart *bűnbánatot*, sem sebét nem akarja bevallani mesterének, aki azt meg tudja gyógyítani, nem fog meggyógyulni. Ha ugyanis a beteg szégyenli sebeit az orvosnak megmutatni, az orvosság az ismeretlen bajt nem gyógyítja meg.” (23. col. 1152.) „Nincs az életben semmi jobb, mint ha az ember *alamizsnálkodásban* örömet találja s ezzel kincseket gyűjt magának az ég számára. Ez az egyedüli osztályrészünk, melyet sem tolvaj, sem rabló, sem zsarnok el nem vihet tőlünk s amely a halál után is követ minket.” (23. col. 1096.) „Mivel az *Úr teste valóban étel* s az ő vére valóban ital, az a legnagyobb kincsünk a jelenvaló életben, ha az ő testével táplálkozunk s az ő vérért isszuk.” (23. col. 1092.) „Az igazság városát, mivel erős és hatalmas, a világ összes bölcsei és eretnekei ostromolják. S amit a bölcselőkről mondtunk, az áll az eretnekekre is: hiába dolgoznak és törik magukat a Szentírás tanulmányozásában, minthogy sivatagban bolyonganak s arra a városra nem találják rá.” (23. col. 1153.) „Miként az *Úr az ő feltámadása* után megmutatta kezein a sebhelyeket és oldalán a lándzsaverte sebet, úgy mi is ugyanazokkal a tagokkal fogunk bírni a feltámadás után, melyeket most használunk ugyanazzal a hússal, vérrel és csontokkal.” (23. col. 397.) „A *világ végén* a múlt élvezeteinek emléke gyötrelmeknek leszen tárgya. Amikor a holtak fel fognak támadni és ítéletnek leszen napja, akkor szomorkodni fog a bor és a szüret, akkor minden élvezet keserűségre válik, mely élvezőinek színmézet ígért s ez az utolsó napon epénél keserűbbnek fog találtatni. Akkor a vigadók minden jókedve, a citerák édes zenéje sírása és sóhajtozásá válik. Akkor az aranyos mennyezetű házak, melyeknek falai márványlapokkal vannak befödve és elefántcsontdíszben ragyognak, üresek maradnak. Jajgatás lesz az utcán a bor fölött, nem azon a keskeny úton, mely az életbe vezet, hanem azon a tág és széles úton, mely a halálba vezet.” (24. col. 292.) A *papszentelésre* nézve hangsúlyozza, hogy az nem csupán szóval, hanem kézfeltétellel is történik és csak olyanokat kíván felszenteltetni, akik életszentséggel és tudománnyal kitűnnek. „Miként méltatlanoknak felszentelése folytán az, aki ilyeneket felszentelt, részese az ő bűneiknek, éppúgy szentéletűeknek felszentelésében az,

aki jókat választott ki, részese az ő igazságuknak.” (24. col. 591.) Hamis prófétáknak mondja azokat, akik a *Szentírásból* mást olvasnak ki, mint amit abban a Szentlélek mond. (24. col. 893.) „Mindaz, amit a Szentírás mond, harsona, mely fenyeget és nagy szóval általjárja a hívőknek szívét. Ha igazak vagyunk, e harsona Krisztus boldogságába szólít; ha bűnösök, azt halljuk belőle, hogy mily kínok várnak reánk.” (25. col. 1065.) „A Szentírás olvasása az a paradicsomkert, melybe a vőlegény leszáll menyasszonyához s ottliliomokat, violácskákat, rózsákat és egyéb illatos virágokat szed, hogy megtöltse velük a hívő lelkek csészéit s ezekből Istennek áldozatot öntsön.” (25. col. 1615.) „Az igaz gyöngyök, melyeket az evangéliumi kereskedő keres, a törvény és a próféták. A legértékesebb drágagyöngy azonban a Megváltónak ismerete, az ő kínszenvedésének és feltámadásának titka. Ha ezt a kereső ember megtalálja. Pál apostol példájára még a törvény és a próféták titkait s a régi szokásokat, melyekben büntelenül élt, mint szemetet és hulladékot megveti, csakhogy Krisztust elnyerje. Nem mintha ez új drágagyöngy megtalálása a régieknek hamis voltát jelentené, hanem úgy, hogy ezzel összehasonlítva minden más gyöngy hitványabb.” (26. col. 98.) „A mi Urunk, *Jézus Krisztus* Isten fia és egyúttal ember fia; kettős természete istensége és embersége szerint majd nagyságának, majd alázatosságának jeleit adja. Mert bár ember, aki keresztrefeszítettet, eltemettetett és sírba elzárattott, az ami külsőleg történt, mégis Isten Fiának bizonyítja, miként az elsötétült nap, az elterjedt sötétség, a megrendülő föld, a kettéhasadt kárpit, a feltámasztott halottak, az angyalok szolgálata, kik születésétől fogva Istennek bizonyítják őt.” (26. col. 224.) „A *Szentháromság* titka nyer megvilágítást Krisztus megkeresztelésében: az Úr megkereszteltetik, a Szentlélek leszáll galamb alakjában és hallható az Atyának szava, amint tanúságot tesz a Fiúról.” (26. col. 31.) „Hitünk egynek mondatik, mivel egyszerre hiszünk az Atyában és a Fiúban és a Szentlélekben. És egy a kereszttség is, mert ugyanúgy az Atyában és a Fiúban és a Szentlélekben kereszteltetünk meg. S háromszor merítettünk alá, hogy a Háromság egy szentségnek tűnjék ki. S nem kereszteltetünk az Atyának és Fiának és Szentléleknek neveiben, hanem egy nevében, ami alatt Isten értendő.” (26. col. 528.) Jeromos is ismeri a gyermekkeresztelést és vallja annak szükségességét is, hogy a gyermek megszabaduljon annak a bűnnek a szennyétől, melyet eredetével hozott magával a világra, amint már Jób tudja, hogy senki sem tiszta, még az egynapos gyermek sem. (26. col. 265.) Jeromos is ismeri a különféle *hierarchikus fokokat* az egyházi rendben, mert azt írja: „Nemcsak a püspököknek, áldozópapoknak és szerpapoknak kell nagyon ügyelniök, hogy a népet, melyet vezetnek, életmódban és tudományban felülmúlják, hanem azoknak is, akik alacsonyabb fokon állnak, az ördögüzőknek, felolvasóknak, templomgondnokoknak s általában mindazoknak, kik az Isten házában szolgálnak.” (26. col. 625.) „Az Atya mindig volt és a Fiú mindig volt, bennük egyenlő az örökkévalóság, mert ugyanaz a természetük. Krisztus természet szerint Istennek fia, mi örökbefogadás révén, ő mindig Isten fia volt, mi csak akkor lettünk azokká, mikor hittünk Isten Fiában.” (26. col. 478.) „Nem mondunk mást Jézus Krisztusnak és mást Igének, hanem ugyanazt, aki az idők előtt volt és idők után, a világ előtt és Mária után, sőt Máriából, a mi nagy Istenünknek és Megváltónknak, Jézus Krisztusnak valljuk, aki odaadta magát miérettünk, hogy az ő szentséges vérével megváltson minket minden gonoszástól.” (26. col. 622.) „Krisztus az új ember, akit mindnyájan magunkra ölteni tartozunk, akik hiszünk benne. Mert mi nem volt új őbenne? Fogantatása, születése, ifjúsága, tanítása, élete, erényei, végre keresztje, szenvedése csak úgy új, mint feltámadása és mennybemenetele. Aki tehát tudja őt utánozni és erényeit megvalósítani, az legyen szelíd, mint ahogyan ő szelíd és alázatos szívű volt; ostromoztatván, ne feleljen, átkoztatván, ne átkozzon vissza, hanem győzze le kevélységét alázatosságban. Az ilyen felöltötte az új embert és elmondhatja az apostollal: *Én azonban már nem élek, hanem Krisztus él bennem.*” (Gal 2,20) (26. col. 541.)

A „Doctor maximus”

Legnagyobb azonban Jeromos a szentírástudomány terén. Itt ő a „*doctor maximus*”, akit ritka nyelvtudása szinte előre rendelt arra a nehéz s épp azért oly tiszteletreméltó munkára, melyet a Szentírás fordítása és magyarázása körül – mondhatni – egy egész életen át kifejtett.

Tudományos felkészültségét még inkább megalapozták és szélesbítették utazásai épp azokban az országokban, melyek a Szentírásban annyiszor említetnek. Betlehemi tudományos műhelyének felszereléséről s az abban folyó munkáról fennebb szoltunk. (lásd [Jeromos „paradicsoma”](#)) Nem kevesebb, mint tizenöt év komoly munkájának gyümölcsét élvezzük az általa készített szentírásfordításban. Jeromos még Rómában megjavította Damazus pápa megbízásával az újszövetségi könyvek latin fordítását és a zsoltárokét; ezt a zsoltárfordítást még most is használják a római Szent Péter-bazilikában. Mikor pedig Betlehemben megtelepedett, ugyanígy tett az ószövetségi könyvek latin fordításával, de e javított szövegek, miként ő panasolja „valakinek csele által” nyomtalanul eltűntek. Végre az ószövetség egészen önálló fordítására szánta el magát és le is fordította az eredeti zsidó, illetve káld szövegből – a görög Hetvenes-fordításnak szemmeltartásával – az egész ószövetséget, öt könyvének (Baruch, a Makkabeusok két könyve, Sirák fiának és a Bölcsesség könyvének) kivételével.

De Jeromos nemcsak lefordította a Szentírást, hanem legtöbb könyvét versről-versre meg is magyarázta. „E szentírásmagyarázatai – mondja Bardenhewer – tudományos felkészültség tekintetében első helyen állanak a nyugati atyák hasonló művei között.” (Kirchenlex. 1888. V. 2026.) Valóban nem tudjuk, mit csodáljunk e magyarázatokban inkább, mert minden soruk bámulatos olvasottságról, tisztánlátásról és biztonságról tesz tanúságot. Jeromos olvasta a világi irodalom minden számottevő termékét és sok oly művelődéstörténeti adatot tartott fenn az utókor számára, melyről nélküle nem volna tudomásunk. Ez az ő sokoldalú tudása értékes írásainak olvasását érdekessé is teszi. Jeromos sohasem válik unalmassá, ő mindenkit ki tud elégíteni: a nyelvtudóst, a történészt, a hívőt. Szentírásmagyarázatai oly aranybányák, melyekből minden kor aknázott anélkül, hogy teljesen kiaknázza volna; oly források, melyekből másfélezer év merített hitbeli meggyőződést anélkül, hogy azokat kimerítette volna. Jeromos e műveiben örökké fog élni.

Leveli

A betlehemi remetét az eddigiekben csak főbb vonásokban ecsetelt, szinte emberfeletti munkásság sem tudta kifárasztani. Még mindig talált időt arra is, hogy távollevőkhöz is szóljon, távollevőket is tanítson, buzdítson, vigasztaljon és irányítson az ő leveleiben. Sokan, igen sokan fordultak hozzá úgy vallási, mint különösen szentíráskérdésekben. E kérdések hihetetlen vonzóerővel bírtak az akkori intelligenciára. Róma fényes szalonjaiban éppúgy érdeklődtek irántuk, mint a kolostorok celláiban és a sivatagok kunyhóiban. A kereszténységnek volt ez érdeme, hogy az örökös háborúk vérmezőiről a szentélybe tudta terelni az emberiséget, hogy kivéve az emberölésben kifáradt kézből a véres kardot, Istennek az emberiséghez írt levelét, a Szentírást tudta kézbe nyomni. S az emberek olvasták, szívesen olvasták, mohón olvasták. Mintha ráuntak volna már a mitológia neveléses meséire, mintha már megcsömörlöttek volna remekíróiknak dagályos ékesszólásától. A Szentírás komoly szava, mesterkéletlen irálya jóltevő balzsamként hatott beteg lelkükre. Megéreztek, hogy itt nem ember, itt maga a felséges Isten szól hozzájuk. Úgy érezték, hogy ezzel az olvasással igazságot visznek üres lelkükbe, hogy e néma, fakult lapokról megcáfolhatlan, boldogító igazságok, béke, öröm s megnyugvás árad át zaklatott lelkükbe.

E dicséretreméltó buzgalmukban azonban azt is tapasztalták, hogy Isten szavát nem könnyű mindig megérteni. Az ő gondolatai nem emberi gondolatok; az ő mélységeit emberi elme fel nem kutathatja, az ő fenségét emberi értelem fel nem értheti, az ő végtelenségét végességünk fel nem mérheti. Akiknek kinyilatkoztatta magát, mint a tanítványok a Táborhegyen, bele nem tekinthettek isteni fenségének vakító fényébe; akikkel közölte irgalmas szándékait, akiknek megmutatta látomásokban terveit, dadogó gyermekek módjára beszéltek róla. Mert az isteni sugalmazás, mely őket írásra ösztökélte s írás közben fölöttük

örkődött, nem változtatta meg emberi tulajdonságait, nem varázsolta őket lángelmékké, nem tette őket ékesen szólókká; meghagyta őket emberi mivoltukban és csak arra képesítette őket, hogy a velük közölt igazságokat minden tévedéstől mentesen közöljék az emberiséggel, de a saját személyi műveltségüknek megfelelő módon. Így tehát emberi hangok ütnek meg fülünket az isteni kinyilatkoztatást hallgatva, tehát emberileg gyarló hangok, mint az isteni gondolatoknak gyarló hordozói és közvetítői. Innét az a homály, mely a Szentírás lapjain borong, innét a nehézség a helyes értelmezésben, innét a veszély, hogy magyarázatunk tévutakra vezet.

Mindezt érezték a Szentírás olvasói kezdettől fogva, érezték Jeromos korában is. Hogy tehát elkerüljék a tévutakat s eloszlatva azt a homályt, lehetőleg tisztán lássanak abban a csodás világban, melyet a kinyilatkoztatás tárt fel az ember előtt, sűrűn fordultak a betlehemi tudóshoz, kinek hírnevét Afrikában éppúgy ismerték, mint Hispániában vagy Britanniában. Ha utas vagy zarándok indult a Szentföldre, egész sereg megbízással tért be a betlehemi kolostorba is. Csupa hittani, vallási, szentírási kérdés; az igazságot szomjazó lélek kiáltásai voltak ezek ahhoz, akiről úgy voltak meggyőződve, hogy megérti szavukat és meg tudja nyugtatni háborgó-vergődő lelküket. Sokszor hosszú sorban álltak Jeromos ajtaja előtt ezek a küldöncök, türelemmel várva a boldog órát, amikor rájuk kerül a sor. „Görögország pogány jósló templomainak küszöbén soha ennyi küldöttség nem jelent meg” – írja Thierry. (464. 1.)

És Jeromos mind fogadta őket és mindnek felelt is. Tudásának tárháza igen gazdagon volt felszerelve, szeretete pedig állandóan táplálkozott abból a végtelen szeretetből, mely az ő közelségében az első karácsonyi éjszakán fellángolt. Nem kellett soká gondolkodnia, nem hosszas tanulmányokat végeznie – erre különben időt sem engedtek neki – rögtön tudott felelni és azonnal mondta tollba válaszát, ha írásban kérték.

Jeromos levelei a kortörténetnek megbecsülhetlen kincsei. Felölelik az akkori idők összes fontos kérdéseit, melyek a lelkeket foglalkoztatták. Bevilágítanak a tudományok csarnokaiba csak úgy, mint a családi otthonokba. Bemutatják a fórum embereit éppúgy, mint a kolostor csendes celláinak lakóit. Elvezetnek a városokba, a tudományos és politikai harcok kavargásába, de el a sivatagokba is, a remeték árva kunyhóiba. Rávilágítanak a mindennapi élet fondorkodásaira, intrikáira és elénk állítják a kolostorokban és sivatagokban folyó vezeklést, lemondást és azt a komoly munkát, melynek gyümölcseit a keresztény kultúrában élvezzük. Ha Jeromos semmi mást nem írt volna, mint leveleit, mégis nagy hála kötelezte volna le maga iránt az emberiséget, mert igen értékes köveket szolgáltatott a művelődéstörténet fenséges csarnokának megépítéséhez. És ha óriási irodalmi hagyatékából csakis levelei jutottak volna reánk, Jeromos nevét akkor is megtalálnók a halhatatlanok névsorában.

Levelezése nemcsak hírnevet és népszerűséget szerzett neki, hanem sok félreértést s ennek következtében keserőséget is. Ilyen volt Hippó nagy püspökével való levelezése is, mely egyes levelek elveszése vagy késése miatt 395–407-ig húzódott el és elég szomorú órát szerzett mindkettőjüknek.

A galatákhöz írt levélben említett ellentétet Péter és Pál apostolok között a III. század közepén Porphyrius, újplatonikus bölcselelevenítette fel, úgy tüntetvén fel a dolgot, mintha Pál nyíltan fellázadt volna Péter elsősege ellen, irigyelvén tőle a Krisztustól rendelt felsőbbiséget. Ez a támadás nagy izgalmat idézett elő kivált a kisázsiai egyházakban s ekkor Origenes vállalkozott a kellő cáfolat megadására. Origenes előbb kikutatta, mit tud erről a szájhagyomány elsősorban magában Antiochiában, ahol az eset megtörtént. (Gal 2,11) Azután a következő magyarázatot adta: „Az antiochiai jelenet kétségkívül kicsinált dolog volt Péter között, akinek rosszul esett az a zsarnokság, melyet fölötte a jeruzsálemi, tehát zsidókból lett hívek gyakorolni igyekeztek – és Pál között, akinek szintén visszatetszett, amikor azt látta, hogy némelyek meggyengíteni igyekeznek azt a munkát, amit ő „saját evangéliumá”-nak nevezett s ez által a nyáját szétszórni akarják. Azért szükségesnek látszott,

hogy nyilvános leckét adjanak azon türelmetlen zsidóskodóknak, akik a szabadság útján haladó kereszténység fejlődése elé minduntalan gátat vetettek s e lecke adása fölött a két apostol megegyezett egymással. Az antiochiai színleges vita tehát korántsem képezett lázadást az alárendelt részéről feljebbvalója ellen, annál kevésbé lehetett az „szemtelen cselekedet” Pál részéről, aminek Porphyrius vakmerően elnevezte, hanem ellenkezőleg oly eszélyes cselekedet, melyet az Egyház érdeke követelt. Különben az apostolok történetének írója azzal, hogy ez eseményről egy szót sem írt, eléggé bizonyította, hogy nem volt semmi fontossága.” (Thierry 489.)

Jeromos a galatákhoz írt levél magyarázatában egyszerűen ismételte Origenes magyarázatát, amin Ágoston igen megütközött, mert e vélemény szerinte egyrészt gyengíti Pál apostol tanúságtételét, aki azt komoly összeütközésnek és nem előre kicsinált dolognak tünteti fel, másrészt pedig egy hazugságot a Szentírás tekintélyével támogat, ami valóságos szentségtörés. Ágoston ezt egy hosszabb levélben (ep. 56. Jeromos leveleinek sorában) meg is írta Jeromosnak és felszólította őt, hogy változtassa meg véleményét, mely méltán kelt megütközést mindenkiben, aki a Szentírás isteni tekintélyét tiszteli. A Rómában 394 körül írt levelet átadta Profuturusnak, aki épp akkor volt a Szentföldre menendő. Ám közben Cirtha, numidiai város hívei Profuturust püspökükké választották s ő nem a Szentföldre, hanem Afrikába vette útját, ahol néhány hónap múlva elhalálozott. Az a levél tehát nem jutott el Jeromoshoz, hanem számtalan leiratban keringett Itáliában és Dalmáciában. Ágoston is közben püspök lett és az új gondok annyira lefoglalták, hogy levelének sorsával nem is törődhetett. Csak mikor 403-ban Praesidius diakónus állított be hozzá Jeromosnak egy levelével (Ep. 103.), mely egy szóval sem említi az ő levelét, győződött meg arról, hogy Jeromos nem kapta meg azt. Azért rögtön egy másikat írt (ep. 67. Jeromos leveleinek sorában), még hosszabban fejtve ki aggodalmait az ismert magyarázatot illetőleg s újból felszólítva őt, hogy a görög Stesichoros költő példáját kövesse. Ez a költő egy versében kigúnyolta Heléna becsületességét, sőt, ami még nagyobb sérelem volt, szépségét is kicsinyítette. Ezért félisten testvérei, Castor és Pollux vaksággal sújtották a költőt, melytől csak akkor szabadult meg, mikor lantjának húrjait áthangolva, lelkesen dicsőítette Heléna bájait és erényeit. (Palinodiam cecinit.) Ez a közmondásossá vált palinodia-énekítés regéje. Ágoston erre célozva írja Jeromosnak: „Egyesítsd, kérlek, a nemes és igazán keresztény komolyságot a szeretettel és műved kijavításával énekelj – mint mondani szokás – palinodiát”. (Ep. 67. n. 7.) Azonban Ágostonnak ez a második levele is oly szerencsétlenül járt, mint az első. Ágoston azt bizonyos Paulinusnak adta át, aki Palesztinába volt menendő, de valamely kikötőben rekedt és vele a levél is, mely rövid idő múlva éppúgy, mint az első, közkézen forgott. Jeromost persze erről is értesítették barátjai, sőt Sysinnius diakónus el is vitte azt neki azzal a hírrel, hogy Ágoston egy külön művet küldött Rómába, melyben Jeromost sok egyébért is támadja.

Jeromost mindez a legérzékenyebben érintette, de Ágostont is nagyon bántotta, mikor Palesztinából érkezett zarándokok neki a történeteket elmondták. Nem is habozott soká, hanem rögtön tollat ragadott és megnyugtatta Jeromost, hazugságnak bélyegezvé az a hírt, mintha ő Rómában külön művel bevádolta volna. (Ep. 101. Jeromos leveleinek sorában.)

Jeromos is felelt. Felelete nem minden keserűségtől mentes, mert Ágoston egynémely szava méltán sérthette a tudására eléggé rátartós remetét. Jeromos itt is félelmes ellenfél, aki nagy tudásával nagy vitatkozási készséget egyesít s bár láthatóan türtözteti magát, mert Ágostonban a püspököt is tiszteli, éles pengéjével mégis nem egy érzékenyebb helyet is érint ellenfelén. Véleményét nem változtatja meg, álláspontját nem adja fel. Úgy érzi, az ellene felhozott kifogások nem oly súlyosak, hogy erre köteles volna. Ellenkezőleg, Pál nem feddhetette meg komolyan Pétert a zsidóságból megtérteknek való kedvezés miatt, mert ő maga is ismételten kedvezett nekik. Pálnak tehát erre nem is volt joga és Péter egyszerűen visszamondhatta volna a feddést. A hagyományt sem lehet figyelmen kívül hagyni, amint azt

Origenes figyelembe is vette. Aztán keleten az ilyen előre való „kicsinálások” vagyis megegyezések napirenden vannak. Épp azért is nem vert fel nagyobb port ez a feddés. Az apostolok jellemén ezáltal nem esik folt, mert mindketten azon voltak, hogy zsidókat és pogányokat egyenlően Krisztushoz térítsék. Könnyebb dolog másnak véleményét kifogásolni, mint a magáét jól megindokolni. Végre igazságtalan eljárás oly kérdés miatt, mely nem tartozik az üdvösséghez, szentségtörőnek mondani egy papbarátját és ővele a görög szentírásmagyarázat legkiválóbb mesterét. (Ep. 105. és 112. a Jeromos-levelek sorában.)

A vita ezzel véget is ért. Szellemi párviadal volt, melyet két szellemóriás vívott egymással. Ágoston a bölcselőnek finomívú pengéjével, Jeromos a sokoldalú szentírásbúvár nehéz s azért kemény sujtású kardjával. De egyben találkoznak: Krisztusnak lángoló szeretetében s az ő Egyházának áldozatos szolgálatában. Ebben mindketten egyenlően nagyok, egyenlően óriások!

VI. Borús alkony – boldog vég

A hunok betörését s az akkori rettegést még nem felejthette volt el Jeromos, mikor Rómából még szomorúbb rettegésnek vette hírének csendes magányában. Alarich 410-ben harmadízben vonult Róma ellen s a büszke város, addig a világ úrnője, kegyelemért esedezve nyitotta meg kapuit a gótok diadalittas seregének. Hej, valamikor győztes fia vonultak be a kapukon, magukkal hozva a gazdag prédát, mely azután munka nélkül is jó napokat biztosított a lakomákat és cirkuszi játékokat szerető városnak. Akkor egy-egy hős vezérük ült aranyos díszkocsin s körülötte győztes katonái tomboltak a kivívott diadal fölötti örömben. Leigázott barbárok fia húzták a diadalszekeret, sírva és szégyenkezve, irigységgel és gyűlölettel a szívében. Most az ő fiaikat fogta be diadalmenetébe Alarich és az ő vagyonukat dobta oda prédául katonáinak. Három napig szabadon rabolt ez a vad csorda pénzt, kincset és becsületet. Szabad járásuk volt a márványpalotákban és amit győzelmes csatákban dicső ősök évszázadokon át gyűjtöttek, azt Alarich kincsszomjas hordái mind elrabolták. Mintha a pokol szabadult volna fel. A rablók előtt semmi sem volt szent, még a családi tűzhely szentsége sem. Akik megtanultak embervérben gázolni, nem undorodnak többé az erkölcstelenség mocsaraitól sem. A három nap elég idő volt arra, hogy egész Rómát feldúlják. Nem volt oly ház, melyet megkíméltek volna. Ahol nem találtak aranyat, ott ártatlanságot, becsületet raboltak el vad erőszakkal.

Eljutottak az Aventinusig is; betörték Marcella házába is. Embertelen kínnal akarják tőle kincseit kicsikarni, melyeket régen széthordtak a szegények. Minden feldúlva, minden összetörve! Csak egyet tud sértetlenül megmenteni, leányának, Principiának szüzességét. A rettenetes izgalmat azonban csak napokkal élte túl. Jeromos öneki is állított ércnél maradandóbb emléket abban a vigasztaló levelében, melyet Principiához intézett 412-ben.

„Csak személyes előnyeiket akarom dicsérni – írja ep. 127. n. 1. – melyek annál kiválóbbak, mivel a születésével járó gazdagságot és nemességet kevésre becsülte és szegénység, alázatosság révén a lelkület nemességében gazdagabb lett.” Jeromos aztán elmondja, mint utasította vissza a fiatal özvegy a dúsgazdag Cerealis házassági ajánlatát, amint azt fennebb (II. 1.) elmondottuk. „Ki is tartotta volna valaha igaznak, ha valami nem illőt hallott volna ez asszonyról? Oly ruhát viselt, mely tagjait a hideg ellen megvédeni volt hivatva, de nem azokat meztelenné tenni. A pecsétyűrűtől eltekintve semmi aranyékszert nem viselt, inkább a szegényekben rejté el azt, mintsem pénztárcájában.” (3.) „Hihetetlenül lelkesedett a szent iratokért. A böjtöt főleg a hústól való tartózkodásban gyakorolta. Bort inkább csak szagából, mint ízéből ismert. Anyja iránt oly engedelmes volt, hogy sokszor azt is megtette, amit önmagában nem helyeselt.” (4.) „Úgy élt, mintha állandóan arra gondolt volna, hogy egyszer meg kell halnia.” (6.) „Miután azt gondolják rólam az emberek, hogy a Szentírás magyarázásában bizonyos ítélőképességem van, sohasem találkozott velem anélkül, hogy valamely szentírási kérdést ne intézett volna hozzám, nem azért, hogy vitatkozzék, hanem hogy a lehetséges ellenvetések megoldását megismerhesse. Amit én hosszas tanulmányozásban gyűjtöttem, ami a mindennapi foglalkozás révén úgy szólván második természetemmé lett, azt ő mind megtanulta, átvette és lelki kincsévé tette. S ha elutazásom után valamely szentírási helyről véleménykülönbség támadt, őreá bízták a döntést.” S ezt oly szerényen tette, hogy a saját véleményeit is mindig mint Jeromoséit vagy más tudóséit tüntette fel, „nem akarván kivált papokkal szemben fölényét éreztetni”. (7.) Jeromos azután elmondja Marcella kolostoralapítását s annak óriási hatását az egész római társadalomra; méltatja nagy érdemét az origenista eretnecség elítélésében s Rómából való kiirtásában. Fájdalmasan emlékezik meg a gótok garázdálkodásáról a városban. „Torkomon akad a szó és zokogás vegyül a hangomba diktálás közben. Elfoglalják azt a várost, mely az egész világot meghódította, sőt éhínségnek esik áldozatul, mielőtt még kard csap le rá s alig maradnak meg néhányan, hogy fogságba hurcoltassanak. Az örültség szörnyű tettekre ragadja az

éhezöket: kölcsönösen falják egymás tagjait s az anya nem kíméli a még szopós gyermekét s megeszi azt, akit kevésbé előbb szült.” (12.) „Eközben egy vérszomjas győző Marcella házába tör be. Legyen szabad elmondanom, amit hallottam, amit szent férfiak, mint szemtanúk megfigyeltek. Marcella félelem nélküli arckifejezéssel fogadta a betörőket. Mikor pénzt követeltek tőle, kopott ruhájára mutatott. De önkéntes szegénysége nem talált hitelre. Botokkal és ostorokkal verték, de állítólag ezt nem érezte meg. Azonban sírva borult az ellenség elé és mindent elkövetett, csak hogy téged – Princiát – el ne válasszanak tőle, hogy ne kelljen ifjúságodban elszenvedned azt, amitől neki öregségében már nem kellett tartania. Krisztus meglágyította a kemény szíveket s a vértől csepegő kardok közt még talált helyet az emberszeretet. A barbárok őt veled együtt Pál apostol bazilikájába hurcolták. Kimondhatatlan öröme fakadt erre s hálát rebegett Istennek, hogy téged szeplőtelenül önála hagyott.” (13.) „Néhány nappal rá, anélkül, hogy beteg volt volna, elaludt az Úrban. A te karjaid közt halt meg s a te csókjaid közt lehelte ki lelkét s míg te sírtál, ő mosolygott abban a tudatban, hogy jól élt és kiérdemelte az örök jutalmat.” (14.)

Róma szinte néptelennek látszott Alarich elvonulása után. Aki még idejekorán tehette, elhagyta a várost és keletre menekült. Palesztinát valósággal előzönlötték a megrémült, mindenükből kifosztott menekülők. Csapatosan jelentkeztek Jeromos és Eustochium kolostoraiban. Jeromos sírva fogadta a hazájuk szörnyű pusztulását siratókat, mert bár lemondása idehozta őt Betlehembe, szíve-lelke elszakíthatatlanul mégis Rómán csüngött. „Mi élhet még – sóhajtotta számtalanszor – ha Róma meghalt? Mi állhat még fenn, ha Róma romba dőlt?” A tompa fájdalom mintha megdermesztette volna a szent aggastyánt. Hiába keresett tudományos munkájában vigaszt, képtelen volt dolgozni. Mindenütt felfordulás, mindenütt nyomor és pusztulás. Megszűnt a közrend és a közbiztonság. Az ököljog lépett a római jog helyébe s az erősebb irgalmatlanul letiporta a gyengébbet. Jeromos is elsírta a hazáját sirató Jeremiásnak siralmait. Jeromos is sírt a szent város leendő pusztulásán síró Úr Jézussal. S amikor nagysokára mégis kezébe veszi újból írószerszámaikat, csupa fájdalom minden szava. „Bizonyos, hogy aki anyától született, meg is fog halni és nincs az a kézzel csinált munka, melyet rozsdá meg nem támadna s végre az idő meg ne emésztene. Hanem Róma! Ki hitte volna valaha, hogy ez a város, amelyet győzelmei a világegyetem fölé emeltek, egy napon elessék s népének nemcsak anyjával, hanem sírjával is szolgáljon? E királynőváros leányai most tengerpartról-tengerpartra, Afrikában, Egyiptomban s a keleten bolyonganak. Leghíresebb polgárai kenyeret koldulnak Betlehem kapujában s mivel mindnyájuknak nem adhatunk, legalább könnyeket adunk s velük együtt sírunk.” (Praef. in Ezech.)

A menekültek óriási seregében voltak olyanok is, akik Jeromosnak hazafiúi fájdalmát még más keserűséggel is tetézték. Bár csak olyanokat vett fel kolostorába, akik valamely ajánló levelet tudtak felmutatni, ezek közt mégis egy ragadozó farkast is fogadott be házába. Sabinianus volt a neve ennek a farkasnak, aki a diakonátus báránnyá alakult be Krisztus nyájába. Igen zajos múltja volt ennek a különben kedves, megnyerő modorú fiatal embernek, aki Rómából Szíriába vetődve, itt furfanggal diakónussá szenteltette fel magát. Jeromos ezt persze nem tudhatta s miután igen szépen tudott énekelni, felolvasóvá és előénekesé tette őt a Jászol templomában. A romlott világfi azonban a szentélyben sem változott meg, sőt ott is csábított és el is csábított Eustochium szüzei közül egy római leányt. A szöktetésben azonban rajta vesztett és Eustochium szigorú fogságra ítélte a hűtlen szüzet, Jeromos pedig kemény levelet menesztett a Jeruzsálembe szökött Sabinianus után. (Ep. 147.)

Sabinianus csak fájdalmat, Pelagius azonban bajt is okozott Jeromosnak, oly bajt, mely végzetessé is válhatott volna a betlehemi kolostorokra. Pelagius tisztán látott, midőn Jeromosban látta legfélelmetesebb ellenfelét egész Ázsiában. Úgy gondolta, ha ezt letöri, nincs többé senki és semmi, ami tanának elterjedését megakadályozhatná. Fel is használt minden eszközt és minden alkalmat, hogy ellene gyűlöletet szítson. S ez ördögi

aknamunkának meg is lett az eredménye: egy éjjel Pelagius hívei valóságos ostrom alá vették úgy Jeromosnak, mint Eustochiumnak kolostorait. Ott nem bírtak betörni: Jeromos emberei derekasan védték magukat. De a gyenge szüzek kolostorait hamar hatalmukba ejtették és felgyújtották. Eustochium és az ifjabb Paula a megrémült szüzekkel tűzön és ezer halálveszélyen át kimenekültek a mezőre és szerencsésen elérték Jeromos kolostorának védőtornyát s így megmenekültek a biztos haláltól. Ezt a védőtornyot az arab rablókra való gondolattal építette Jeromos és most szomorúan kellett látnia, hogy keresztények ostromolják azt. Mit érezhetett atyai szíve, mikor egyik diakónusának holt testét húzták ki a füstölgő romok alól? Mit, mikor a szüzek kolostorait is romba dőlni látta?

S e fájdalmat még csak növelte János püspök magatartása e szomorú esemény után. Mert hiába fordultak hozzá panaszukkal a betlehemiek, János nemcsak hogy nem járt el Pelagius ellen, akiben mindenki ez égbekiáltó bűntény értelmi szerzőjét látta, hanem ellenkezőleg, még börtönre vettetett néhány panasztevőt, mintha ők voltak volna a félrevezetett nép vezetői a támadás elkövetésében. Ezt az igazságtalan ítéletet azonban nem sokkal élte túl az örökké fondorkodó, alattomban az ellenségeket pártoló János püspök. Elment az örök Főpap elé, hogy meghallja igazságos ítéletét. Ott nem fondorkodhatott, ott nem talált kibúvót, ott nem csúrhett-csavarhatott az igazságon, miként életében tenni szokta. Ott nem ő vitte a szót és nem ő határozott. A halál kiemelte őt bírói székéből s a megvesztegetetlen Bíró elé állította. És most ez a Bíró vette át a szót s mondott ítéletet, mely ellen nincs helye felebbezésnek. Az utolsó napon meg fogjuk tudni, hogyan szólt ez az igazságos ítélet. A történelem nagyravágyó, hatalomra s kincsre szomjas, elvek nélküli, üreslelkű, jellemtelen embernek ítélte, aki méltatlan volt arra a méltóságra, amelyet betöltött. Utóda, Praylus, méltóbbnak bizonyult reá, mert komolyan vette a felelősséget, mely a méltósággal jár. Első dolga volt Pelagiust Jeruzsálemből kiutasítani s az ott tartózkodást megtiltani. A fekélyt ki kell vágni, mert különben továbbterjed a gennyedés s végre megöli az életet!

A sok szomorúságban mégis volt Jeromosnak egy kis vigasztaló öröme is, a borús égből mégis esett rá egy derűs, meleg sugár is. A jeruzsálemi kolostorból jött ez a sugár, melynek élén 417 óta az ifjabb Melánia állt. Sok viszontagság után, mely őt férjével és anyjával, Albinával Afrikában érte, Jeruzsálemben telepedett meg és ott Pinianusnak halála után nagyanyjának örökébe lépett. Az ellenszenvet, melyet nagyanyja a betlehemi kolostorok iránt érzett, most, hogy az őket ért nagy csapásról értesült, áldozatos szeretettel sietett jóvátenni. Elmenve Betlehembe, jóleső vigaszt és nagylelkű segítséget vitt úgy Jeromosnak, mint Eustochiumnak és övéiknek. A nagyanyját a keresztény ókor nagyasszonyai közé sorolja a történelem, unokáját szentjei közt tiszteli az Egyház.

Az utolsó napsugarak voltak ezek Jeromos életében s ezek is igen hamar kialudtak. Mert Eustochiumnak amúgy is gyenge egészségét a kiállott izgalmak és szenvedések annyira megrendítették, hogy övéinek önfeláldozó ápolása sem tarthatta meg életben. 419 szeptember 28-án röpi át az örökkévalóságba ez az Isten és emberek előtt kedves lélek. Frissen röpi és fehér szárnyakon röpi, melyeket nem bénított meg a világ szeretete, nem tört meg semmi szenvedély, nem szennyezett be soha bűnös szerelem. Szüzi fátyolát, melyet oly korán szentelt az isteni Jegyesnek, nem tépte meg soha a hűtlenségnek még gondolata sem. Mirtuskoszorúját, melybe kivált az utolsó években sok szenvedésnek, e csendes vértanúságnak piros rózsáit is fonta bele, érintetlenül vihette magával, mikor az égi Jegyes érte jött. Lámpája égett, koszorújának virágai kedvesen illatoztak. Így borult a mennyei vőlegény szentséges Szívére, hogy vele maradjon örökre. Azért volt halála oly csendes, minden tusa nélküli; elszenderült s nem ébredt fel többé. Az ítélet napján lesz újból ébredése, mert az életre hívó, a jutalomra szólító harsonát ő is meg fogja hallani. Az Egyház szeptember 28-án ünnepli emlékét.

Édesanyja mellé temették. Jeromos az új sír közelében készítette el a magáét. Úgy érezte, nem kell sokáig az Eustochium elvesztése fölötti fájdalmat nehéz keresztként hordoznia.

*

A mérhetlen sok szenvedés s a folytonos harc, melyben egy hosszú életen át állott, végképp megtörték a szent aggastyánt. Írószerszáma kihullott a kezéből, remegő hangja annyira elgyengült, hogy szavát alig érthették; sem nem írhatott többé, sem nem mondhatott többé tollba semmit sem. Életének utolsó két éve lassú haldoklás volt. Teste összeaszott és szinte átlátszóvá lett. Elgyengülése végre teljesen ágyhoz szegezte őt, melyből nem kelt ki többé. Cellájának boltozatáról lefüggő kötél segítségével ült fel időről-időre benne, hogy megszokott imáit elvégezze. Így várta a halált. Nyugodtan várta, mert életmunkáját elvégezte és jól végezte el. Árva magányosságának csendjében el-elgondolkozhatott ezen a lázas, lelket emésztő, testet sorvasztó munkán. Ott álltak könyvespolcán hosszú sorban, szép rendben annak néma tanúi: az ő kéziratai, az ő könyvei. Mintha ők is búslakodtak volna mesterük haldoklásán. Mert nagyon szerette s mint legkedvesebb kincseit becsülte őket. Ők voltak legmeghittebb barátai, akik előtt nem volt semmi titka. Látták őt örülni, látták őt sírni. Hallották őt jubilálni egy-egy kivívott diadal után és hallották őt feljajdulni egy-egy mérges kigyómarás után. Szeme most is rajtuk pihent és e tekintetből hálás öröm és fájdalmas búcsúzás sugárzott ki rájuk. Mintha még egyszer végigsimogatta volna, mintha még egyszer szívére ölelte volna őket. Keze oly hideg és ölelése mégis oly forró volt: az élet már a szívbe vonult vissza.

S a néma könyvek, a ritka kéziratok melyeket Jeromos másolt le szorgos kézzel vagy másoltatott le nagy költséggel, mintha mélyen meghajoltak volna előtte és megszólaltak titkos beszéddel – Jeromos meghallotta és megértette szavukat. „Köszönjük neked, Mester! – mondták szomorúan – hogy megmentettél az örök haláltól, hogy életre keltettél a jövő századok számára! Köszönjük neked, hogy nyelvet adtál némaságunknak és megszólaltattad általunk az igazságot!” „Mi meg – szóltak saját művei – köszönjük neked létezésünket. Megígérjük, hogy haló poraid fölött is örködni fogunk s nem engedjük, hogy emléked is elporladjon, miként porból való tested! Mi nagy szellemednek vagyunk szülőttei és azért éppúgy, mint az –halhatatlanok!”

A haldoklónak üvegesedő szeme felragyog: nem dolgozott hiába! Belelát a jövő századokba s látja a tudósok óriási seregét, akik tőle fognak tanulni. Századok múlva is fog előkelő tanszékekről tanítani és szavát perdöntőnek fogják tekinteni sok vitás kérdésben. Ő, érdemes volt annyit tanulni, mikor ily soká fog taníthatni! Érdemes volt sokat fáradni, gyűjteni, mikor szellemi tőkájából késő századok tudást szomjazó nemzedékei fognak élni. Nem fél meghalni, mikor még a földön is halhatatlanság vár reá!

De látta lázas álmokképekben mind a helyeket is, melyeken megfordult, melyeket bejárta. Kevés ember tett meg ily nagy utat e földön, mint ő, kevés szem látott annyit, mint az övé. Látta Rómát ragyogó fényében, dőlyfös hatalmában, bár éles szeme a romlás szuját is meglátta, amint éles fogával ennek a hatalomnak gyökereit rágja. Látta Athént hajdani dicsőségének szomorú romjaiban. Bejárta egész Kisázsia és Palesztinát, az első keresztény egyházakat és összes szent helyeket, melyekhez megváltásunk története fűződik. Lement a fáraók országába, mely a betlehemi Kisdédnek is nyújtott menedéket, mikor a vérengző Herodes halálra kereste. Felkereste Thebais és Nitria kolostorait, megfordult az ott vezeklő remeték szűk barlangjaiban. S mind e helyek is mintha hálásan hajoltak meg volna előtte, mert írsaiban megmentette emléküket a meghalástól. Jeromos még egyszer átérezte és átélvezte azokat a lelki örömeket, melyek szívét akkor csordultig eltölték és forró hálát rebegett az Úrnak, hogy végigjárhatta mindazokat a helyeket, melyeket Isten Fia földi zarándoklásával megszentelt s az ő apostolai az evangélium hirdetésével megdicsőítettek.

De újabb sor a lázas álmokképekben. Hosszú, végeláthatatlan sereg vonul el előtte: mindazok, akikkel hosszú életén át találkozott, akiket tanításával az igazság példájával s lelki

vezetésével a tiszta élet útjára állított. Mind hálásan néznek szemébe s tekintetük azt mondja: Köszönjük neked sok szép tanítást! Köszönjük atyai szeretetedet, mellyel a lemondás nehéz járatú útján előre segítettél! Nézd, fáradozásod nem esett hiába. Az önkéntes szegénység kopottas ruháját a mennyei dicsőség fényes tunikájával cseréltük fel s a lemondás töviskoszorújáért, melyet az életben viseltünk, az örök élet koronáját kaptuk nászajándékkul isteni Jegyesüinktől, akinek te jegyeztél el minket az aventini, a betlehemi kolostorokban! Jöjj, Mesterünk, jöjj mielőbb közénk, hogy velünk együtt tapasztaljad, mily jó az Úrnak szolgálni!

Jeromos szeméből könny fakad és végigperreg sápadt arcán. Örömkönnny volt, hálakönnny volt. Boldog, aki halálos ágyán ilyen könnyeket sírhat!

De jönnek ellenfelei is. Elég hosszú sorban vonul el előtte ez a fekete sereg. Némán jönnek, némán mennek, de tekintetük azt mondja: Igazságtalanok voltunk veled szemben. A rágalom sarával dobáltunk meg és íme, mi lettünk sárosak tőle. A hazugság fegyvereivel küzdöttünk ellened, te legyőztél, mert az igazságot hirdetted, mely legyőzhetetlen, mert örök. A kevélység nem engedte ezt bevallanunk, de a jövő téged fog igazolni, téged ünnepelni; neved ragyogni fog az idők végéig, míg mi a feledés homályába merülünk!

Jeromos megnyugvással hallgatja a vallomást és jövendölést. Mily jó volt az igazságért síkra szállni, mily jó harcos életet élni! A Bölcsesség szavában nem lehet kételkedni: „*Akik fényt derítenek rám, örök életet nyernek*”. (Sir 24,31)

Így múlnak az utolsó napok, így borul Jeromosra az utolsó óra. Szívverése egyre gyengül és gyérül: a halál rátette dermesztő kezét. Szegényes nyoszolyája körül hű szerzetesei térdelnek és imádkoznak. Az ő fordításában imádkoznak a zsoldárokat. Naponként együtt énekelték vele ezeket a lelket emelő énekeket. Ma nem bírnak énekelni, oly nehéz a szívük. Eljöttek mind, hogy megcsókolják utólszor azt a kezét, mely oly szeretettel és eréllyel vezette őket az életszentség meredek, kemény útján. Eljöttek, hogy jelenlétükkel is bátorítsák mesterüknek válni készülő lelkét. Mindig együtt voltak vele, hogyan hagyhatnák őt magára az utolsó órában?

Eljött Paula is, Eustochium fivérének, Toxotiusnak leánya, akit anyja, Laeta fogadalommal Istennek szentelt, akinek első szava, melyet anyjától tanult, az Alleluja volt, hogy egész életén át énekelje a szüzek karában. Az a Paula, aki nagyanyjának nevével annak jámbor lelkét is örökölte és Eustochium halála után a női kolostorokat vezette, Jeromos nevelésének harmadik nemzedéke. Eljött az ő szüzeivel, hogy haldokló lelki atyjuknak hideg, élettelen kezére rácsókolják gyermeki hálájukat azért a szeretetteljes lelki vezetésért, melyben hosszú éveken át őket részesítette.

Mint megannyi szomorú füzek vették körül a haldoklót. Minden fájdalom nehéz, minden fájdalom nyomja a lelket, de az ő fájdalmuk önsúlyként nehezedett a lelkükre. Ők tudták, kit veszítenek el a haldoklóban s egész teljességében érezték át a nagy veszteséget, mely reájuk várt. De elfojtották fájdalmukat, hogy annak kitöréseivel ne zavarják az ő békéjét. Mert mennyei béke tükröződött kiaszott, sápadt arcán. A lelkéből áradt ki ez a béke, mert a lelke ott járt a Jászol templomában, lenn a születési barlangban. Sokat időzött ott Jeromos, sokat imádkozott és örvendezett ott hosszú 34 év folyamán. Ma utolsó látogatását végezte s íme az első karácsony képe elevenedik meg lelke előtt. A szegényes jászolban az isteni Kisdéd hiányos pólyába takarva, alomszalmán nyugodva. S mellette térdel Szűzanya és Szent József örvendező imádásba elmerülve. De felkel a Szent Szűz, fel Szent József is és feléje mennek. Mint régi jóismerősök néznek reá, biztató-bátorító mosollyal nyújtják neki kezüket. És Jeromos velük megy, velük térdel le a jászol mellé. Most már nem őket, hanem az isteni Kisdédet nézi. S az is Jeromosra szegzi szemét. Ó mily szeretet, mily elismerés sugárzik feléje e tekintetből! S megszólal a Kisdéd: *Jól van, derék és hű szolgál, menj be a te Urad örömébe*. (Mt 25,23) Jeromos szíve hevesen dobog a túlradó örömtől, nem bírja el ezt a boldogságot. Nagyot dobban s ez utolsó dobbanásával kiszakadt a lelke, a hosszú, sokban

talán kegyetlennek mondható penitenciában megtisztult lelke. 420. szeptember 30. volt halálának napja 74 éves korában.

Halálával elhallgat a betlehemi kolostoroknak története is. A sivatag halálos csendje borul Betlehemre, mert elnémult a betlehemi oroslán, kinek hangja évtizedeken át volt hallható az akkor ismert világban. A köztudat őt annak tartotta és ez a köztudat költötte a kedves legendát Jeromos oroslánáról. E legenda szerint egyszer egy óriási oroslán sántikált be Jeromos cellájába, feléje tartva egyik lábát, melybe szörnyű tüske fűródött bele. Jeromos kihúzta a tüskét s az oroslán oly hálás volt érte, hogy többé el sem szakadt jótevőjétől s vagy ott hevert lábainál, – miként Dürer kedves metszetén is látni – vagy kint a mezőn a kolostor szamarát őrizte, sőt, ha kellett, maga is teherhordónak állott be. Így a legenda. Jeromos oly nagy ember volt, hogy az iránta való tisztelet számos legendát költött róla. Sírját is a legenda örökzöldje futotta be. Történetileg csak annyi biztos, hogy a születési barlang közelében temették el abban a sziklasírban, melyet ő maga készíttetett magának. Földi maradványai később Rómába vitték át és a Boldogságos Szűz nagyobb bazilikájában, mely a betlehemi jászol ereklyéjét őrzi, várja a boldog feltámadást.

*

Az Egyház beleírta nevét szentjeinek névsorába (szept. 30.) s megkoszorúzta az egyháztudor hervadhatlan koszorújával, sőt a négy nagy egyházatya közé iktatta. Ez Jeromos legnagyobb dicsősége! Közel állott a pápai székhez, közel ahhoz, hogy Krisztus földi helytartója legyen. (Ep. 45. n. 3.) De Krisztus nem tiarát szánt neki és bíbornoki kalapot sem. Jeromos idejében még nem volt „bíbornoki testület” s ha őt mégis bíbornoki kalappal ábrázolják, ezzel csak a Damazus pápához való bensőséges viszonyát akarják kifejezésre juttatni. Krisztus végtelenül többet adott hű szolgájának: szentjeinek dicsfényével övezte fejét s megkoronázta őt az örök boldogság koronájával. Ennél többet ember nem érhet el.